

படைப்பு

உள்ளது-4 | நதி-2 | ஜூன்-2021 | திங்களிதழ்

ISSN : 2582-4015

www.padaippu.com

தகவல்

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

“தம் வாணாள்
முழுதும் நந்தமிழ்ச்
சமூகத்தின்
மனச்சான்றாய்ச்
சமராடிய
உரையாடல்
மாகலைஞன்..”

எழுத்தாளர் வே.மு.பொதியவெற்பனுடனான நேர்காணல்

- தமிழிசைக் கருவிகள்
- கோ.லீலா

- தேநீர் சாலை
- கரிகாலன்

- இடைசெவலின் கடைசி
மனிதர்
- கருப்பசாமி

நிறுவனர் & நிர்வாக ஆசிரியர் :
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர் :
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு :
சகா(சலீம் கான்)
இப்ராஹிம் ஷரீப்
ஜெ. ராஜா ஜெயகரன்

தலைமை நிருபர் :
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிருபர்கள் குழு :
முனைவர் கோ.நித்தியா
க.சோ.திருமாவளவன்
ஸ்டெல்லா தமிழரசி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர் :
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு :
ப.முகம்மது புலவர் மீரான்

ஓவியக் கலைஞர்கள் :
அழ.ராஜினிகாந்தன்
அன்பழகன்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப வேண்டிய
மின்னஞ்சல் முகவரி :
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி :
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்
கூத்தப்பாக்கம்
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002.

நேர்காணல்கள் மற்றும் கட்டுரையாளர்களின்
கருத்துக்கள் அவரவர் கருத்துக்களே.
கதை மற்றும் கவிதைகளின் கருத்துக்கள்
கற்பனையே. படைப்பு தகவு மின்னிதழின்
கருத்துக்கள் அல்ல.

- தலையங்கம் -பக். 04
- “தம் வாணாள் முழுதும் நந்தமிழ்ச் சமூகத்தின்
மனச்சான்றாய்ச் சமராடிய உரையாடல் மாகலைஞன்..”
- எழுத்தாளர் பொதியவெற்பனுடனான
நேர்காணல் -பக். 05
- வலசை அடையும் வண்ணத்துப்பூச்சிகள்
- வதிலை பிரபா -பக். 16
- இடைசெவலின் கடைசி மனிதர்
- கருப்பசாமி -பக். 18
- ஒரு பெண்ணின் தன் மீட்பு
- கவிஜி -பக். 32
- ஒரு கொலை வழக்கும் பல படைப்புகளும்
- கடையநல்லூர் பென்ஸி -பக். 34
- கவிதைக்குள் கலந்திருக்கும் கதை
- மு.முருகேஷ் -பக். 44
- தேநீர் சாலை
- கரிகாலன் -பக். 50
- குடமுழா என்னும் பஞ்சமுக வாத்தியம்
- கோ.லீலா -பக். 53
- கற்பதுவே.. கேட்பதுவே..!
- மௌனன் யாத்ரிகா -பக். 57
- நினைவுகளைக் கிளரவும் கவிதைகள்
- லட்சுமி ஆர்.எஸ். -பக். 60

சிறுகதைகள்

- அவளைப் போல் யாரும் சிரித்ததில்லை
- சேலம் ராஜா -பக். 25
- சம்முவம் வாத்தியார்!
- வத்திராயிருப்பு தெ.சு.கவுதமன் -பக். 39

கவிதைகள்

- ஜெயதேவன் -பக். 15
- பிரதி எடுக்க முடியாப் பிம்பங்கள் - 10
- ஜின்னா அஸ்மி -பக். 31
- கா.ந.கல்யாணசுந்தரம் -பக். 37
- கருவை நன்பாலின் -பக். 37
- அமுதா தமிழ்நாடன் -பக். 37
- சுயம்பு -பக். 37
- மணிவண்ணன் மா -பக். 38
- மு.முகமது ஃபாருக் -பக். 38
- தி.கலையரசி -பக். 38
- நிலாகண்ணன் -பக். 49
- வேல் கண்ணன் -பக். 56

படைப்பு
உடுக்கிள் இணைப்பு

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' முப்பத்தெட்டாம் மின்னிதழ் உங்கள் கண்முன் பரந்துவிநிந்திருக்கிறது.

மனிதனின் விலங்கு மனத்தை மனித மனமாக்குவது கலை. ரசிக்கத் தெரிந்த மனது உணர்வுகளைக் கூறுபோடாது. இந்த உலகில் பிறந்த எந்த ஒரு மனிதனும் ஏதோவொரு கலைக்கு அடிமையாகத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. தன்னையே அறியாமல் கலையின் கைகளைப் பிடித்துத் தனி உலகில் சஞ்சரிக்கும் நிலை அது. காதில் விழும் இசைக்குத் தானாகத் தாளமிடும் விரல்கள், கவிதை வரிகளுக்குள் தன்னைத் தரிசிக்கும் மனம், ஓவிய வண்ணங்களுக்குள் கரைந்துவிடும் உணர்வுகள், சில மணி நேரங்கள் நாடக உலகில் மயங்கி நிஜத்தை மறந்துவிடும் நிலை எனக் கலை தனிமனிதனுக்குள் நடத்தும் அற்புதங்கள் பல.

காலமோ அளவோ பார்வையாளர்களோ கலையின் தரத்தை நிர்ணயித்துவிட முடியாது. விரல்கள் நாட்டியமாடி வந்துவிடும் சிறுகோலம் மிகக் குறைந்த காலமே வாசலில் இருந்தாலும் ஓரிருவர் மட்டுமே பார்க்கும்படி இருந்தாலும், கலை மனதின் உன்னத வெளிப்பாடுதான் அது. எப்படி இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக நிலைபெற்றிருக்கும் கவிதை வரிகள் கலை மனதின் பெருமுயற்சி என ஏற்கிறோமோ அப்படித்தான் இக்கலையையும் ஏற்கவேண்டும். இந்தக் கலைகள் இணைந்துதான் மனிதன் உயிர்த்திருப்பதன் அவசியத்தை உணர்த்திக்கொண்டே இருக்கின்றன. மனிதன் வாழ்குழலில் கல்லாகிப் போகாமல் இக்கலைகள் காப்பாற்றிக்கொண்டே இருக்கின்றன.

அறிவை அடிப்படைத் தத்துவமாகக் கொண்ட சிந்தனைகள் கலை குறித்த மாறுபட்ட கருத்துக்களையும் முன்வைத்துள்ளன. என்றாலும், மனித வரலாற்றை நாம் கலைகளைக்கொண்டுதான் மதிப்பிடுகிறோம். இதனைக் கலைகள்தான் வரலாற்றைக் கட்டமைக்கத் துணையாகியுள்ளன என்றும் கூறமுடிகிறது. தமிழின் வரலாறு என்பது கலைகளின் கலப்பு வரலாறுதான்.

கலை, ஒழுங்கைக் கோருவது. ஒழுங்கற்ற மனிதன் கலையொழுங்கினால் ஒழுங்கினைக் கற்கிறான். நல்ல கலை உணர்வுள்ள சமூகம் பண்பட்ட சமூகத்திற்கான அடையாளமாகிப்போகிறது. தன்னை மீறிய இறைமையையும் கலைவடிவமாகக் காணத் தொடங்கியது நம் சமூகம். கலைக்குள் இறைமையைக் காணும் போக்கும் இறைமையைக் கலைகளாகக் கொண்டாடும் போக்குமாக இரண்டும் தமிழர் வாழ்வாயின. பகுத்தறிவு புகட்டவும் தமிழன் கலைகளைத்தான் நாடினான்.

உணர்வுகளின் பெருக்கத்தில் உருவாகும் கலைகளையும் தற்கால உலகமயமாக்கல் சமூகம் முற்றான வணிகமாகத்தான் பார்க்கிறது. நம் சமூகத்தின் உயர்வு கலைகளில் நிறைந்திருக்கிறது என்றால், முற்றிலும் வணிகமும் இயந்திரமயமுமான ஒரு சூழலில் நாம் அதைத் தாங்கிப் பிடித்துக்கொண்டே இருக்கவேண்டும். அவ்வகையில் இந்த இதழில் தமிழிசை தொடர்பான ஒரு தொடர் தொடங்குகிறது.

இந்த மாத இதழில் எழுத்தாளர் பொதியவெற்பன் அவர்களுடைய நேர்காணல் இடம்பெற்றுள்ளது. மேலும் கட்டுரைகள், தொடர்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் என உள்ள அனைத்துப் பகுதிகளையும் வாசியுங்கள்.. விவாதிப்புகள்.. பகிருங்கள்..

நன்றி.

- ஆசிரியர் ■

“தம் வாணாள் முழுதும் நந்தமிழ்ச் சமூகத்தின் மனச்சான்றாய்ச் சமராடிய உரையாடல் மாகலைஞன்..”

- எழுத்தாளர்

வே.மு.பொதியவெற்புடனான நேர்காணல்

எழுத்தாளர் பொதியவெற்பன் பெரியாரியம், தலித்தியம், திராவிட அரசியல், தமிழ் மொழி ஆராய்ச்சி, மார்க்சியம், கலை இலக்கிய விமர்சனம், இசை ஆகிய துறைகளில் ஆழமான கட்டுரைகளை வழங்கியவர். சிலிக்குயில் பதிப்பக நிறுவனர், துணிவுமிக்க கவிக்குயில். சிற்றிதழ் உலகத்தில் நன்கு அறியப்பட்ட பொதியவெற்பன் அவர்களுடனான நேர்காணல்.

அரைநூற்றாண்டு
பொதியுடையது. எப்படி
முக்கியமாக, தங்களின்
கும்பகோணம் தவிர்க்க
நகரமாகிப்போனதும்
பயணித்தவர்கள்
தொடர்பற்றும்போனதும் குறித்த உங்கள்
கோணம் எக்கோணம்?

அரைநூற்றாண்டுப் பயணம்
இலக்கியத்தில் மட்டுமா என்ன? பேரா. வீ.
அரசு அவர்களின் 'தோழர் பொதியவெற்பனின்
அரைநூற்றாண்டுப் பயணம்' (என்.சி.பி.
ஹெச்.-சின் சிறுநூல் வரிசை) வெளியீட்டிற்கு

இலக்கியம்
கடந்தீர்கள்...?
இலக்கியத்தில்
இயலாத
தங்களோடு
தொடர்பும்

காண்க. தன் வரலாறாய் தன்னிலிருந்து தானே தப்பித்தே, என்னை நானே கடந்தேகும் 'நான் உரித்த 'நான்'கள்' எனும் என் 'மனக்குறளி நினைவோடை'ப் பதிவுகளாக முகநூலிலும் காண்க.

வாழ்க்கைப்பயணத்தில் தொடர்வண்டித் தொடர்புகளாக உரிய நிலையத்தில் இறங்கிப் போகிவிடக் கூடிய சிறுகதைகளே பல. நீடுதோன்றினிக்கத் தொடர்கதைகள் சிலவே. 'நீர்க்குள் பாசிபோல் வேர்க்கொள்ளா' உறவுகள் ஒரு பக்கம்; 'இருநிலம் போழவே வேர்வீழ்க்கும்' அபூர்வ உறவுகள் மறுபக்கம். நேற்றைய நண்பனே இன்றைய இரண்டகம்

இழைக்கும் எதிர்பாராப் பேரதிர்ச்சியாய்ப் பகைவனாவதும்; எதிர்பாரா நெருக்கடித் தருணத்தில் எதிரியர் உதவி வாய்ப்பதுங் கூட எனக்கான அனுபவமே.

என்னைப் பொறுத்தவரை பிரமிளைப் போலவே பகைமை என்பது எனக்கும் ஒருபோதும் என் எழுத்தின் தோற்றுவாயன்று. 'நண்பனைப் பகைக்கக் கற்ற' பலாபலனான வருவாயே! முகநூலைப் பொறுத்தவரை இடையில் எப்போதோ தொடர்பிழை அற்றுப்போன நட்புறவு புதுப்பிக்கப்பட்டதும் உண்டு; மாறாக நட்பையும் உறவையும் தக்கவைக்குமுகமாகவே முகநூல் நட்பைத் துண்டித்துக்கொண்டதும் உண்டு.

“மன்பதை எதிரியர் என்எதிரி / மானுடந் தழுவிடில் சகபயணி / என்பதைச் சொல்வதே என்வாழ்க்கை - என் / இருப்பே சிம்ம சொப்பனமா!”

“பிற கலை விமர்சகர்களுக்கும் மதிப்பீடு செய்வோர்க்கும் பெரிய தலைநகரங்களான டெல்லியும் பம்பாயும் கல்கத்தாவும் மையமாக இருப்பது போல இவருக்குச் (தேனுகாவுக்கு) சிறிய நகரமான கும்பகோணம் மையமாகிறது. அதுதான் சரி. கும்பகோணத்தில்தான் கலைகளைப் பற்றிய சிந்தனை தொடங்குவது உசிதம்.” - க.நா.சுப்ரமணியம் (பறை - 1990).

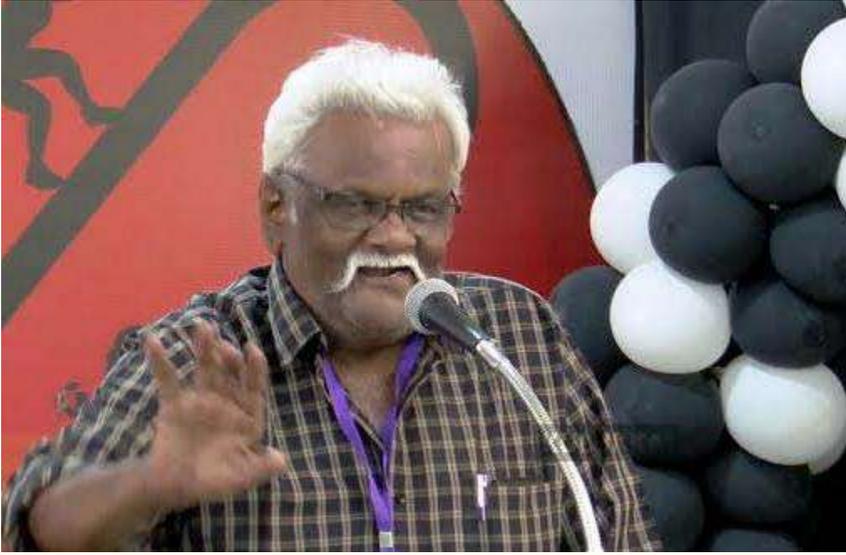
“கோயில் நகரம் என்பதோடு மட்டுமன்றிச் சிறப்புப் பண்பாட்டுக் களமாகவும் (cultural zone), கலை இலக்கிய விளைநிலமாகவும் விளங்கும் குடந்தை நகரம் உலகம் போற்றும் படைப்பாளிகள் பலரையும் பெற்றிருந்ததைப் பலரும் அறிவர். ந.பிச்சமூர்த்தி, கு.ப.ராஜகோபாலன், கரிச்சான் குஞ்சு, தி.ஜானகிராமன், எம். வி.வெங்கடராம் எனக் குடந்தையிலிருந்து சிறப்பிடம் பெற்றவர்களின் பெயர்ப் பட்டியலைச் சொல்லி வருகையில் அடுத்துச் சொல்லப்படுபவர் வே.மு.பொதியவெற்பன் ஆகத்தான் இருப்பார்.” - அ.குணசேகரன் (கலை இலக்கிய வெளியும், சமூகநீதிக்கான சில குரல்களும்).

வராவால் இரட்டையர் எனப்பட்ட கு.ப.ராஜகோபாலன் ந.பிச்சமூர்த்தி இருவர்க்குமே தாய்மொழி தெலுங்கே. குடந்தையிலும் சென்னையிலும் அண்டை வீட்டுக்காரர்களே.

குடந்தையில்தான் குபரா-வைத் தமது ஆதர்சமாகக் கொண்ட இளைஞர் குழாம் ஒன்று உருவாயிற்று. எம்விவி, கரிச்சான் குஞ்சு, தி.ஜானகிராமன், 'கலாமோகினி' சாலிவாஹணன் எனத் தொடரும் இப்பட்டியலில் சி.சு.செல்லப்பாவும், தஞ்சை ப்ரகாசூம் பட்டடங்குவர். இப்படி நிறைய இளைஞர்கள் குபராவை அணுகுவதை அன்றைய 'பெரிய மனிதர்'களான ராஜாஜி, கல்கி போன்றோர் விரும்பவில்லை என ப்ரகாஷும்; 'கிராம ஊழிய'னில் எழுதியவர்களை 'அடங்காப்பிடாரி'கள் எனக் குறிப்பிட்ட பெரியவர்கள் போதனைகள் புரிந்தார்களென வல்லிக்கண்ணனும்; எம்விவியுடன் தம் துணை ஆசிரியத்துடன் இருந்த 'தேனீ' இதழுக்குக் 'கொட்டாத நல்ல தேனீக்களாய் இருங்க'ளென ராஜாஜி ஆசி வழங்கினாரெனக் கரிச்சான் குஞ்சுவும் எழுதியுள்ளனர்.

ஒரு சிறுகூழல் கலைஞன் பிரபல தினசரியிதழ்களில் தம் சகபயணியை - சந்திக்குமாறு விளம்பரமே அளிக்கவும் கூடுமா என்ன? ஆம் அன்று அப்படி நிகழ்ந்து போனது அதிசயமே! 'மௌனியைச் சந்தியங்கள்' என ஹிண்டு, மித்திரன், தினமணி ஆகிய தினசரிகளில் எம்விவி விளம்பரங் கொடுத்துள்ளார். இதில் இன்னொன்றையும் கவனிக்கவேண்டும், இதனைப் பல ஆண்டுகள் கழிந்தபின்பே மௌனி அறிய நேர்ந்தது. (என்ன மனுசம்யா இந்த எம்விவி? தலீவா ஒண்ண இன்னா மாதிரிக் கண்டுக்கினேம் பாத்தியா? ஆஅஊ அப்டென்னு சொம்மா யூடுகட்டி செலாவரிசை எடுக்கத் தெர்லே).

தம் ஆதர்சமாகத் திகழும் ஒரு கலைஞனுடன் அதே ஊரில் தானும் பழகுமுகமாகவே தத்தம் பணிவாய்ப்பையே துறந்து பின் அவர்களும் அதே ஊரில் பணி தேடிக்கொண்ட அளவிற்குத் தம் ஆதர்சக் கலைஞனுக்கெனத் தத்தம் செகுத்த 'பித்துக்குளி' எழுத்தாளர்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதுண்டா? 'ராமன் இருக்கும் இடமே அவனுக்கு வாக்கப்பட்ட சீதைக்கு அயோத்தி ஆகலாந்தான். ஆனால் இப்படியுங்கூடவா இருப்பாய்ங்கே? அத்தகு பித்துக்குளீக வேற ஆருமில்லே! நம்ம கரிச்சாங்குஞ்சும், திஜாவுந்தேன். இவர்களுக்கு மட்டுமா குபரா கதாநாயகன், அவருக்குத்

தாம் ஏகலைவனே என்னும் இலங்கையன் அவரின் 'கனகாம்பர'த்தை ஆங்கில ஆக்கம் செய்தவருங்கூட. "தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஆர்வங் கொண்ட இலங்கைத் தமிழர்கள் இடையே, குபராவிற்கு இருந்த மதிப்பும் ஆதரவும் வேறு எந்த எழுத்தாளனுக்கும் இருந்ததில்லை." - இலங்கையர் கோன் ("கிராம ஊழியன்" -1994).

மட்டுமல்லாமல் கும்மோணத்தானும் தஞ்சாலுரானுமான இவங்கெ எல்லாமே பறவைக. சங்கீதச் சங்கதிகளையுங் 'கில்லாடி'கதேம்! கும்பகோணம்னாக்க என்னன்ன தெரியுமோ? மூச்சை இழுக்காமலும் விடாமலும் 'கும்பகம்' செய்யும் புருவமையமே! குண்டலினி எழுப்பும் ஆதாரபீடம். அதுக்குப் 'பொதிகை' என்ற பெயரும் உண்டு. அதுனாலதேன் 'இவெம் கும்மோணம் பொதிகச்சித்தேன்' ஆனாப்ல!

மறுபக்கம் எங்கூரு பேர ரிப்பேர் ஆக்ன கதைகளும் உண்டு. கும்பகோணம் வேலைன்னா 'கோல்மால்' ந்குது ஆங்கில அகராதி ஒண்ணு. இன்னொரு கத இதிகாச பாத்திரம் ஓரிடத்தக் கடக்கையில் புத்தி பேதலிக்குதாம், அதைக் கடந்ததும் சரியாப் போச்சாம். அந்தப் பாத்திரம் யாருங்கதில்ல இங்க கேள்வி, அந்த இடம் எதுங்குதுதான்? அதான் கும்பகோணமாம். இது கரிசக்காட்டு நாய்னாவின் கததேன்.

2004இல் என் நண்பர் அமானுஸ்யன்,

பாமணி எனப்படும் சாமிநாதன் சந்தான கிருஷ்ணன் இருவரும் என்னைச் சந்தித்தனர். அது பன்னீராண்டுகளுக்கொரு முறை வரக்கூடிய மகாமக மாமாங்க மலரில் என் பங்களிப்பைக் கோருமுகமாக. நான் மறுதலித்தேன். அத்தகு மலரில் எழுத எனக்கு ஏதும் இல்லைஎன. ஆனால் மாறாக நான் விரும்பும் குடந்தை தொடர்பிலான எது குறித்தும் எழுதலாமெனவும் எட்டிப் பண்ணாமல் முழுமையாக 'மகாமகம்' இணையத்திலும், 'குறிஞ்சி மலர்' மகாமக மலரிலும் வெளியிட உறுதி யளித்தனர். அப்போதுதான் 'மன்னுயிர்' சிற்றிதழில் மணிக்கொடி எழுத்தாளர்கள் பற்றி 'வேர்கள்' என எழுதிக்கொண்டு இருந்ததால் அதையே விரிவாக்கி 'கலை இலக்கியக் கும்பகோணங்கள்' என எழுத இசைந்தேன்.

'குடந்தை நகர்க் கலைஞர் கோவே' என - பாரதி வரி அடியெடுத்துக் கொடுக்க - உவேசா தொடக்கம் ரவிசுப்பிரமணி ஈறாக பதிப்பாசிரியர், நாட்டார் கலைஞர்கள், ஓவியர், சிற்பி, கானுயிர் ஒளிப்படக் கலைஞர், எழுத்தாளர்கள், ஆவணப்பட இயக்குநர் எனப் பல்துறையாளர் குறித்த ஆவணமாகவும் மதிப்பீடாகவும் அவை 'குறிஞ்சிமலர்'ரில் இடம் பெற்றன. இணையப் பதிவுகளும் தொடரலாயின.

ஆவணப்பட உலகச் சாதனையாளரான தம்மை இளைய இயக்குநர் எனச்

சிறுமைப்படுத்திவிட்டதாகவும் இணையத்தில் வெளியிடக் கூடாதெனவும், அப்படி மீறி வெளியிட்டால் வழக்குத் தொடரப்போவதாகவும் அச்சுறுத்தி மிரட்டல் மடல்விடுத்தார். நான் வழக்கை எதிர்கொள்ளலாம் என்றேன். ஆனால் வெளியீட்டாளர்களான அண்ணா சிலிக்கான் டெக்னாலஜியின் சிலாமணியும் சந்தானமும் அதற்கு அணியமாக இல்லை. எனில் தவிர்த்து விடுக என நானுங் கூறவே, இணையத்தில் அது நீக்கப்பட்டது.

பின்னர் அவற்றில் தேர்ந்தெடுத்த கட்டுரைகள் 'அருவி ஆய்வுமைய'ச் சுடர் ஆய்வுப்போட்டி'க்கென அனுப்பப்பட்டு அந்நூல் அப்பரிசைப் பெற்றது. அதன்பின் அக்கட்டுரைகள் பாலகுருசாமியின் மருதாப் பதிப்பக வெளியீடாகச் 'சொல்லின் மந்திரமும் சொல் ஓய்ந்த மௌனமும்' எனும் பெயரில் நூலுருப்பெற்றது. ஆசை ஒரே கட்டுரைத் தொகுப்புக்காக மட்டுமே நால்வகை உரிமத்தொகை (மலர், இணையம், பரிசுத்தொகை, நூலுக்கான ராயல்ட்டி) கிடைக்கப்பெற்ற ஒரே எழுத்தாளனும் நான்தான் :

“நவீனத் தமிழ் இலக்கியச்சாலையின் ஒவ்வொரு மைல்கல்லையும் அறிந்த, கடந்த வாசிப்பினுவும்; விட்டு விலகாத சமூகச் சிந்தனை; புத்தம் புதிய திறனாய்வுமொழி எனத் தனித்துவமான பல சிறப்புகளால் இன்றைய தமிழ் இளம் சிந்தனையாளர்களுக்கு ஒரு பாதையாக விரிந்துகிடக்கும் தங்களின் 'சொல்லின் மந்திரமும் சொல் ஓய்ந்த மௌகமும்' முதலான கட்டுரைகளின் தொகுதிக்குச் 'சுடர் ஆய்வுப் பரிசு' வழங்குவதில் பெருமை கொள்கிறோம்,” ச.மாடசாமி: லைலா தேவி ('அருவி ஆய்வு மையம்', சிக்காகோ).

இப்பொழுது 'சந்தியாப் பதிப்பகம்' நடராசன் பதிப்பாளர் வேண்டிய வண்ணம் பெங்களுரு குறித்துப் பாவண்ணனும், கும்பகோணம் குறித்து நானும் உள்ளூர் நினைவோடைகளை எழுதிக்கொண்டுள்ளோம். ஏலவே அவர் தாமே மாயவரம் குறித்தெழுதி வெளியிட்டுப் பரவலான வரவேற்பை அந்நூல் பெற்றுள்ளது.

தங்களது படைப்புகளில் சிறந்தது எதுவென நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்.. மேலும் கட்டுரைத்தளங்கள்தான் உங்களுக்குப் பிடித்தமானதா? அல்லது மற்ற இலக்கிய வடிவங்களில் சிறப்பாக நீங்கள் வெளிப்பட்டிருக்கிறீர்கள் என்று கருதலாமா?

பொதிகைச்சித்தர் வாசிப்பும் உரையாடலே, வாழ்க்கையும் உரையாடலே! படிக்க ஆரம்பித்தது சரி, முடித்தது என்பது என்னைப் பொறுத்தவரை பல நூல்களுக்குப் பொருந்தாது. ஆம் அவை நான் வாசித்துக்கொண்டேயிருக்கும் நூல்கள்.

பொருள்வாரியாக இடம்பெற்ற குறிப்பிடத்தக்க கட்டுரைகளுக்கு டைரிப் பதிவுகள் என்னிடம் உண்டு. வாசிப்பில் பென்சிலால் நூலில் குறித்து நூலின் முன்னும் பின்னும் பொருளடைவுப் பட்டியல் இட்டுவைப்பேன். குறிப்பிட்ட கட்டுரைகளை நகலச்செடுத்துத் தனித்தனிப் பொருள்வாரியாய்க் கோப்பிட்டுள்ளேன். வாசிப்பின் தெறிப்புகளையும் தனிக் குறிப்பேடுகளில் அல்லது டைரிகளில் குறிப்பெடுத்து வைப்பேன். பின் அவற்றைப் பொருள்வாரியாக அடைவுப் பட்டியலும் இட்டுவைப்பேன்.

கணினிப்பயிற்சி அறியேன். ஒத்த விரல் கத்துக்குட்டிதான். ஆனாலும் நேராக முகநூலில் பதிவிடேன். My Notes எனும் Appஇல் ஆர ஆமரப் பதிந்து, பிழைதிருத்தி, முறைப்படுத்தி அப்புறமே பதிவிடுவேன். பதிவுகளும் அதில் சேமிப்பாகிவிடும். இவை என் பயில்முறைகள். தொழின்முறையாகப் பிழை திருத்தும் மெய்ப்பாக்கப் பிழைப்பையும்; கருத்தியன் முறையான் பிழைதிருத்தும் 'ஆசுஇரிய'ப்பணியையும் மேற்போட்டுக் கொண்டவன். இதழ்களையோ நூல்களையோ மட்டுமல்லாமல் மனிதர்களையும், இயற்கையையும், கலைகளையும், வரலாற்று நிகழ்வுகளையும் 'அங்கங்கே கலைகள் தேர்அறிவனாக' உன்னிப்பாய் உற்றுற்று நோக்கியே கற்றுத்தேறும் சுவாசிப்பாகவே என் வாசிப்புக்கலை அஃகி ஓங்கியே அகலிப்பதாயிற்று.

காலவெளி கடந்தே நம் மூதாதையரோடும், நம் சந்ததியரோடும் உரையாடியே உலா வரக்கூடிய ஒரு பன்மை

நவீனத்துவ வேதாளத்தின் காலப்பொறி சஞ்சாரமாயிற்று என் வாசிப்புலகமே. அது தகர்ப்பாக்கம் (de - construction) ஆகவும், மீளாக்கம் (re - construction) ஆகவும் அமைந்தியல்வதாயிற்று.

இந்த ஒரு நூற்றாண்டில் எழுந்தருளி வீற்றிருக்க வந்துதித்த ஒருதனிச் சித்தனே இப்பொதிகைச்சித்தர் (அர் விசுதி மதிப்புப் பெறுமதி குறித்த ஒன்றன்று. அஃதோர் பாற் பொதுமைச்சுட்டே பெண்ணாக முயல்வதே சித்தமரபின் உட்கிடை ஆம் தாயுமான 'Moth-eror' தான் யான்).

பொதிகைச்சித்தர் உயிரடக்கத்தில் (ஜீவசமாதி) பொறித்தாகப்பட வேண்டிய மணிவாசகம் ஈதே: (சித்தர் உடலம் எரியுணப்படாதே!) "தம் வாணாள் முழுதும் நந்தமிழ்ச் சமுகத்தின் மனச்சான்றாய்ச் சமராடிய உரையாடல் மாகலைஞன் தனது உரையாடலைப் பூதவியல் முறையான் நிறுத்திக்கொண்டான். அவனுடனான உங்கள் உரையாடல் தொடரோட்டமாக - தொடர்தர வேண்டியவாறே!"

தாங்கள் பதிப்பிக்க விரும்பும் நூல் எது?

இனி பதிப்புப்பணி எனக்குச் சாத்தியமில்லை. மூன்று முக்கிய நூல்கள் பதிப்பிக்கப்பட்டாக வேண்டியன. இத்தொடர்பில்..

1. ஈக்காடு இரத்தினவேலு முதலியாரின் 'சிறப்புப் பெயர் அகராதி'.

எனமண்டரம் வேங்கட ராமையரின் புராணநாம சந்திரிகையை முதல் நூலாகக் கொண்டு 1890-1இல் 'புராண நாமாவளி' எனப் புணையத் தொடங்கிய ஆ.சிங்காரவேலு முதலியாரின் அரிய முயற்சியே 1910இல் தமிழின் முதல் கலைக்களஞ்சியமாக வாய்த்த 'அபிதான சிந்தாமணி'. மதுரையில் மீண்டும் நான்காம் தமிழ்ச்சங்கங் கண்ட பாண்டித்துரைத்தேவரின் பொருளுதவியே அவர் கனவை நனவாக்க வாயில் சமைத்தது. சற்றொப்ப 1050 பக்கங்களாக அது வெளியானது. அதன்பின் மேலும் 20 ஆண்டுகள் தாம் திரட்டிச் சேகரித்ததுடன் 1000 பக்கங்கள் மெய்ப்புத் திருத்திய அளவில் அவர் இயற்கை எய்தினார். எஞ்சிய பக்கங்களை 'இலக்கண விளக்கப் பரம்பரை' திருவாரூர் சோமசுந்தர

தேசிகர் மெய்ப்புத் திருத்தத் திருந்திய பதிப்பாக 1634 பக்கங்களில் ஆசிரியர் மகனார் ஆ. சிவசுப்பிரமணிய முதலியார் மூலம் வெளியானது. மூன்றாம் பதிப்பினை 'ஏசியன் பிரிண்டர்ஸ்' வெளியிட்டனர்.

2001இல் 'சாரதா பதிப்பகம்' அதனை அப்படியே 'வருடி' (Scanned) மீளச்சாக்கியது. 2004இல் தம் பதிப்புக் குழுமூலம் 'சீதைப் பதிப்பகச் செம்பதிப்பாக' கௌரா ராஜசேகரன் வெளிக்கொணர்ந்தார்.

'கௌரா தமிழகராதி', 'மாயாவாத துவம்ச கோளரி', யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி நா. கதிரைவேற் பிள்ளையின் 'தமிழ்மொழி அகராதி', 'அபிதான சிந்தாமணி' எனத் தொடரும் கௌராவின் அகராதிப் பதிப்புப் பயணத்தின் அடுத்த முன்னெடுப்பாக ஈக்காடு இரத்தினவேலு முதலியார் தாமே தம் 'பண்டிதமித்திர யந்திரசாலை' மூலம் 1908இல் பதிப்பித்த 'சிறப்புப்பெயர் அகராதியை' அதன் மூலப்படியை நானளித்துக் கேட்டுக்கொண்டதற்கு இணங்க வெளிக்கொணர இசைந்துள்ளார்.

நானவர்க்கு முகநூற்பதிவாக முன்வைத்த அவிழ்மடற்பதிவின் பின்னூட்டத்தில் கரோனாக்காலம் முடிந்தபின் வெளிக்கொணர்வதாக விடை அளித்துமுள்ளார். கௌரா பதிப்பக அகராதிப் பதிப்புப் பயணத்தின் ஆதாரசுருதியாகத் திகழ்பவர் தமிழறிஞர் புலவர் வெற்றியழகனார். அவர் ஆசிரியப் பணியாற்றாமல் மெய்ப்பாக்கப் பணியே தம் வாணாட்பணியாக மேற்கொண்ட என் மெய்ப்பாக்க முன்னோடியாவார். மட்டுமல்லாமல் இராஜசேகரன் இணையர் நூலக அறிவியற் பட்டதாரியான கௌமாரீஸ்வரி நூல்கள் பிழையறப் பதிப்பிக்கப்படப் பெரிதும் அக்கறையெடுத்துக் கொள்ளக்கூடியவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதே.

2. 1999இல் வெளியான தொ.மு. சி.ரகுநாதனின் 'புதுமைப்பித்தன் படைப்புகள் சில விமர்சனங்களும், விஷமத்தனங்களும்'.

புதுமைப்பித்தன் மீது தம் நூலில் சிட்டி சிவபாத சுந்தர இரட்டையர் திருட்டுப்பழி சுமத்திய தருணத்தில் நான்

'பறை - 1990' தொகைநூலில் தொழுசிக்குத் 'திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயருக்கு ஒரு திறந்த மடல்' எனத் தீட்டினேன். ஏழாண்டுகளுக்கு அப்பால் எனக்கவர் 'பர்சனல்' எனக் குறிப்பிட்டு 4/1/1907இல் பதில் மடல் அனுப்பினார். அதன்படி அவருடைய அந்திம திசையில் அயராது உழைத்து அரும்பாடு பட்டு 1999இல் வழங்கிய நூலே வரலாற்றுச்சிறப்பு வாய்ந்த 'புதுமைப்பித்தன் படைப்புகள் சில விமர்சனங்களும் விஷமத்தனங்களும்' என்னும் அரிய நூலாகும். இந்நூலே மார்க்சிய இயக்கம் கவனிக்கத் தவறிய அரசியல் நுண்ணலகுகளைக் கவனங்கூர வைத்த வரலாற்று முகமையான தொழுசியின் நூலாகும்.

இந்நூலின் சிறப்பம்சங்கள்: திருட்டுப்பழி சுமத்தியவர்களின் உள்நோக்கம்; கதைகளின் குறிப்பிட்ட மூலத்தோடு ஒப்பிட்ட முரண்பாடுகள்; அதற்கு முன்பே புதுமைப்பித்தன் கதை வெளியான வரலாறு; காலந்தோறும் புதுமைப்பித்தனோடு சகபயணிகளை ஒப்பிட்டு அவரைக்காட்டிலும் மற்றவர்களை முன்னிறுத்திய போக்கு; நவீனமயமாக்கலை விமர்சிக்குமுகமாக மணிக்கொடியாளருடே வெளிப்படும் பார்ப்பனிய மீட்புவாதப்போக்கு ஆகியவற்றின் மூலம் புதுமைப்பித்த மேதைமையை இருட்டடிக்க முயன்ற 50, 60 ஆண்டுகாலப் பார்ப்பனச் சதியினை வெளிச்சத்திற்குக் கொணர்ந்தது. இதன் வாயிலாக தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றைப் பற்றி மார்க்சிய இயக்கம் கவனிக்கத் தவறிய நுண்ணரசியல் அலகுகளை இயக்கத்தவர் கவனங்கூர வைத்தது. இத்தொடர்பிலான மார்க்சிய இயக்கத்தவரே வழங்கிய ஒப்புதல் வாக்குமூலம் (கா.சிவத்தம்பி, ந.முத்துமோகன்) யாவும் 'தாமரை - தொழுசி சிறப்புமல'ரில் (ஜன.2004) வெளியாகியுள்ளன. இத் தொடர்பில் தொடர்புடைய NCBH நிறுவனத்தார் கவனத்திற்கே நான் இதனைக் கொணர்முகமாக முகநூலில் அவிழ்மடற் பதிவிட்டேன்:

"அன்பினிய தோழர் Shanmugam Saravanan அவர்களே இப்பதிவை முழுமையாக வாசியுங்கள். குறிப்பாகக் கா.சிவத்தம்பி குறிப்பிடுவதனைக் கவனியுங்கள். இந்நூல் தற்போது கிடைக்கவில்லை.

இத்துணை வரலாற்றுச் சிறப்புடைய பெருமைக்குரிய ஆவணமான நூலை ஏன் இன்னமும் மறுபதிப்பே கொணரவில்லை? மீளவும் இதனை மீள்பதிப்புக் கொணர அன்புரிமையுடன் தங்களை வேண்டுகின்றேன். இதனைக் காலத்தின் இன்றியமையாத தேவை எனவும் வலியுறுத்தி இந்த வரலாற்றுக் கடமையை ஈடேற்றி உதவுமாறு வேண்டுகோள் விடுக்கின்றேன்.

தங்கள் தோழமையுள்ள

வே.மு.பொதியவெற்பன்

பதிவு : 29 - 4 - 2020

மீள் நினைவூட்டு : 24/5/2021

3. ஜனாப் ஏ.கே.ரிபாயியின் 'குற்றவாளிக் கூண்டில் காந்திஜீ'.

(கட்டுரையாளர் 'காயிதேமில்லத்' ஜனாப். இஸ்மாயில் ஸாகேப்பின் சகலர் மகனும் இஸ்லாமிய சமுதாய முன்னோடித் தலைவருமாவார். கட்சி, மத, சாதி பேதங்கள் கடந்த சமூகஉணர்வு மிக்கவராவார்.)

நான் வெளியிட்ட பறை - 2015 தொகுப்பு நூலில் வெளியிடுமுகமாக 'மறுமலர்ச்சி' இதழில் இருந்து இதன் முதல்பாகத்தை அனுப்பியவர் ரிபாயி ஸாகேப்பின் மகனாரும் என் கெழுதகை நண்பரும் ஆகிய புலவர் அ.ஹிலால் முஸ்தஃபா ஆவார். இதிலிருந்து இரு குறிப்புகள் மட்டும்:

"இதர அரசியல் தலைவர்களுடனோ அல்லது மற்றவர்களுடனோ பேச்சுவார்த்தை நடத்தும் பொழுது காந்திஜீ ஒரு விஷயத்தை ஒத்துக்கொண்டு விடுவார். ஆனால் சிலநாட்கள் கழித்து அவர் ஒப்புக்கொண்டதை மீறிவிடுவார். இதற்கு அவர் சொன்ன காரணம், "எனது அந்தராத்மா அப்படிச் சொல்லிற்று, எனவே எனது கருத்தை மாற்றிக்கொண்டேன்" என்று சர்வ சாதாரணமாகக் கூறிவிடுவார்."

"அவர் பிரயாணம் செய்யும் கம்பார்ட்மெண்டில் அவரும் அவரது சகாக்களும் உதவியாளர்களும் தான் இருப்பார்கள். மற்ற பயணிகள் யாரும் அந்தக் கம்பார்ட்மெண்டில் ஏறிப் பிரயாணம் செய்ய முடியாது. சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், அந்தக் கம்பார்ட்மெண்ட் முழுவதும் அவருக்காக ரிசர்வ் செய்யப்பட்டிருந்தது.

இதற்குப் பெயர்தான் எளிமையான மூன்றாம் வகுப்புப் பயணம். 'காந்திஜீயை வறுமையில் வைத்திருப்பதற்காகக் காங்கிரஸ் கட்சி லட்சக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவிட வேண்டியிருந்தது' என இதனை மிக அழகுபடக் கவிக்குயில் சரோஜினி நாயுடு அவர்கள் வருணித்துள்ளார்கள்." - ஏ.கே.ரிபாயி ('மறுமலர்ச்சி' - 30/9/1994).

பெரியாரைச் சந்தித்து இருக்கிறீர்களா? அந்த இனிமையான நாட்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்?

குடந்தையில் புகழுகவகுப்புப் பயிலும்போது, தமிழ்ப் பேராசிரியர் சா.கு. சம்பந்தனார் (தி.க.தலைவர் வீரமணியாரின் சகலர்) ஆற்றுப்படுத்தலில் 'தமிழ் மாணவர் கழகம்' எனும் அமைப்பில் இயங்கினேன். பின்னர் (1967-70) அண்ணாமலைப் பல்கலையில் நானும் அரணமுறுவலும் திராவிட மாணவர் கழகத் தலைமைப் பொறுப்புகளில் இயங்கினோம். நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அங்கு பயில்கையில் பெரியார் பல்கலை நிகழ்வில் அழைக்கப்பட்டார். நீண்டகாலங் கழித்து எங்களால் அழைக்கப்பட்டார்.

பல்கலைப் பொதுப்பேரவைக் கூட்டத்தில் பெரியாரையும் அண்ணாமலை நகர் வீதியில் திருவாரூர் தங்கராசண்ணனையும் தொடர்ந்து ஈராண்டுகள் உரையாற்ற வைத்தோம். அய்யாவுடன் ஒளிப்படம் எடுக்கப் போனபோது, மேலே பெரிய தொகை நோட்டுக்களையும் உள்ளே சிறிய தொகை நோட்டுக்களைச் செருகியும் பணக்கட்டை அய்யாவிடம் அளித்தோம். அருகிலிருந்த திகக்காரர் 'அய்யா கொஞ்சமா கொடுத்து நம்ம ஏய்க்கப் பாக்காங்கய்யா' என்றார்.

அவரைப் பொருட்படுத்தாமல் 'சரிசரி விடுவிடு பசங்கண்ணா அப்டித்தாம் இருப்பாங்கே' என அடக்கிவிட்டு, படம் எடுத்துக்கொள்ள விட்டுவிட்டார்.

அதேநாளில் அங்கு தில்லையிலேயே மற்றொரு நிகழ்வுக்காக வந்திருந்த நடிகவேள் ஆட்டோகிராப் கேட்டு அலைமோதிய விசிறிக்கும்பலிடம் 'ஏண்டா இங்க ஓங்கூருக்கு ஒரு கெழவன் மூதர்ப்பையத் தூக்கீட்டு ஊர்ஊரா அலையிறவன் வந்து கெடக்கான், அங்கா போவமா இங்க என்னடா

வேல. அங்க போய் அந்தக் கெழவங்கூட போட்டோகீட்டோ எடுத்துங்டா. கூத்தாடி பின்னாட்டே சுத்தாதீங்டா முட்டாப் பசங்கங்ளா'ன்னு பாட்டுட்டாரு.

எம்ஜியார் ஆட்சியில் இருக்கைல மதுரையில் அய்யா ஒரு கூட்டத்தில் பேச வந்திருந்தார். 'தென்மொழிக் கொள்கைச் செயற்பாட்டு மாநாடு' என்ற பெயரில் பெருஞ்சித்திரனார் கூட்டியிருந்தார்.

அதில் பங்கேற்கச் சென்ற நாங்கள் விடுதியில் இருந்த பெரியாரைச் சந்தித்தோம். அப்ப ஒரு கருஞ்சட்டைக்காரர், 'அய்யாய்யா இவெங்க நம்ம கொள்கையைச் சொல்லி வேறேபேர்ல மாநாடு போட்டறவிங்கய்யா' என்றார் பதறியவாறே. "அதுக்கேன் பதறோணும்? நாம இந்த அரசாங்கத்துக்குப் பிரச்னை ஆப்டாது அப்டின்னு அடக்கி வாசிக்றோம். யாரோ எவரோ நம்ம கொள்கைச் சொல்லி மாநாடு போட்டா, அதுக்காவ அவங்கள நாமதான் வாழ்த்தோணும். சாயங்காலக் கூட்டத்தில் இவங்கள வாழ்த்தித்தான் பேசப்போறேன் நானே" என அடக்கினார். ஊர்வலத்தில் தமிழக விடுதலை முழக்கங்கள் இடப்பட்டபோது காவல்துறை அதிகாரி பெருஞ்சித்திரனாரிடம், 'அய்யா மதுரையில் தேன் சிஎம்மும் ஐயாவும் இருக்காக. நீங்க ஓங்க கோஷத்தை மாநில சுயாட்சின்னு வச்சா நடத்திங்குங்க நாங்களுந் தடுக்கல்ல, விட்டுர்ரோம்' என்றார்.

'வேண்டாம் வேண்டாம் தன்னாட்சி!

வேண்டும் வேண்டும் தனியாட்சி!'

என முழங்கிடலானோம்.

'எங்க தொண்டர்களே ஓங்களுக்குப் பதில் சொல்லியாச்சே!' என்றார் அந்த அதிகாரியிடம் தென்மொழியார். ஊர்வலங் கலைக்கப்பட்டது. பின் தடையை மீறி குறிப்பிட்டோர் மட்டும் முழக்கமிட்டுக் கைதாக நேர்ந்தது.

மாலையில் சொன்னபடியே பெரியார் எங்களை வாழ்த்திப் பேசுகையில் 'ஜெயிலுக்குப் போரதெல்லாம் ஒண்ணும் பெரிசில்ல, மன்னிப்புக் கடுதாசில்லாம் கொடுத்துப் பின்வாங்காம தைரியமா இருக்கோணும்' என வாழ்த்தினார்.

பெரியார் சாதிச்சங்க மாநாடுகளில் எல்லாங் கலந்துக்கிட்டதாச் சொல்றாங்களே! அதை எப்படிப் பார்க்கின்றீர்கள்?

அது உண்மைதான். அதப்பத்திப் பேசறதுக்கு முன்னால இதுமாதிரி எனக்கே நேர்ந்த அனுபவத்தை முதல்ல பாப்பமே. அப்ப நான் அண்ணாமலைப் பல்கலை திராவிட மாணவ சங்கத் தலைவரா இருந்தப்ப தென்னார்க்காடு மாவட்டத் திக தலைவராக இருந்தவர் கு. கிருஷ்ணசாமி அவர்கள். அடிதடிவிவகாரம் எதுக்கும் கட்டப்பஞ்சாயத்து அவர் முன்னாலதான். உடையார் சங்கத்துக்கும் அவரேதான் தலைவர். அவரை எதிர்த்து நான் எங்க தி.மா.சங்கத்துல கண்டனத் தீர்மானங் கொண்டுவரப்போய் அது வழிமொழியக்கூட ஒருவரும் முன்வராமலே படுதோல்வியாப் போச்சு. அவர எதுத்துக் கேக்க யாருமே தயாராயில்ல!

மாவட்ட திமாச தலைவர் பூ.சி. இளங்கோவன் அவருக்குச் செல்லப்பிள்ளை. 'நாமல்லாஞ் சும்மா தம்மாத்தூண்டு சுண்டக்கா பசங்க! ஓடையார் எவ்ளோவ் பெரீஇய்ய ஆளு தெரியும்மா?' எனக் கேட்டார் என்னிடம்.

'நீங்க வேணா சுண்டக்காயாவே இருந்துட்டுப் போங்க! இது அவர்ட்ட நானே நேருக்கு நேராவே டல்பண்ணிக்கிறேன்' அப்படின்னு சொல்லிட்டு அதேபோல அவர்ட்டய பஞ்சாயத்து வச்சேன்.

அவர் அலட்சியமா சிரித்தபடி 'நம்ம ஆளுகல்லேயே கருப்புச்சட்டை போட்டுக்ற யோக்யதை ஒங்களுக்கு மட்டுந்தான் இருக்கு புலவரே' என்றார்.

'நம்மாளுங்க சாதிச் சங்கத்தில தலைவரா இருக்கது ஒங்களுக்குத்தான் புதுசு புலவரே' எனத் தொடர்ந்து நகைத்தார். 'இருக்கலாம் அதப்பத்தி அப்றமா பேசலாம். ஆனா பார்வேர்டு கம்யூனிட்டியா இருக்க உடையார் சாதிய பார்க்கவ குலம்ன்னு பேர மாத்தி அத பேக்வேடா மாத்திடத்தானே துடிக்கீக' ண்ணு பதில் சொன்னேன்.

இப்ப நீங்க கேட்ட சாதிச்சங்க மாநாடுகளில் பெரியார் பங்கேற்றது பற்றிய சங்கதிக் கே வருவோம்!

"தஞ்சை மாவட்டத்தில் பொதுவுடைமைக்கட்சி 'பள்ளர் கட்சி'

என்றே அடையாளங் காட்டப்பட்டது. இருந்தாலும், சாதிசார் அடையாளத்தை மறைத்தாலே போதும் என்றுதான் பொதுவுடைமைக்கட்சிகள் செயலாற்றின. பெரியாரின் தலைமையிலான திராவிட இயக்கம் மட்டுமே சமூகஎழுச்சி என்பது தமிழ்நாட்டில் சாதிச்சங்கங்களை அலகுசுளாகக் கொண்டது என்ற கருத்தியலோடு இயங்கியது. ஆக இரண்டு மேல்சாதிகளைத் தவிர்த்த எல்லாச் சாதிச்சங்கங்களின் கூட்டங்களும், மாநாடுகளும் பெரியாரின் 'குடி அரசு' இதழில் செய்தியாக்கப்பட்டன. அன்றைய சூழ்நிலையில் சாதியை மீறிய தனிநபர் இயக்கங்கள் இல்லை என்ற ஓர்மை அவர்களுக்கிருந்தது." - தொ.பரமசிவன் ('ஓக்ரோபர்- நவம்பர் 2003).

"பல்வேறு தீண்டத்தகாத சாதியினரும், பிற்படுத்தப்பட்ட சாதியினரும் ஆங்காங்கே நடத்திய சாதி மாநாடுகளில் பெரியார் கலந்துகொண்டு உரையாற்றி உள்ளார். அத்துடன் தாம் ஆற்றிய உரைகளைத் தமது 'குடி அரசு' இதழில் வெளியிட்டும் வந்துள்ளார்." 'ஓவ்வொரு ஜாதியும் தாம் தாம் முயற்சி செய்து சமசுதந்திரம் பெறுவதன் மூலம் ஜாதி ஒழியும் என்னும் நோக்கத்தோடு நாம் ஜாதி மகாநாடுகளுக்கு ஆதரவளிப்பதுமாகும்' இப்படி எழுதிவிட்டு 'ஜாதி மாநாடுகள் கூடாது வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் உதவாது' என்று நாட்டுப்பற்றின் பெயரால் மேற்கொள்ளப்படும் பரப்புரைகளை அவர் (பெரியார்) ஒதுக்கித் தள்ளுகிறார். அத்துடன் உயர்ந்த ஜாதிக்காரர்கள் தாழ்ந்த ஜாதிக்காரர்கள் என்பவர்களை எப்போதும் அடிமைப்படுத்தி வைக்க மேற்கொள்ளும் சூழ்ச்சிப் பரப்புரை என்கிறார்." - ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் ('காக்கைச் சிறகினிலே' - டிசம்பர் 2017).

'சௌந்தர சுகன்' சிற்றிதழில் உங்களது படைப்புகள் அதிகம் வெளிவந்திருக்கின்றன. அந்த இதழாசிரியர் பற்றி மறக்கமுடியா உங்கள் நினைவுகள்..

'சுகன்' சரவணன் என்னும்போதே எனக்கவர் குடும்பத்துடனேயேதான் மலரும் நினைவெலாமே! எந்தவொரு கலைஞனுக்குமே வாய்த்திராப் பெறலருங் கொடுப்பினைப் பேறு அவருக்கு மட்டுமே வாய்த்தது. அவர் அம்மா தொடக்கம்

பிள்ளைகள் வரைக்கும் அவர் 'காரியம் யாவினும் கைகொடுத்தது' அக்குடும்ப முச்சூடுமே!

333 இதழ்களைத் தொடர்ந்து இடையறவு இல்லாமல் தம் வாணாள் வரைக்கும் வெளிக்கொணர்ந்த சிற்றிதழ் வரலாற்றுச் சாதனையாளரே சரவணன். சுகன் சார்பில் அவர் நடத்திய விழாக்களும் குடும்பவிழாக்கள் போலவே எமக்கெலாம். வெளியூரிலிருந்து நிகழ்வில் பங்கேற்கச் சொந்தப் பொறுப்பில் வந்து பங்கேற்று நன்கொடை அளித்துச் செல்வர் அவருடைய இலக்கியச் சுற்றத்தார்.

நீங்கள் சொல்லுமாப்போலே என்னுடைய படைப்புகள் மேலதிகமாக வெளியானதெல்லாம் சுகனிதழில்தான். அதற்கடுத்தாற் போல் ரவியின் 'பன்முகம்', 'புதுப்புனல்'; அப்புறம் சுதீர்.செந்திலின் 'உயிர் எழுத்து' இதழ்களில்தான். இவை நான்கிலுமே எனக்கு மெய்ப்பாக்கம் பார்க்க அனுப்பி வைத்து அப்போதுகூட கோக்கவும் நீக்கவும் இசைவளித்தே என் செம்மைப்படுத்தலுக்கு அப்புறமே அச்சேறும். கட்டுரைத்தொடர்களாக எழுதும் பழக்கம் முதன்முதலில் சுகனில்தான் தொடங்கி, பின் 'புதுப்புனல்' ஊடாக இன்று முகநூற் பதிவுகள் வரை தொடரலாகின்றது.

இத்தொடர்பில் 1. 'இந்திய மெய்ப்பொருளியலும் சமயஞ் சாராச் சிந்தனைமரபும்' கட்டுரைத்தொடர் பிறந்ததற்கான எதிர்த்தலைக் காரணிகளான இந்திரா பார்த்தசாரதிக்கும் ஜெயமோகனுக்கும் நான் நன்றிக்கடப்பாடுடையேன்.

ஆம் அவர்கள்தாமே 'தமிழுக்குச் சிந்தனைமரபு கிடையாது' என அருள்வாக்களித்துப் பொதியைப் பொதிகைச்சித்தராய் மெய்யியல் ஆய்வாளனாக அவதரிக்க வைத்தோரே! (முதற்கட்டுரை சுகன் நவ.1997 இதழில் வெளியாயிற்று).

2. 'அவைதிகத் தந்திரச்சித்தர் மரபு': இலங்கையில் சித்தர் பேரிலான ஒரு சைவபீடம் சித்தர்மரபு குறித்த ஓர் ஆய்வரங்கை முன்னெடுத்தது. அவர்களை இனங்கண்டே நான் அனுப்பி வைத்த ஆய்வே

இது. அவர்கள் இதனை மறுதலித்துவிட்டு, நான் பங்கேற்றதான சான்றிதழையும் அனுப்பிவைத்ததே விபரீத முரண்நகை! (எவனாச்சும் ஏம் பேர்ல உல்ட்டாப்பண்ணி அதை வாசிச்சுச் சன்மானத்த ஆட்டையம் போட்டதை மறைச்சுக் கணக்குப் பண்ணுன விவகாரமாக்கூட இருக்கலாந்தான், அங்க நடக்காத ஆருகண்டா?)

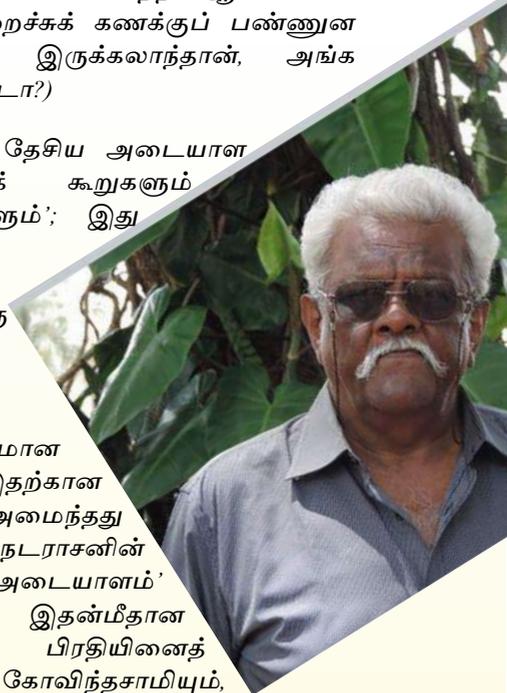
3. 'தமிழ்த் தேசிய அடையாள மீட்பு: ஆக்கக் கூறுகளும் அபாயக் கூறுகளும்'; இது பண்பாட்டாய்வு நோக்கில் பொதுவில் ஒரு விழிப்புணர்வை

மீட்டெடுக்குமுகமான ஒரு முயல்வே. இதற்கான உந்துவிசையாய் அமைந்தது பேரா. தி.சு.நடராசனின் 'தமிழின் அடையாளம்' நூலே. இதன்மீதான வாசிப்பின் பிரதிபினைத் தோழர்கள் வெ.கோவிந்தசாமியும், பாலச்சந்திரனும் கலந்தாலோசித்து; கோவிந்தின் எதிர்வினையாக வெளியாயிற்று. (கட்டுரைத் தொடரின் முதற்கட்டுரை சுகன் : மார்ச் 2008 இதழிலும் எதிர்வினை சுகன்: 262, மார்ச் 2009 இதழிலும் வெளியாகின.)

இவற்றை நான் என் இற்றைப்படுத்திய நோக்கில் என் 'நடைவண்டி'ப் பயில்வுகளாக உரிமைநீக்கம் (dis own) செய்யப்பட வேண்டியனவாகச் சிலவற்றையும்: 'நாற்றாங்கால்ப் பயிர்ச்செலவுச் சேமிப்பு எமக்காப்பாக'ப் பலவற்றையுங் கருதுகின்றேன்.

இற்றைப்படுத்தி நோக்குகையில் முகநூல் நண்பர்கள் அகவைநாள் வாழ்த்தில்கூட என் சுகன் எழுத்தைக் குறிப்பிட்டு வாழ்த்துந் தருணத்தில் எல்லாம் சுகனை நினைவுகூர்கின்றேன்.

எழுத்தையும் வாசிப்பையுங்கூட என் அன்றாடப்பாடுகளே எனக்கு மறுதலித்துவிட

ஆழிப்பேரலை வாய்ப்பட்டாங்கு நான் அலைக்கழிய நேர்ந்தே உறைந்த மௌனத்தில் உள்ளொடுங்கிப்போன தருணத்தில் மீளமீள எனை எழுத்தூண்டி உயிர்ப்பித்தே என் எழுத்தெலாம் அச்சேற்றிய சுகனுக்குச் செய்ப்பட்ட சால்பின் வரைத்தாய் என் செய்ந்நன்றி என்றும் உரித்தாய்! மற்றெவருமே (பக்க மிகுதியாலும், கருத்தியல் நோக்கிலும், பெரிய இடத்துப் பொல்லாப்புக்கஞ்சியும்) வெளியிடத் துணியா என் கட்டுரைகளை முழுமையாக வெளியிட்டது அவரின் தனிச்சிறப்பே!

பண்பாட்டுத் தளத்தில் நிகழும் இந்துத்துவ நுண்பாசிச அலகுகளை அம்பலப்படுத்தும் என் முகாமையான நீண்ட கட்டுரை 'முறைகேடாகப் பிறந்த கதைகள்: கோலமாறும் கலைடாஸ்கோப்பின் காட்சிப்பிழைகள்' : "முறைகேடாகப் பிறந்த கதைகள் கட்டுரை 360 டிகிரிக்கோணத்தில் பிரச்சனையை அணுகுகிறது" - சரவணன் மாணிக்கவாசகம் (விமர்சனம் இணையம்). "மூக்கியமான கட்டுரை. இன்று பரவிவரும் கலாச்சார தேசியம் என்கிற இந்துத்துவப் பாசிசத்தின் தமிழக இலக்கிய முகவர்களை அவர்கள் மேடையிலேயே அம்மணமாக்கி, ராஜாவின் உள்ளே இருப்பது விடமேறிய விதுஷகக்கோமாளி என்பதைக் கிழித்துப் போட்டுள்ளார். இந்து ஞான மரபு சமஸ்தானமான சுயமோக ஜெயமோகங்கள் உருவாக்கும் போலியான இந்துமரபு மற்றும் மோடி குறித்த கார்ப்பரேட் பிம்பங்களை இதில் அலசி உலர்த்திக் காயப்போட்டுள்ளார்." - ஜமாலன் (என் 'வானத்தின் மீது மயிலாடக் கண்டேன்' முன்றிலில்).

இதனைத் தம் ஆவியிற் சாநிழல் படிந்த மரணப்படுக்கைத் தருணத்திலும் உட்கிரகித்து முழுமையாக வெளியிட முனைந்த 'சிறுத்திழம்போராளி'யே சுகன் சரவணன். ஆருயிர் இணையைப் பறிகொடுத்த கையறு நிலையிலுங் கலங்காதே அவரின் இறுதிஆசையை ஈடேற்றுமுகமாகச் சுகனின் தேர்விலான இறுதி இதழை (சுகன்:334 யூன் 2015) அவரின் இறுதிக்கடன் நினைவாஞ்சலியன்று வெளிக்கொணர்ந்த வீராங்கனை என் மருமகள் சௌந்தரவதனா. கனத்த மனத்தொடும் பனித்த விழிகளோடும் என் நெஞ்சார் கைகூப்பே!

காட்சி ஊடகங்களில் தப்பித்துத் தமது படைப்புகளை மேம்படுத்திக்கொள்ள படைப்பாளிகளுக்குத் தங்கள் ஆலோசனை..

கலை இலக்கியம் யாவுமே ஒருவகையில் நம்மிலிருந்து நாமே தப்பித்து நம்மைக்கடக்கும் கடத்தல்தாமே. எதிலுமே அதனுடனான நம் ஈடுபாடுகளும் செயற்பாடுகளும் அதனுக்கும் 'அடிக்ட்' ஆகிவிடா அளவிற்கு நம்மை நாமே தற்காத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். பிடிப்பே 'பீடிப்பு' ஆகாமல் எச்சரிக்கையுடன்தான் அவற்றைக் கையாள வேண்டும். இணைய உலாவியாக உலாவிவரலாம். அடுகிடையும் படுகிடையுமாக முகநூலிலோ, 'உரையாடல் அவை'யிலோ ('கிளப் ஹவுஸ்'), இணையத்திலேயோ சாமக்கோடாங்கி ராப்பாடிகளாகத் தொலைந்துபோய்த் தொலைக்கக் கூடாது.

புத்தக வாசிப்பு, இசை கேட்டல், குழந்தைகளுடன் ஐக்கியமாதல் என ஊடே ஊடே மடைமாற்றி நமைப் புதுப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும். இத்தொடர்பில் எவ்வாறு இணையத்தைக் கையாள்வதென எகோவின் ஆலோசனையையே நானும் வழிமொழிகின்றேன்:

"நான் மிகவும் சமநிலையுடன் இயங்கும் இணைய உலாவி. எனக்குத் தேவையான சிலவற்றைத் தேடுவதில் நான் இணையத்தில் உலாவுவேன். வெறும் ஆர்வத்துடன் 10 அல்லது 15 நிமிடம் மட்டும்தான் உலாவுவேன். ஓர் இரவு முழுவதையும் மனப்பிறழ்வுள்ள போதையேறியவர் போன்று நான் கழிக்கமாட்டேன்."

"சமூகம் எங்களுக்குப் பண்பாடு என்ற பொறிமுறையின் ஊடாக எவற்றை நினைவில் வைத்திருக்கவேண்டும், எவற்றை மறக்கவேண்டும் என்பதை அறிவுறுத்துகிறது. பண்பாடுவடிகட்டியாய் இருக்காவிட்டால் அது பொருளற்றதாயிருக்கும் வடிவமற்ற கட்டற்ற இணையம் தன்னளவில் எப்படியிருக்கிறதோ அப்படி பொருளற்றதாகிவிடும்" - அம்பர்தோ எகோ ('அம்பர்தோ எகோ சில நேர்காணல்கள் மொழிபெயர்ப்பு - ரஃபேல் வின்செண்ட் பால்).

கவி : ஜெயதேவன்
சித்திரம் : அன்பழகன்

பசுமையின் நிழல்கள்

இப்போதும் அதே மழை பெய்யத்தான் செய்கிறது
இப்போதும் குளம் குட்டை
நிறையத்தான் செய்கிறது
எப்போதும் போலவே தெருவெல்லாம் தண்ணீர்
எங்கே போயின என்
காகிதப் படகுகள்

இப்போதும் அதே கடல் கடல்தான்
இப்போதும் அதே அலை அலைதான்
எப்போதும் போலவே
மணல் மணல்தான்
எங்கே தொலைந்தன
என் மணல் வீடுகள்

அன்று போல்தான் இன்றும்
தட்டான்பூச்சிகள்
அன்று போல்தான் இன்றும்
பட்டாம்பூச்சிகள்
சீட்டுக்குருவிகள் என்றும்
போலவே பறக்கின்றன
சொல்லாமல் போய்விட்டது
என் பூச்சி வேட்டை

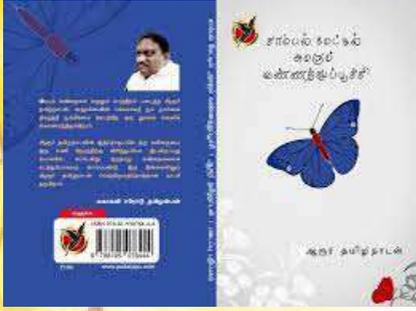
அதே கால்பந்து மைதானம்
அதே போல்தான் ஆறும்
கிளிஞ்சல்கள்
அதே போல்தான் சறுக்குப் பலகைகள்
ஆயினும் எங்கே போயின
என் விளையாட்டு

என்றும் போல்தான் ஆற்று மீன்கள்
என்றும் போல்தான் சேற்று நண்டுகள்
என்றும் போலவே ஊற்றுத் தண்ணீர்
ஆடும் மனம் எங்கே ஓடிவிட்டது

இப்போதும் பூக்கின்றன
ஊமத்தம் பூக்கள்
இப்போதும் காய்க்கின்றன
கள்ளிச் செடிகள்
எப்போதும் போல்தான்
நாணற்புற்கள்
எங்கே தாவரங்களுடனான
என் சிநேகம்

ஓலைக் காற்றாடிகள் என்னை
உரக்க அழைக்கின்றன
ஓணான் வண்டுகள்
என்னைக் கூவி அழைக்கின்றன
காற்றும் கூட என்னைக் காதலிக்கிறது
காலம் மட்டும் என் கைக்கெட்டாத் தூரத்தில்

வலசை அடையும் வண்ணத்துப்பூச்சிகள்

கவிஞர் ஆரூர் தமிழ்நாடன் - இளம் புதிய படைப்பாளர்களின் உதடுகளால் அதிகம் உச்சரிக்கப்படும் பெயர். மரபுக் கவிதைகளில் கோலோச்சி, புதுக்கவிதைகளில் வாள்வீச்சு எனத் தனி கவனம் பெற்றவர். ஹைக்கூ நூலொன்றும் வெளியிட்டிருக்கிறார் என்ற ஆச்சரியம் ஆவலைத் தூண்ட, நண்பர் ஜின்னா அஸ்மியிடம் வினவ, ஊரடங்கிலும் மெனக்கிட்டு நூல் அனுப்பித் தந்தார்.

மெல்ல நூலினைப் புரட்டப் புரட்ட, ஹைக்கூ கவிதைகளுக்கே உரிய வியப்பு - ஐயா ஈரோடு தமிழன்பன் எழுதிய அற்புத அணிந்துரை, நண்பர் மு. முருகேஷ் எழுதிய நட்புரை என "சாம்பல் மேட்டில் அமரும் வண்ணத்துப் பூச்சி" நூலானது தன் பக்கச் சிறகடிப்பால் என்னுள் படபடத்தது.

யாப்பு, அணி, சந்தம் இல்லாமல் ஆரூர் தமிழ்நாடன் அவர்களின் கவிதைகளை வாசிக்க முடியுமா? புதுக்கவிதை எழுதினாலும் சந்தம் வந்து ஓட்டிக்கொள்ளுமே! ஆனாலும் இந்த ஹைக்கூ ஓர் ஆச்சரியம்தான்..

ஹைக்கூ கவிதைகளை நிகழ்காலத்தில் எழுத அது ஓர் உடனடி உணர்வைக் கொடுக்கும். நாம் பார்க்கிற / அனுபவிக்கிற உணர்வலைகளைக் கவிதையாக்குகிற அந்தத் தருணம் ஆகச் சிறந்த ஹைக்கூ தரிசனம். ஹைக்கூவாளன் பருவங்கள் கடந்த யாத்திரிகள். இயற்கையில், ஜென்னில் தன்னைத் தொலைத்துத் தேடுகிறவன். அவ்வளவு இலகுவாக அவனுக்கு ஹைக்கூ வாய்க்காது. அவனுக்கென ஒரு கர்வம் இருக்கிறது. அது ஹைக்கூ கவிதைகளின் உயர்ந்த பண்புகளைக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால்தான் ஓடுகிற எந்திர வாழ்விலிருந்து விலகி இயற்கை, ஜென் என மாற்றுப் பாதையில் பயணிக்கிறான். ஓடுகிற நதியாய், தேங்கிய குளமாய், விரிந்த கடலாய், விழும் மழையாய், உதிரும் வியர்வையாய், உடையும் பனித்துளியாய், உயிர் தாங்கும் பனிக்குடமாய் ஹைக்கூ தன்னை எதிலும் தகவமைத்துக்கொள்ளும்.

"ஒரு நல்ல ஹைக்கூ வெறும் இயற்கை அல்லது உணர்ச்சி பற்றிய 'வசன வாக்கியமோ' அல்லது இயற்கைச் சித்திரமோ மட்டுமல்ல, 'மேம்போக்கான பார்வை'க்குத் தென்படாத, இரண்டு வெவ்வேறு விஷயங்களுக்கு இடையேயுள்ள அடையாளத்தைச் சொல்ல வேண்டும்," என்று கவிஞர் கலாப்ரியா வல்லினம்

மின்னிதழில் சொல்லியிருப்பார். ஹைக்கூ எழுதும் படைப்பாளன் வாசிக்கும் வாசகன் இருவருக்கும் வெவ்வேறு புரிதலைத் தரணும். தனக்குத்தானே கிளைக்கிற மாதிரி பல்வேறு பரிமாணங்களைக் கொண்டதுதான் ஹைக்கூ.

ஒரு தேர்ந்த சிற்பியின் பல்வேறு சிற்பங்கள் வெவ்வேறு அனுபவங்களைத் தருகிற மாதிரி ஒரு சிறந்த ஹைக்கூ பல்வேறு தரிசனங்கள் தரும். கவிஞர் ஆரூர் தமிழ்நாடன் கவிதைகளும் அப்படித்தான். விரல்கள் உள்ளியாகி, அதன் கூர்மையால் செதுக்கப்பட்டு உருவான இந்த ஹைக்கூ கவிதைகள் எனக்குள் மென்னதிர்வைத் தருகின்றன.

“சிற்பக் கூடத்தில்

பிரசவத்துக்காகக் காத்திருக்கிறது

கர்ப்பிணிக் கல்”

சிற்பக்கூடம் போகாதீர்கள். இங்கே நீங்கள் பார்க்கிற கற்கள் எல்லாம் சிற்பங்கள்தான். அவை சிற்பங்கள் தாங்கிய பாறைகள் அவ்வளவே. இந்த கர்ப்பிணிக் கற்கள் சமுதாயச் சிற்பி ஒருவனுக்காகக் காத்திருக்கின்றன. பலரும் கர்ப்பிணிக் கற்களாகக் காத்திருக்கின்றனர். இது பிரசவத்துக்கான நீண்ட வரிசை. காத்திருப்பு என்பது பிரசவத்துக்கு மட்டுமல்ல. ஒரு பூ மலர என்பதற்குமானது..

“பூக்கவில்லை மயான மரம்

சாம்பல் மேட்டில் அமரும்

வண்ணத்துப் பூச்சி”

பூக்காத மயான மரத்திலிருந்து உதிர்ந்ததா இந்த வண்ணத்துப் பூச்சி.. சாம்பலின் சொந்தக்காரன் என்ன கவிஞனா? அவன் கவிதையில் வண்ணத்துப் பூச்சி விடுபட்டிருக்கலாம்.. பூக்களால் அஞ்சலி செய்வதைவிட வண்ணத்துப் பூச்சியின் இந்த அஞ்சலி மகத்தானது இல்லையா.. அஞ்சலிக்கென சாம்பல் மேட்டில் அமரும் வண்ணத்துப் பூச்சியின் படபடப்பு பார்க்கிறவரையும் படபடக்க வைக்கிறது! கவிஞர் ஆரூர் தமிழ்நாடன் அவர்களின் எக்ஸ்ரே கண்களுக்கு மட்டும் எப்படித் தெரிந்தது இந்த சாம்பல்மேட்டு வண்ணத்துப் பூச்சி.. கரப்பான் பூச்சிகளின் கூட்டுக் கண்களைவிடக் கூர்மையானதா கவிஞர் ஆரூர் தமிழ்நாடனின் கண்கள்.

மயானத்தின் அருகில் சென்று மட்டுமல்ல

சற்றுத் தொலைவில் நின்றுப் பார்க்கிறார்.. இந்தச் சிதைக்கு நெருப்பு வைத்தது எந்த வீட்டின் விளக்கு என்று. மயான வெளிச்சம் எதைப் புலப்படுத்துகிறது? பாதை தெரியுது பார் என்கிறதா. ஊருக்குள் அணைந்த விளக்கொன்றின் ஒட்டுமொத்த வெளிச்சத்தையும் உறிஞ்சிக்கொண்டது மயான வெளிச்சம்.. அதே நேரம் வெட்டியானின் மனைவியோ வீட்டில் அடுப்பைப் பற்றவைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

“ஊருக்குள் ஒரு விளக்கு

அணைந்திருக்கலாம்

மயானத்தில் வெளிச்சம்”

“துயரப் பறவைகள் அமரும் கிளையாம்

துவண்டு காற்றில் அசைகின்றேன்”

என்கிற ஆரூர் தமிழ்நாடன் அவர்களின் கவிதை வரிகளில் உருகாதவர் உண்டா? சந்தமும் துள்ளலும் இயல்பாகவே அவரது வரிகளில் வந்து விழும். அது துயரப்பாடலாக இருந்தாலும் அதன் ஓசையில் விழுந்து எழாதவர் இல்லை.

“ஒருவர் தனது மொத்த வாழ்நாளில் ஒரு ஹைக்கூ எழுதிவிட்டாலே மிகப்பெரிய விஷயம்” என்றார் கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான். இது சாதாரண ஒன்றல்ல. ஹைக்கூ எழுதிப் பார்க்கிறவருக்குப் புரியும். இயல்பான ஒன்றைக் கவிதையாக்குகிற நேரத்தி யாருக்கு வாய்க்கும்? உதிரும் பூக்கள் மட்டுமல்ல, காய்கள் பழமாகும் ரகசியமும் கவிதைதான்.

காய்கள் பழமாகி நமக்கோ ருசியாகி இப்படித்தான் பலரும் கடந்து செல்கிறார்கள். தோட்டத்து மரமா காய்களைப் பழமாக்குகிறது? எப்படிக்கண்டுபிடித்தார் கவிஞர்.

“விட்டு விடுதலை யாகிநிற் பாயிந்தச் சிட்டுக் குருவியைப் போலே” என்று எழுதிய பாரதிக்கு வறுமைதானே வாழ்க்கை. பசியோடு எழுந்து, பசியோடு எழுதுகிறவன் பாரதி. அவன் வீட்டு அரிசிப் பாளை காலியாகும் ரகசியம் அனைவரும் அறிந்ததே. பாரதி, தோட்டத்து மரமாய் விரிந்த கிளைகளுடன் பழுத்த பழங்களுடன் பறவைகளுக்காய் நின்றுகொண்டிருக்கும் காட்சி தெரிகிறது. அது மீசை முளைத்த ஆலமரமா ஆப்பிள் மரமா என்பது முக்கியமல்ல. ஆகப்பெரும் கிளைகளைக் கொண்ட இந்தத் தோட்டத்து மரமெனப் பலரும் இந்தப் பூமியைப் பசியிலிருந்து தாங்குகிறார்கள் என்பதுதான். இந்த ஹைக்கூ துயரம் மிகுந்ததாக இருக்கிறது..

“பசியோடு பறவைகள்

காய்களைப் பழமாக்குகிறது

தோட்டத்து மரம்”

பல கவிதைகளை இலகுவாகக் கடந்து செல்ல இயலவில்லை.

எந்த ஒரு விசயத்தையும் நேர்மறைச் சிந்தனையோடு அணுக வேண்டுமென ஒரு கவிதை.

“அழுக்கு நீரிலும்

அழகாகத்தான் தெரிகிறது

நிலா”

சாக்கடையில் தெரிந்தாலும் நிலா அழகுதான். அழகு நிலா பார்த்தவன் அழுக்கு நிலா பார்த்ததுண்டா? சந்தேகம் தவிர்ப்பது நல்லதுதான். இன்னும் சில கவிதைகள் ஈர்க்கின்றன.

“வெட்டப்படும் மரங்கள்

குயில் பாடுகிறது

இரங்கல் பாடல்”

“பேர்ச்சம் பழத்தில்

இனிக்கிறது

பாலைவனத்தின் கருணை”

நூலில் ஹைக்கூ மட்டுமல்ல சென்றியு வகை கவிதைகளும் இருக்கின்றன.

“ஒரு கவிதையை ஒரு மணி நேரத்திற்கு விரித்துப் பேச இடமிருப்பது போலவே சட்டென்று ஐந்தாறு கவிதைகளைக் கடந்து போகவும் வாய்ப்புண்டு” என்று அணிந்துரையில் சொன்ன கவிஞர் ஈரோடு தமிழன்பன் தொடர்ந்து “இரு நிலைகளிலும் ஆரூர் தமிழ்நாடன் வெற்றி முகத்தோடுதான் காட்சி தருகிறார்” என்று இதற்கு விடையும் சொல்கிறார்.

ஹைக்கூ கவிதைகளுக்கேயுரிய வடிவம், கட்டமைப்பு, சொற் சிக்கனம் மற்றும் கவிதையை எப்படிச் சொல்லவேண்டும் என்கிற சூட்சுமம் அறிந்திருக்கிறார் கவிஞர் ஆரூர் தமிழ்நாடன்.

வண்ணத்துப் பூச்சியின் இறகுகள் விரிய, அதன் வண்ணமும் வடிவமும் பிரமிப்பூட்டும். ஹைக்கூ கவிதைகளும் பொருள் விரிந்து பல்வேறு புரிதலைத் தருகின்றன. கவிஞர் ஆரூர் தமிழ்நாடனும் வண்ணத்துப் பூச்சியெனத் தன் இறகுகளை விரிக்கிறார். மெல்ல மெல்ல வாசிப்பவருக்குப் பிரமிப்பு தர முயற்சிக்கிறார். இதுவும் நீண்ட பறத்தலுக்கானதுதான். நீண்ட தூரம் வலசை நோக்கிப் பறக்கும் வண்ணத்துப் பூச்சிகள் இருக்கின்றன என்பது ஆச்சரியமான உண்மை. இவரது ஹைக்கூ கவிதைகளும் ஆச்சரியம்தான். ஆரூர் தமிழ்நாடன் அவர்கள் ஹைக்கூ எனும் வலசையை அடைகிற வண்ணத்துப் பூச்சியாகப் புறப்பட்டிருக்கிறார். வலசை அடைவார் எனும் நம்பிக்கை தருகிறது இந்நூல். வாங்கிப் படியுங்கள்.

நூல் : சாம்பல் மேட்டில் அமரும் வண்ணத்துப்பூச்சி

ஆசிரியர் : ஆரூர் தமிழ்நாடன்

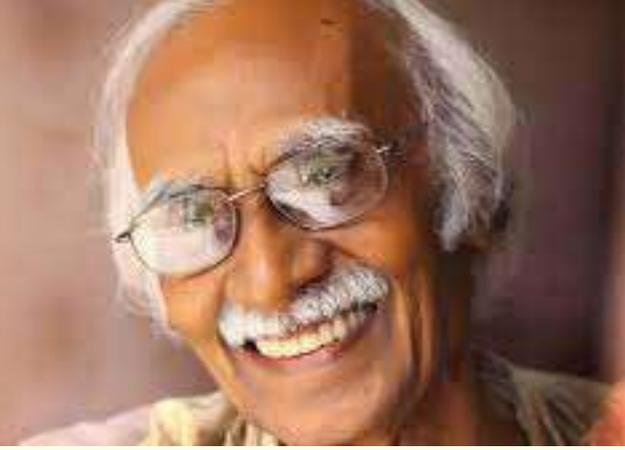
வெளியீடு : படைப்பு பதிப்பகம்

விலை : ₹ 100

பக்கம் : 124

இடைசிவலின் கடைசி மனிதர்

கரிசல்குயில் பறந்துவிட்டது. கி.ரா. மறைவு. கரிசல் இலக்கியத்தின் தந்தை, சாகித்திய அகாதெமி பரிசுபெற்ற எழுத்தாளர் மறைந்தார் என்ற தொடர்ச் செய்திகள் தொடர்ந்து என்னைச் சோர்வாக்கிக்கொண்டே இருந்தன. கி.ரா. பல்கலைக்கழகத்திற்கு நிகரான பணியைச் செய்துள்ளார், அவருடைய புதினங்கள் கோபல்லகிராமம், கோபல்லபுரத்து மக்கள் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தன என்றொரு புறம். மற்றொரு புறம் புலனங்களின் நிலைப்பாட்டில், மெத்த படித்தவர்களும், தமிழ் மாணவர்களும் கி.ரா என்ற மகத்தான மனிதன் மாய்ந்துபோனான், மிகப்பெரிய தமிழாளுமை சரிந்தது என்றெல்லாம் போட்டுக் குவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இன்னும் நம்ப முடியவில்லை கி.ராவுக்கு மரணமா? முதுமையால் அவரது உயிர் பிரிந்ததா? இல்லை. கோபல்ல கிராமமான இடைசெவல்தான் அவரின் உயிரென இவர்கள் யாருக்கும் தெரியுமோ? கி.ராவிடமிருந்து எழுத்தாளன் என்ற உருவை மட்டுமே சமைக்கத் தெரிந்தவர்களுக்குக் கி.ரா. என்ற எழுத்தாளன் இறந்ததாகத்தான் தெரியும். கி.ராவின வாசகர்களும், நலன் விரும்பிகளும், இந்த இலக்கிய உலகம் கி.ராவை ஒரு எழுத்தாளனாக, கி.ராவை புதிய இலக்கிய வகையையானதாக மட்டுமே பார்த்தவர்கள். அவர்கள் கி.ராவினுள் நிரம்பிநின்ற

ஆன்மாவைத் தரிசிக்கவே இல்லை எனத்தான் எண்ணத் தோன்றுகிறது.

கி.ரா. இயற்கையின் பிள்ளை. காக்கைக்குருவி எங்கள் சாதி என்று பாடவில்லை. நீள் மலையும் கடலும் எங்கள் கூட்டமெனக் கூறவில்லை. வாழ்ந்தார். அப்படிப் பாடியவரின் ஊரருகாமையிலும். பாரதி இங்குதான் சுற்றித் திரிந்திருப்பான். இந்தக் கரிசல்மண்ணைத்தான் சுவைத்திருப்பான். கி.ரா. வெகுதொலைவிலிருந்தும் வாழ்ந்தார் எப்போதும் இடைசெவலில்தான்.

காக்கைகளின் அலகுகளின் கவனத்தில், குஞ்சுகளின் லாவகத்தில் கி.ரா வாழ்கிறார். பூச்சிகளின் ரீங்காரத்தில் பூக்களின் நாற்றத்தில் தமக்குள்ளே பிறந்து தமக்குள்ளே சிறந்து தமக்குள்ளே ததும்பும் குழந்தையின் பொன்சிரிப்பில் பூத்துக்குலுங்கும் கி.ராவின் முகம். வருணனை இல்லை. இவை யாவும் செயற்கையல்ல இயற்கையில். கி.ரா. இயற்கை. செயற்கை துளியும் கலவாத தூயப்பிள்ளை.

தான் பிறந்த மண்ணை நேசிப்பது எப்படி என்ற கேள்விக்குக் கி.ராவின் எழுத்துக்களே பதில். சிறுபறவையின் சிறகசைப்பைப் போலது. அனிச்சை. மண்ணில் பிறந்தவர்களின் தொடக்க நிலை. அப்படியேயிருந்தல். அரிதாரம் அவசியமற்ற பசுமை. நாம்

கைவிட்ட ஒன்றின் மதிப்புணரும் நிலை. தூக்கியெறிந்த பொருளின் தேவையுணர்ந்தல். கி.ரா. என்றும் மண்ணின் மரபு திரியா வித்து.

வித்திடம் விரிந்த கணுக்களை நீங்கள் பற்றியிருக்கிறீர்கள். வித்திடம் விளைந்த கனிகளை நீங்கள் கொறித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். வித்திலிருந்து விண்ணோக்கிய பசுமையில் இளைப்பாறிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். அதன் வேரை இன்னும் நீங்கள் உணரவில்லை. வித்து இப்போதும் மண்ணுக்குள்ளேதான்.

கி.ராவின் எழுத்து என்பது, படைப்புலகமல்ல. கி.ராவின் வசிப்பிடம். வசிப்பிடத்தில் கி.ரா வசித்ததில்லை. கி.ராவுக்குள்தான் வசிப்பிடம் வசிக்கிறது. அது வாஞ்சையோடு அமர்ந்து தன் கதையை அசைபோடச் சொல்லிக் கேட்கிறது. கி.ரா. அசை மட்டுமே போடுகிறார். இந்த மனிதர்களுக்காக; மீண்டும் தனது கதையை.

விருப்பம் மக்களும் மண்ணும். நித்தமும் நினைவும் நினைவு நிமித்தமும். 'இலக்கியம் செய்கிறீர்களா? யாருக்காக? எழுத்து பெருமையல்ல. கடமை. மண்ணிலிருந்து பிறந்த இலக்கியம் மண்ணைப் பேசவேண்டும். மக்களதைப் பேசவேண்டும். மக்களுக்காகப் பேசவேண்டும். எழுதுவதால் எதுவும் மாறப்போவதில்லை என நினைக்கிறீர்களா? யாரும் படிக்கவில்லை படிக்க மாட்டார்கள் என அஞ்சுகிறீர்களா? படிக்க வேண்டியதை எழுதுங்கள். (ஆழமாகச் சிந்திக்க) யார் படிக்கவேண்டுமென நினைக்கிறீர்களோ யாருக்காக எழுதுகிறீர்களோ அவர்களுக்காக எழுத வேண்டும். எழுதுங்கள். இருந்துவிடாதீர்கள் எழுதலாம் எழுதலாமென்று.'

'தமிழ்நாடு படிக்கிறீர்களா? தவறாக எழுதுபவர்களை எதுவும் சொல்லாதீர்கள். என் எழுத்தும் அப்படித்தான். அது ஒரு இது. கொக்கோகம், கூளப்ப நாயக்கன் காதல், காம சாஸ்திரம், மண்புணையும் இசை. இயலாது போனது உடல். இயக்கிக்கொண்டிருக்கிறது மண்ணும் மக்களும். எழுத்தாய்ப் பதிகிறேன். உங்களுக்காக இன்னும் எழுதுவேன். வாங்கோ... அவரு என்ன செய்ராரு. ஆஹாங்....' பற்கள் உரசிக்கொள்கின்றனவா? அல்லது முதுகைச் சரிசெய்துகொள்கிறாரா? உரசிக்கொள்ளும் கைகளுக்குள்ளும்

ஒன்றிணைந்துகொள்கிற விரல்களுக்குள்ளும் இடைசெவல். 'கலங்கப்பட்டியா? நம்ம மண்ணு. எப்படி இருக்கு ஊருக. என்ன நடக்கு. பருத்தி குறஞ்சுருச்சு. பாசி உளுந்து பாக்க முடியல. மண்ணு மஞ்சளாயிடுச்சு. மக்காச்சோளத்துக்குப் பின்னாடி போயாச்சு. மழை மட்டும் இருந்துருந்தா வெளச்சல் அமோகமா இருக்கும்.'

'உலகத்துக்கே சோறு போடுவோம் பொன்னு விளையும் நம்ம மண்ணுல. எழுதியிருக்கீக நினைவிருக்கா?' 'இருக்கு. விகடனுக்கு எழுதுனேம். படிச்சிருக்கீகளா? மம்..ம்... இன்னொன்னு சொல்லவா?' 'சொல்லுங்கோ.' 'அந்த நெய்க்கரிசல் வாயில அள்ளிப்போட்டுக்கத் தோணுமே!' சிரித்துக்கொண்டே வாயருகே கையைக் கொண்டுசென்று 'ம்ம்' நிமிர்கிறார். மண்ணுக்குள் புகுந்துகொண்டு இடைசெவல் இடையில் வந்துவிடும்.

'என்ன என்ன பாக்கவா வந்துருக்கீக. தனியா.' 'இங்க ஒரு வாய்ப்பு கிடச்சது. உங்களப் பாக்கணுமே. இந்த சாக்க விட்டா எப்படி நா வர.' 'விழாவுக்குப் போகலியா?' '5 மணிக்குத்தான்.' 'இந்தாங்க மாம்பழம்.' 'அடடே வாங்கியாந்துட்டீங்களா?' பருத்தி நினைவாக இருந்திருக்கும் என நினைக்கிறேன். 'வெடிப்பிலிருந்து பருத்தி பிடுங்கினாப்பல முடி அழகா இருக்கு.' கணவதி அம்மா சிரிக்கிறாரா பார்க்கிறாரா நினைவிலில்லை.

'எல்லாம் படிச்சுட்டேன். டிகேசி நூல்களப் படிக்கணும். நீங்க போட்ட கு.அ. கடிதம், அந்தமான் நாயக்கரு, கொஞ்சம் கதைக. படிக்கணும். நிறைய்ய பேசணும் உங்ககிட்ட. இப்ப மட்டுமே பேசிட்டு போகமாட்டேன். அப்ப வருவேன். நிறைய்ய சொல்லுவேன். செலவு அதிகமாகுமன்னு சொல்லக்கூடாது.'

கடைசி ஆண்டுகளில் செல்லாமல் விட்டதை எண்ணி நோகிறேன். உங்களிடம் பேச வேண்டியதை எழுதி வைத்திருக்கிறேன். நீங்க படிச்சுப்பாக்கணும்.

இடைசெவலின் கடைசி மனிதரும் சென்றுவிட்டார்.

கி.ரா.விடம் ஒரு கேள்வி கேட்கப்படுகிறது. 'ஏன் நீங்கள் இடைசெவலுக்குத் திரும்பிச் செல்லவில்லை?'

என்று. அதற்கு கி.ரா. 'என்னுடைய காலத்தில் நான் பார்த்த மனிதர்கள் யாரும் இப்போது அங்கு இல்லை. எல்லோரும் மறைந்துவிட்டார்கள். இப்போது சென்றாலும் பேசிக்கொள்வதற்குக்கூட அங்கு யாரும் இல்லை. புதுவை எனக்கு எல்லாவிதத்திலும் வசதியாக இருக்கிறது. எனவே, இங்கேயே இருந்துவிட்டேன்' என்கிறார்.

தன் வயதொத்த, அல்லது அவரது இளமைக்கால மனிதர்கள் யாரும் இல்லை என்பதால் மட்டும், அவர் கண்ட இடைசெவலின் கடைசி மனிதர் என எனக்குத் தோன்றவில்லை. இடைசெவல் என்பதைவிட ஓட்டுமொத்தக் கரிசல்வெளியிலும் இந்தக் காலகட்டத்திலும் இம்மண்ணையும், மக்களையும் அங்குள்ள ஜீவராசிகளையும் இயற்கையையும் அவ்வளவு நேசித்தவர்கள், அணுஅணுவாய் ரசித்து உள்வாங்கியவர்கள் யாருமே இருக்கமுடியாது என்பதால்தான். இந்தத் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி ஓங்கிய சூழலில் அப்படியான மனிதர்கள் எங்கள் மண்ணில் கி.ராவைத்தவிர யாருமே தற்போது இல்லை என்பதே உண்மை.

அந்த தெருவிற்குள்ளெல்லாம் நாம் செல்லலாமா? அந்தத் தெருவில் அவர்கள் வாழ்கிறார்கள். அங்குதான் அவர்கள் இருக்க வேண்டும். இந்தப் பகுதிக்குள்ளெல்லாம் அவர்கள் நுழையவே கூடாது. விடக்கூடாது என்றெல்லாம் கூறிக்கொண்டு தன்னையும் தன்னைச் சமக்கும் மண்ணையும் தங்களுடைய இழுத்த இழுப்புக்கெல்லாம் பிரித்துக்கொண்டு சாதியையும், மதத்தையும் சமந்துகொண்டு திரிந்த காலகட்டத்தில், பொதுவுடைமையைச் சமந்துகொண்டு தன் மண்ணே பெரிதென வாழ்ந்தவர் கி.ரா. அவர் காலத்திய பொதுவுடைமைவாதிகளின் சிந்தனைக்கும் இன்றிருக்கும் பொதுவுடைமைவாதிகளின் சிந்தனைக்கும் பெரும் வேறுபாடிருப்பதாக அவரே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இந்த மண் இந்த உலகம் இந்த இயற்கை என்னவெல்லாம் தருகிறது இந்த உயிர்களுக்கு. ஆனால் அதையெல்லாம் உணராமலேயே, அவற்றையெல்லாம் அனுபவிக்காமலேயே வாழ்கிறேன் என்ற பெயரில், அவ்வப்போது ஏங்கிக்கொள்வதுண்டு. இந்த ஏக்கத்தை எனக்குள் உருவாக்கியவர் கி.ரா. 98 வயது

வரை வாழ்ந்தால் எங்கள் பகுதியில் வாழ்ந்து அனுபவிச்ச மனிதன் என்பார்கள். அவையெல்லாம் வெறும் வாய்ச்சொல்தான்... அனுபவித்தல் என்பதற்கான முழுப்பொருளையும் கி.ரா. என்கிற மனிதரிடம்தான் கற்றுக்கொள்ள முடியும். அந்த அளவிற்குப் பொருத்தப்பாடுடையவர்.

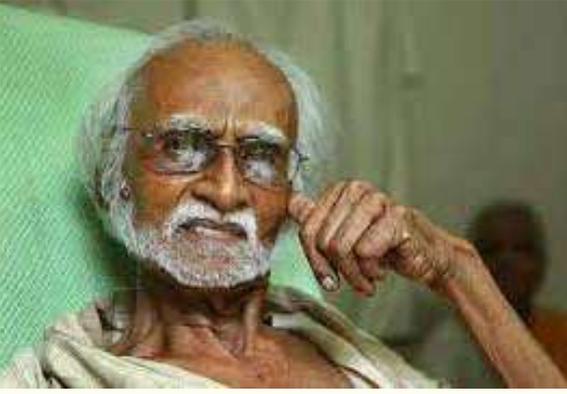
கி.ராவை வாசித்தபின்பு என் குழந்தமையில் நான் தொடர்ந்து, இடையே தொலைத்துவிட்ட அனுபவங்களையெல்லாம் எண்ணி எண்ணிப் பார்த்ததுண்டு. அப்போது ஆடுமாடு மேய்ப்பவர்களின் பின்னே சென்றுவிட எண்ணுகிறேன். புறாக்களைப் பிடிக்க வேண்டும், கிளிகளைப் பிடித்துவந்து வளர்க்க வேண்டும் எனச் சுற்றித்திரிகிற இளைஞர்களை நோக்குகிறேன். பெருமூச்சிரைக்கிறேன்.

அவர்கள் ஊருக்குக் கிழக்கிலும் தெற்கிலும் அடர்ந்திருக்கிற வளைந்த மரங்களில் ஏறுவதும் இறங்குவதும் குதிப்பதுமாய் நிகழ்கிற பயிற்சிகளைப் பார்க்கிறபோதும் இளசுகள் இளங்கன்றுகளாய் அம்மரங்களில் குதித்தோடி கீழே விழுந்து பின் தேரைகளாய் மாறி விண்ணோக்கிச் செல்வதைக் காணும்போதும் உள்ளூள் எழும்பும் ஆர்வத்தினை அடக்க இயலாது. கி.ராவே மரத்தில் குதித்தெழுந்து ஏறுவதாய் மனம் கற்பனையை அள்ளித் தூவிக்கொள்ளும்.

இவ்வொவ்வொன்றையும் பின்தொடர்கையில் மனுசன் யார் போனாலும் பின்னாடியே போயிருப்பாரோ? பெருசுகள் பேசிக்கொள்வதை உற்றுக் கவனித்துவிட்டு அதை நேரில் போய்ப் பார்த்தால்தான் ஓய்வார் போலும் என நடப்பினை வைத்து கடந்த சூழலை உருவாக்கி என் கேள்விகளுக்கும் திகைப்புக்கும் பதில்களைக் கற்பித்துக்கொண்டிருப்பேன்.

உண்மையில் நானாக இருந்தால் அந்தப் பக்கத்தை எழுதுகிற வரைக்கும் தரவிற்காகக் களப்பணி என்ற பெயரில் பல ஆண்டுகளாக இவற்றை அனுபவித்தறிய வேண்டும் என்பதற்காக ஆடுமாடு மேய்ப்போரின் பின் பல ஆண்டுகளாகவும், சம்சாரிகளின் பின் பல ஆண்டுகளாகவும், மிருகம், பறவைகளின் பின் பல ஆண்டுகளாகவும், மரம் செடி கொடிகளைப் பற்றி அறிந்துகொள்கிறேன்

என்கிற பெயரில் காடுவளம் காணவும் அங்குள்ள தாவரவகை அவற்றிற்கு வரும் நோய் எனச் சில காலம், பின்பு ஊரில் யார் புதிதாகக் குடியேறுகிறார்கள், யார்யாரெல்லாம் வசிக்கிறார்கள், அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் அவர்களின் வாழ்க்கையில் என்ன நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது, என்ன என்னவெல்லாம் எதிர்கொண்டிருக்கிறார்கள், ஊரில் என்ன நிகழ்ந்தது, ஊர் இப்போது வரை எப்படி இயங்கியிருக்கிறது, இப்போது எப்படி இயங்குகிறது, எப்போது எப்படி மாறும், என்னவெல்லாம் மாறியிருக்கிறது, இனி எப்படி மாறும்? என இன்னும் எண்ணிலடங்கா கேள்விகளோடும் பதில்களோடும் அலைந்து திரிந்து கி.ரா என்ற இமையத்தைப் பார்த்துத் திக்குமுக்காடிக் கொண்டிருப்பேன். இன்றைய படைப்புலகம் உண்மைகளை எழுதுவதற்கு அவசியமென எழுதப்படாத விதிகளாய் வைத்திருப்பவை இவை. அல்லது கற்பித்தவை, பின்பற்றியவை என்றுகூட வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அப்படி அலையாமல் சிந்திப்பதோடு நிறுத்திவிட்டதும் சரியாகத்தான் இருக்கிறது. இல்லையென்றால் கிளம்பியிருக்கலாம்.

கி.ரா. என்ற கரிசல்காட்டுக்காரரை வாசித்தபின்பு, ஒரு கரிசல்காட்டுக்காரனாக ஒரு முடிவுக்கு வருகிறேன். மண்ணை நேசிப்பவன் சொந்த ஊருக்கு வந்து போவதால் அவனுக்கும் அந்த மண்ணுக்குமான உறவைப் பேணுகிறவன் அல்லது புதுப்பித்துக்கொள்பவன் என்று பொருளாகா. அதே வேளையில் அந்த மண்ணோடு உறவு கொண்டிருப்பவன் என்பதை நிறுவுவதும் கிடையாது. அந்த ஊரின் பெயரை மட்டும்

வெறுமனே சுமந்து திரிபவனாகிறான். உயிரற்ற சீவனாய் அவனுக்குள் அந்த ஊர் கிடக்கிறது. அவ்வப்போது அதை நினைவுகூர்கிறேன் என்ற பெயரில் உயிர்ப்பித்து உலுப்பிக்கொள்கிறான் என்பதாய்.

ஆனால் உண்மையாய் மண்ணை நேசிப்பவன் அந்த ஊரின் எல்லாத் திசைகளையும் நேரடியாய்ச் சென்று சென்று தரிசித்து மகிழ்பவனாக இருக்கிறான். ஆந்தைகளோடும் ஆட்டு மந்தைகளோடும் பேசுகிறான். மரங்களுக்கு மத்தியில் மரித்திடும் காலங்களைக் கண்டு வேகம் கொள்கிறான். செயலில் ஆர்வம் காட்டுகிறான். தன்னைச் சுமக்கிற தான் பிறந்த மண்ணின் உடலெங்கும் தம்வருகையால் சுவட்டுமுத்தமிட்டு மகிழ்வடைகிறான். அப்படியான ஒருவராகத்தான் கி.ரா. இருந்திருக்கக்கூடும் என்று எண்ணுகிறேன். ஆனாலும் அப்படியிருந்தால் பதிவு செய்திருப்பாரே என மறுக்கிறேன்.

மண்ணை விட்டு எத்தனை மைல் தூரத்திலிருந்தாலும் நினைவுகளுக்குள்ளாக நீந்தி மனதிற்குள் தன் கிராமம் மரித்துப்போகாமல் வாழத் தெரிந்தவராகத் தோன்றுகிறார். கடைசிவரைக்கும் சிந்தனையால், மனதால், புதுவையிலிருந்து கொண்டே இடைசெவலில் வாழ்ந்தவர் கி.ரா. அந்த அதிசயம் அவருக்கு மட்டுமே வாய்த்தது.

கி.ராவிடம் வியப்பதில் ஒன்று, இவ்வுலகில் உள்ள எல்லோருமே ஏதோ ஒரு கிராமத்தில் நகரத்தில் பிறந்தவர்களாகத்தான் இருப்போம். சிலர் அங்கிருந்து ஏதோ காரணத்தால் வெளியேறக்கூடும். இருந்தாலும் நிலைபெற்று வாழ்கிற எவ்வூரையும் முழுவதுமாகச் சுற்றி வந்தவர்களாகவோ அல்லது அங்குள்ள எல்லாப் பகுதிகளையும் தங்கள் நடையால் வருகையால் பரிசம் செய்தவர்களாகவோ யாரும் இருக்க முடியாது. ஆனால் அத்தனையையும் ஒருவன் தவறாமல் செய்திருந்தால்கூட கி.ராவைப்போல் இத்தனைத் தரவுகளை அடுக்கிட முடியுமா? எனத் தெரியவில்லை என்பதும்தான்.

கி.ராவைப்போல் எங்கள் மண்ணின் கரு உரிப்பொருட்களின் அத்தனைத் தரவுகளையும் அத்தனை அழகாய் அறிந்தவர்கள்

இடைசெவலில் மட்டுமல்ல ஒட்டுமொத்தக் கரிசல்வெளியிலும் யாரும் இல்லை என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது. வெவ்வேறு மனிதர்களை ஒருருவாய் சந்தித்த அனுபவம் அவரிடத்தில் கிடைக்கும்.

இப்படி ஏன் நான் குறிப்பிட்டுக்கொண்டே செல்லவேண்டும்? இது கி.ராவை விதந்தோதுவது போல் தோன்றுகிறதா? அல்லது அதீத வியத்தலா? என்று வாசிப்பவர்கள் கேட்டால், என்பதில் இப்படியாகத்தானிருக்கும். கி.ராவை நீங்கள் ஒரு எழுத்தாளனாக நல்ல மனிதராக நண்பராக ஆசானாகப் பார்க்கக்கூடும். ஆனால், நான் எங்கள் மண் தொலைத்த மைந்தர்கள் எப்படியான சிந்தனையுடையவர்கள்; அவர்களின் அறிவுநிலை, உலகம் பற்றியும் உயிர்கள் பற்றியுமான அவர்களின் பார்வை எப்படியானது; வாழ்தலில் அவர்களுடைய சிக்கல்கள், சாமர்த்தியம், குணாதிசயங்கள் என எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற கரிசல்மண்ணின் கடைசிப் புதல்வராகத் தெரிகிறார். கதைசொல்லி என எதற்காக நீங்கள் அழைக்கிறீர்கள் என அதற்கான காரணத்தை நீங்கள் தரும் விளக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நான் ஏற்கவில்லை. மண்ணின் வரலாற்றை அம்மண்ணில் வாழ்ந்தவர் கூறும்போது வெளிப்படுகிற உணர்வுகளுக்கு ஆட்படுகிறவனாக நின்றுகொண்டு சன்னாதேவியான கி.ராவைப் பார்க்கிறேன். இதுதான் கதைசொல்லி என்பதற்கான சரியான பொருத்தப்பாடுடையதாய்த் தெரிகிறது. தம் மண்ணின் மக்களின் கதையைச் சொல்வதல்லாமல் வெறுமனே திறனோடு கதை சொல்லும் மனிதரைக் கதைசொல்லி என அழைப்பதில் அவ்வளவு நெருக்கம் இருப்பதாய் எனக்குத் தோன்றவில்லை.

கி.ராவின் வழிகாட்டுதலை அவரின் எழுத்துக்களை வாசிப்பவர்கள் பின்பற்றுபவர்கள் என்பவற்றைத் தாண்டி, கி.ராவை தன்னுடைய அம்சத்தில் பொருத்திக்கொள்கிறவர்கள் இருக்கிறார்களா என எண்ணிக்கொள்கிறேன். இந்த இரவில் நானறிந்து அவருடைய எழுத்து நடையை அப்படிகே வசமாக்கிக்கொள்ள முயற்சிப்பவர்களை அவர்களின் முயற்சிகளை

நினைவுகூர்கிறேன். கி.ராவைத் திரும்பத் திரும்ப அவர்கள் எழுத்தாளனாகவே பார்க்கிறார்கள் என்பவற்றைத் தாண்டி வேறேதும் உணர்ந்தபாடில்லை எனத் தோன்றுகிறது.

கி.ரா எவ்வளவு எழுதி, இன்று மிகச்சிறந்த எழுத்தாளராய் அறியப்பட்டாலும் அதற்குள் வாழுகிற எழுத்து என்பதைத் தாண்டி தன் குரல்வளையை உயர்த்த சிரமப்படுகிற ஒரு மனிதனை, ஒரு குரலை, ஒரு ஆன்மாவை நான் உணர்கிறேன். அது எழுத்தாளரான கி.ரா அல்ல. அது அந்த மண்ணின் ஏதோ ஒருமனிதன் தன் நிலத்தின் கதைகளையெல்லாம் மளமளவெனப் பேசிக்கொண்டிருக்க ஆசைப்படுபவனாய் கேட்பவர்களைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும் பெருந்தாகமுடையவனாய்த் தெரிகிறான். அவனுடைய தவிப்பை, எழுத்தாளராகிய கி.ரா தணித்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

எழுத்துலகில் அவரின் கவனமும் அதுவாகத்தான் தெரிகிறது. ஒருமுறை கி.ராவை நான் சந்திக்கச் சென்றிருக்கிறேன். அப்போது புதுவையில் ஒரு கவிதைப்போட்டியில் பரிசுபெற்றுக் கவியரங்கில் கவிபாட என்னை அழைத்திருந்தார்கள். ஆறு மணிக்குத்தான் நிகழ்ச்சி. அதற்கு முன் கி.ராவைச் சந்திக்க வேண்டும். அவரை வாசித்தபின் எழுந்த அனுபவங்களை அவரிடத்தில் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும். நான்கு மணிக்கு அவருடைய வீட்டிற்குள் செல்கிறேன். பிரபி அண்ணா வரவேற்கிறார். கி.ராவிற்கு மாம்பழம் பிடிக்கும் என்பதால் மாம்பழம் வாங்கிச் செல்கிறேன். ஒரு துண்டை வெட்டிச் சாப்பிடுகிறார். அங்கிருந்து தொடங்குகிறது

எங்கள் உரையாடல். 'இது என்ன மாம்பழம் - சப்பட்டை..' என ஒரு அனுபவத்தைப் பிழிகிறார்.

புதுவை வருகை பற்றிக் கேட்டறிந்துவிட்டு என் கவிதையை வாங்கிப் படிக்கிறார். 'நல்லாருக்கு... நீங்க நல்லா வரணும். இதுல என்னன்னா இன்னைக்குப் புதுக்கவிதைனு நிறைய்ய பேரு எழுதுறது மக்களுக்குப் புரியறதேயில்ல. நீங்க மரபுக்கவிதை எழுதுறது சந்தோசம். அதுலயும் கலப்பில்லாம எழுதுறது. ஆனா ஒன்ன எப்பவும் மனசுல வச்சுக்குங்க. நாம எழுதுறது மக்களுக்காக. மக்களுக்குப் புரியறாப்ல எழுத்துக் கூட்டி வாசிக்கிறவங்களும் படிச்சு சந்தோசப்படணும் அப்படி எழுதுங்க..' என்றார்.

மக்களுக்குத்தான் இலக்கியம் என்கிற இத்தனை ஆண்டுகால இலக்கிய நோக்கத்தை இன்றைய தலைமுறைகட்கு மீண்டும் நினைவிலிருத்த முயற்சிக்கிறார். பேருக்கும் புகழுக்குமான எழுத்துக்களைப் புறக்கணித்தவர் கி.ரா. என்பதை நானறிந்து நீங்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதில்லை.

அவரை வாசிக்கிறபோது ஏற்பட்ட மற்றொரு அனுபவத்தைக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள். நம்முடைய இந்திய எல்லையில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் விளையாட்டுவாக்கில் பாகிஸ்தானுக்குள் நுழைந்துவிடுகிறார்கள். பாகிஸ்தானிய படைவீரர்கள் குழந்தைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு போய் விடுகிறார்கள். நாட்களோடுகிறது. இதைக் கேள்விப்பட்ட கணத்திலிந்து மீட்டுக்கொண்டுவர கெஞ்சிய குரல்வளையும் நடந்த கால்களும் ஓயவே இல்லை, ஒரு பயனுமில்லை. ஆனால் பிரபல வங்கக் கவிஞரின் மனைவி அவரும் ஒரு எழுத்தாளர், கமலாதேவி.. இதைக் கேள்விப்படுகிறார். தாயின் துயருணர்ந்து அன்றைய பாகிஸ்தான் சர்வாதிகாரியான அயுப்கானுக்குக் கடிதம் எழுதுகிறார். இத்தனாம் தேதி குழந்தைகள் எல்லைக்குப் பாதுகாப்பாகக் கொண்டுவரப்பட்டு ஒப்படைக்கப்படுவார்கள் என்று பதில் கடிதம் வருகிறது. அந்த நாள் விழாவாக நடந்ததாம்.

'எந்த அதிகாரிகள் அமைச்சர்கள் ஆள்பவர்களாலும் செய்ய முடியாத ஒன்றைத் தாயைப் பிரிந்த குழந்தைகள் உயிரோடுதான் இருப்பார்களா என்றே தெரியாத நிலையில் குழந்தைகளையும் தாயையும் சேர்த்து வைத்தது ஒரு எழுத்தாளரின் கடிதம் என்றால் நானெல்லாம் சாகித்திய அகாதெமி வெற்றியாளன் என்பதெல்லாம் எதற்கு?' என விருது, சாகித்திய அகாதெமி என்பதையெல்லாம் ஒரு பொருட்டாகவே கருதாத, மனிதர்களையும் அவர்களின் உணர்வுகளையும் எப்போதுமே பெரிதெனப் பார்க்கிற ஒரு எழுத்தாளனை யார் முன்வைக்கிறார்கள். அப்படியான அம்சத்தை யார் தமக்குள் உருவாக்கிக்கொள்ள முயற்சிக்கிறார்கள்?

ஒவியர் இளவேனிலை எல்லோரும் அறிந்திருப்பீர்கள். கி.ரா தன் எழுத்துரிமையைத் தனது வாசகரான இளவேனிலுக்கு அளித்தார் என்ற செய்தியை நாளேடுகள் சுமந்த நாட்களை யாரும் அவ்வளவு சீக்கிரமாக மறந்திருக்க மாட்டோம். ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் இலக்கியப் பழைமையில் எந்த ஒரு எழுத்தாளனும் செய்யாத சிறப்பு அது. இளவேனிலோடு உரையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது, 'கிராவைப்பற்றி உங்களது அனுபவங்களைச் சொல்லுங்கள்' என்றேன். 'அப்பாவைப் பற்றியா?' என்று மெதுவாகப் பேசத்தொடங்கினார்.

"கி.ரா பற்றிய விமர்சனங்களுள் ஒன்று, அவர் பேசுவதற்கும் நேர்காணல் செய்வதற்கும் பணம் கேட்பவர் என்பது. ஆனால், அப்படி விமர்சிப்பவர்கள் ஒன்றை உணர்ந்துகொள்ள மறுக்கிறார்கள். ஒரு எழுத்தாளனுக்கு வருவாய் என்பது எப்படி கிடைக்கும். அவனது படைப்புகளின் மூலம்தான். படைப்புக்குக் கொடுக்கிற மரியாதையைப் படைப்பாளனுக்கும் வழங்க வேண்டுமல்லவா? எழுத்தாளனுக்கு எழுத்து எப்படியோ அப்படித்தான் பேச்சும். அதனால்தான் கேட்டார் 'என்னுடைய சிறுகதைக்கு நீங்கள் வழங்குகிற சன்மானத்தை என்னுடைய பேச்சுக்கும் வழங்க வேண்டும்' என்று. ஊடகங்களோ பத்திரிக்கைகளோ காரணமில்லாமல் கி.ராவை அழைக்கப் போவதில்லை அல்லவா? இளவேனிலையோ

பாலாவையோ அழைத்து அப்படி அமர்த்துவதில்லை. கி.ராவின் சிறப்பு அல்லது நிலையுணர்ந்துதானே அழைக்கிறார்கள். ஒரு நடிகரை நீங்கள் அழைத்து அவர் இங்கே வந்தால் என்ன செய்வீர்கள்? அவருக்கு தானே முன்வந்து போக்குவரத்து வசதி செய்து தருவீர்கள். அதற்கான பணத்தை வழங்குவீர்கள் இல்லியா. அவர்களையும் தேடி வருகிறார்கள், கி.ராவையும் தேடி வருகிறார்கள் என்றால் இருவருக்குமே சம மரியாதை வழங்கவேண்டுமல்லவா? அதை உணர்த்தி அந்த உரிமையைக் கேட்கிறார் கி.ரா. இதில் என்ன தவறிருக்கிறது.

உண்மையில், கி.ராவின் படைப்புகளுக்கே அவர் சரிவர பணம்பெற்றாரா எனத் தெரியவில்லை. ஆனால், அவர் இப்படிச் சொல்கிறாரென்றால் அவருக்காக அல்ல. அவரின் நோக்கம் எல்லா எழுத்தாளர்களுக்குமான இடத்தை அவர்களுக்கான மரியாதையை எல்லா இடங்களிலும் பெறச்செய்வதே என்பதுதான்.

கி.ரா. மீதான சில தவறான புரிதல்களும் செய்திகளும் தான் இத்தகைய அர்த்தமற்ற விமர்சனங்கள். கி.ரா. எதற்கும் ஆசைப்படுவதில்லை. அது உங்களுக்கும் தெரியும்..” என்றார்.

உண்மைதான் சரிவரச் சிந்திக்காமல் நாம் முன்வைக்கிற செய்திகள் படைப்பாளிகளின் உண்மைத்தன்மைக்கு எதிராக அமைந்து களங்கம் விளைவிக்கும் சதி என்பதைப் பேசுகிறவர்கள் உணர்ந்துதான் ஆக வேண்டும்.

“கி.ராவிற்கு ஞானபீட விருது வழங்க வேண்டும் என்பது பற்றிச் செய்திகளெல்லாம் வெளிவந்துகொண்டிருக்கிறதே, கவனித்தீர்களா? கி.ரா.வோடு பயணித்த உங்கள் கருத்தைச் சொல்லுங்களேன்” என்றபோது, இளவேனில்.. “அப்பாவின் புத்தகங்கள் இன்றும் மொழிபெயர்க்கப்படவில்லைதானே. அப்பாவை எல்லா மொழி எழுத்தாளர்களும் வாசித்து உள்வாங்கும்போது நாம்

மட்டுமல்ல அவர்களும் தானே இக்கருத்தை வலியுறுத்துவார்கள். கி.ராவின் எழுத்து அத்தகைய வலிமை மிக்கது. இப்போதுதான் கி.ராவின் ஒரு சிறுகதைத் தொகுப்பே ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்துள்ளது. இன்னும் நிறைய வெளிவரவேண்டும்,” என்றார்.

“கி.ரா. என்பவர் மண்ணின் மீதும், மக்களின் மீதும் எப்போதும் அன்பு கொண்டவராகத் தெரிகிறார். அந்தவகையில் கி.ரா. குறித்த உங்களுக்குத் தெரிந்த அனுபவங்களைச் சொல்லுங்க அண்ணா” என்றபோது, “புதுவையில் ஒரு சிறப்புமிக்க டெக்ஸ்டைல் உள்ளது. பாண்டிச்சேரியில் துணி வியாபாரத்தின் வரலாற்றை மாற்றியதில் கி.ராவின் பங்கிருக்கிறது என்றால் நம்ப முடியுமா? கி.ரா. பணியில் இருந்தபோது, அங்கு பகுதிநேர உதவியாளராக இருந்த ஒருவர் தொடர்ந்து காலதாமதமாக வருகிறார். இதைக் கவனித்த கி.ரா. ‘என்னப்பா லேட்டாவே வர்ற?’ என்றபோது ‘ஐயா நான் சைக்கிள் துணிவியாபாரம் பண்ணேன்’ என்றிருக்கிறார். ‘அப்படியா சரி பிரம்மாதமா பண்ணு போ’ என்று அவருக்கு ஆதரவாகப் பேசியிருக்கிறார். பின்னர் ஒருநாள் கி.ரா. விடம் ‘ஐயா சைக்கிள் யாரோ திருடிட்டாங்க’ என்று வந்து நின்றுருக்கிறார். கி.ரா. உடனடியாக பணம் தந்து புதிய சைக்கிள் வாங்கியளித்திருக்கிறார்.

அப்படி அன்று அவருக்கு உதவிடப்போய்தான் இன்று புதுவையில் பெயர்பெற்ற வரலாற்றை மாற்றிய பிரபலமான டெக்ஸ்டைல் உரிமையாளராகக் கார்களில் வலம்வந்துகொண்டிருக்கிறார் அன்றைய பகுதிநேர பியூன். கி.ரா.விற்கு மண்ணின் மீதும் மக்களின் மீதும் அவ்வளவு காதல். அதைவிட வேறெதற்கும் அவர் ஆசைப்பட்டவராகத் தெரியவில்லை” என்றார்.

“எழுத்துரிமையை உங்களுக்கு வழங்கியது என்பது வரலாற்றில் நிகழாத ஒன்று. அதை எப்படி உணர்கிறீர்கள்?” என்றபோது, “அதுதான் கி.ராவின் பேரன்பு” என முடித்தார்.

- சேலம் ராஜா
- ஓவியங்கள் : அழ.ரஜினிகாந்தன்

அவளைப் போல் யாரும் சிரித்ததில்லை

வெளியே பேச்சுக்குரல் கேட்டுத் தூக்கம் கலைந்தது. இது அவளுடைய குரல்தான். எத்தனை வருடங்கள் ஆனாலும் அவளுடைய குரலை மறக்க முடியாது. சொல்லப்போனால் அந்தக் குரலைப்போல வேறு யாருக்கும் குரலே இல்லை. அவள் சிரிக்கும்போது மலை உச்சியிலிருந்து விழும் அருவியின் சத்தம் கேட்கும், பேசுவதோ ஓடையில் சலசலத்து ஓடும் நீரைப்போல இருக்கும். நம்முடைய வாழ்வில் பலதரப்பட்ட குரல்களைச் சந்திக்கிறோம். எல்லாக் குரலும் மனதோடு தேங்கி நிற்பதில்லை. நூல் மில்லிற்கு வேலைக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த காலத்தில் சிதம்பரத்திலிருந்து வந்து ஹாஸ்டலில் தங்கி வேலை பார்த்த ஜான்சி ராணியின் குரல் ஒரு சாயலில் கனியக்காவின் குரலைப் போலவே இருக்கும். நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு சில காலம் அந்தக் குரலின் பின்னால் சுற்றியலைந்தேன். பின்பொரு நாள் டபுளின்கில் வேலை செய்த

சதீஷோடு அவள் வெளியேறிப் போனதோடு கனியக்காவின் குரல் சாயல் விபத்து நடந்த சாலையில் சிதறிக் கிடக்கும் கண்ணாடிச் சில்லுகள் சக்கரங்களின் உரசலில் மறைவது போல் மாயமானது.

வீட்டிற்கு யாராவது உறவினர்கள் வரும் இரவுகளில் நான் மாட்டுக்கொட்டகை கட்டிலில் வந்து அப்பாவோடு படுத்துக்கொள்வேன். அப்பாவின் மறைவிற்குப்பின் பால் டெய்ரிக்கு வேலைக்குச் சேர்ந்த இந்த மூன்று வருடங்களாக இரவு வேலைக்குப் போய்வருவதால் மாட்டுக்கொட்டகையே தொடர்ச்சியாகிவிட்டது. பொழுது இறங்கினால் மாட்டுக்கொட்டகையின் பக்கவாட்டில் இருக்கும் வைநார மரத்தடியில் ரோட்டை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு அமர்ந்துகொள்வாள் அம்மா. அவளுக்கு அப்பா இல்லாத தனிமையின் விரக்தியைப் போக்க

இது ஒரு ஆறுதலாகிவிட்டது. கடைக்குச் சென்று வருபவர்கள், பால் சொசைட்டிக்குச் சென்று வருபவர்களென யாராவது ஒருவரைப் பிடித்துக்கொண்டு சில மணி நேரம் பேச்சை நீட்டித்துக்கொண்டிருப்பாள். அப்படி ஒரு சாயங்காலத்தில்தான் தனதிரு மகன்களோடு பாட்டி வீட்டிற்கு வந்த கனிமொழி அக்காவின் குரல் கேட்டு என் தூக்கம் கலைந்தது. படுக்கையிலிருந்தபடியே இடதுபுறம் திரும்பிப் பார்த்தேன். மேய்ச்சலுக்குச் சென்று வந்திருந்த மாடு ஆசுவாசமாகப் படுத்துக்கொண்டு மேய்ந்த புற்களை ஒவ்வொரு கவளமாக எடுத்து அசைபோட்டுக்கொண்டிருந்தது.

வெயில் உலர்த்தொடங்கிய அந்தியின் வாசலில்தான் முதல்முறையாக அவளைப் பார்த்தேன். அவளுடைய பாட்டி வீட்டிற்கு வந்திருந்தாள். அதற்கு முன் அப்படி ஒரு பேத்தி தங்கம்மாளுக்கு இருப்பதே எனக்குத் தெரியாது. நல்ல கருப்பு நிறம், சன்னமான உடல்வாகு, வட்ட முகம். கருப்பு என்றாலும் சட்டைப்பாவாடையில் பருவத்தின் மினுமினுப்பு ததும்பி வழிய கலையாகவே இருந்தாள். சிரித்துச் சிரித்துப் பேசும்போது கண்ணாடி பீங்கான் போலிருந்த அத்தனைப் பற்களும் மின்னியது. இதுவரை எங்கள் ஊரில் அவளைப் போல் யாரும் சிரித்து நான் பார்த்ததில்லை. அவளுடைய துறுதுறு பேச்சும் சிரிப்புமே என்னை நோக்கி வா என்று பார்ப்பவர்களை அழைப்பது போலிருக்கும்.

அவளுடைய பாட்டி வீட்டிற்குப் பக்கத்து வீடுதான் மோகனின் வீடு. மாலை வேளையில் மோகன் மற்றும் பல கூட்டாளிகளோடு சேர்ந்து ஐஸ் பால், உயிர் கொடுத்தல், தெள்ளி அல்லது கோலி விளையாடுவது அப்போது எங்களுக்குப் பிரதானமாக இருந்தது. விளையாடுவதற்காக அவனைக் காண்பதற்கு அவ்வழியாகப் போகும்போது அவளாகவே என்னை அழைத்துப் பேசுக்கொடுத்தாள். தன்னுடைய பேச்சால் மற்றவர்களைக் கட்டிப்போடும் வசியம் தெரிந்தவள். உன் பேரென்ன? என்ன படிக்கிற என்பதாக இருந்தது என்னுடனான அவளின் முதல் பேச்சு. அதன்பிறகான நாட்களில் மோகன் இருக்கிறானா இல்லையா என்பதையே மறந்துவிட்டேன்.

எப்படியோ ஒட்டிக்கொண்டோம் இருவரும். புதுப்புது விசயங்களைக் கற்றுக்கொடுப்பதில் அவள் எனக்கு குரு என்றே சொல்ல வேண்டும். தெரியாத பல விசயங்களை அவள்தான் கற்றுக் கொடுப்பாள். ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு புது விசயம்

இருக்கும் அவளிடம் கற்றுக்கொள்ள. அவளுக்கு முன்பு வெல்லமும், மருதாணியும் கொண்டு பாவு காய்ச்சி எங்கள் ஊர் பெண்கள் யாரும் கைகளில் வைத்ததில்லை. வண்ண நைலான் நூல்களைக் கொண்டு யாரும் பை பின்னியதில்லை. இவைகளை விட பள்ளி போகும் பிள்ளைகளுக்குக் கிழிந்த உடைகளை உடனடியாக யாரும் தைத்துத் தந்ததில்லை. இப்படி கனிமொழி அக்காவின் பெருமைகளை அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம். அவளின் வருகைக்குப் பின்னர் அவள் வயது பெண்கள் முதல் குடும்பப் பெண்கள் வரை சாயங்கால நேரத்தில் தங்கம்மாளின் வீட்டில் கூடுவது வாடிக்கையானது. பெரும்பாலும் ஊர்க்கதைகளைப் பேசி ஓய்ந்தபின்பு “கனிய கட்டிக்கப் போறவன் கொடுத்து வச்சவன்” என்று கிளறிவிடுவார்கள். நூற்கண்டிலிருந்து இறங்கும் நூலைப் போல மிக மெலிதாகச் சிரித்துக்கொள்வாள்.

அது ‘மன்மத ராசா’ பாடல் பிரபல்யமான காலம். வீட்டினுள் இருக்கும் டிவியில் எப்போதும் சன் மியூசிக் ஓடிக்கொண்டே இருக்கும். ஒரு நாளில் இரண்டு முறையாவது மன்மத ராசா ஒலிக்கும். பாட்டு வரும்போதெல்லாம் கூடவே பாடத் தொடங்கிவிடுவாள். அவளுக்கு அந்தப் பாடல் மிகவும் பிடிக்கும். அதைவிட அந்தப் பாடலை அவள் பாடுவது எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். “கண்ணுல லேசா என்ன கணக்கு பண்ணேன்டா” என்று கடைசி வரியைப் பாடிவிட்டு என்னைப் பார்த்து அழகாகச் சிரிப்பாள். பள்ளி மாணவர்களுக்கான சீருடைகளை முன்பணம் கட்டி எடுத்துவந்து தைப்பதற்காக அவள் பாட்டி வீட்டிற்கு வந்திருந்தாள். ஏற்கனவே அவளுடைய வித்தைகளால் சொக்கிக்கிடந்த எனக்கு எங்கள் ஊரில் முதன் முறையாக துணி தைக்கத் தெரிந்த பெண் இவள்தான் எனும் ஆச்சரியத்திலிருந்து மீண்டு வரவே நாட்கள் பிடித்தது.

தங்கம்மா பாட்டிக்கு இரண்டு மகன்கள் ஒரு மகள். மூவருக்கும் திருமணமாகிவிட்டது. பெண் பிள்ளையைக் கட்டிக் கொடுத்தது வெளியூர். அந்தப் பெண் பிள்ளையின் மூன்றாவது மகனே இந்தக் கனி. பெரிய மகன் இளம்பிள்ளையிலும், இரண்டாவது மகன் ஓமலூரிலும் வசிக்கிறார்கள். மூத்த மகனுக்கு ஒரு பெண், ஒரு பையன். இருவருக்கும் கல்யாணம் ஆகிவிட்டது. அவரது மாமனார் இறந்த பிறகு மனைவியின் ஊருக்கே சென்று மளிகைக் கடை நடத்தி வருகிறார். இளைய மகன் இரும்பாலையில் ஒப்பந்தப் பணியாளர். ஆகையால் இங்கிருந்து வேலைக்குச்

செல்வது சிரமமாக இருப்பதால் ஓமலூருக்குச் சென்றுவிட்டனர். அவருக்கு இரண்டு பையன்கள். மூத்தவனுக்குச் சில மாதங்களுக்கு முன்பு தான் திருமணம் ஆகியிருந்தது. இளையவன் படித்துவிட்டு வீட்டில் இருந்தான். கணவன் இல்லாத தங்கம்மா பாட்டி கிடைக்கும் கூலி வேலைக்குச் சென்றபடி தனியாகத்தான் வசித்து வந்தாள். சொந்த ஊரிலிருந்து ஆத்தூருக்கு வந்து துணி எடுத்துப்போவது வெகு தூரமென்பதால் தனியே இருக்கும் பாட்டிக்குத் துணையாகவும் ஒத்தாசையாகவும் இருப்பதற்காக இங்கே வந்திருக்கிறாள் கனியக்கா. அதுமட்டுமல்லாமல் இங்கிருந்து ஆத்தூருக்கு அரைமணி நேரப் பயணம் என்பது அவளுக்கு சவுகரியமாக இருந்தது.

கிழக்கு பார்த்த தங்கம்மா பாட்டி வீட்டிற்கு முன்பு உள்ள பெரிய தாழ்வாரத்தில் சுவற்றோடு ஓட்டியபடி நீண்ட திண்ணை இருக்கும். அதில் வடக்கு ஓரத்தில் பலகையிட்ட ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டு சுவரில் சாய்ந்தபடி துணி தைப்பாள். அவள் தைப்பதை வேடிக்கை பார்க்கப் போகிறபோதெல்லாம் அவளுடைய கால் அசைவுகளையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். அது ஏதோ வானத்திலிருந்து பூமிக்கு வரங்களை அள்ளித் தெளிக்கும் மாயக் கைகளைப் போல மேலுங்கீழுமாக இயங்கும். பெரும்பாலும் துணி தைக்கும்போது புளியங்கொட்டைகளை வறுத்து வைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொன்றாகக் கடவாயில் அதக்கியபடி மென்றுகொண்டிருப்பாள். அல்லது எதையாவது பாடியபடி இருப்பாள். நூல் கோர்க்கப்பட்ட ஊசி உள்ளே சென்று வெளியே வருவதைக் காண்கையில் இவளுடைய வானக் கைகளின் அழுத்தத்திற்கு அதுவும் மேலும் கீழுமாக நடனமாடுவதைப் போல் இருக்கும். தையல் மிஷினின் சத்தம் அவளுடைய பாத சுகத்திற்கு ஏற்றபடி ஏற்ற இறக்கங்களோடு ஒரு சீரான இசை தருவதைப் போல் இருக்கும்.

கனி அக்கா இங்கே வந்த சேதி தெரிந்த பிறகு பாட்டியின் இரண்டாவது மகன் வயிற்று இளைய பேரன் பாட்டி வீட்டிற்குச் சென்று வருகிறேன் என்று வீட்டில் கூறிவிட்டு எங்கள் ஊருக்கு அடிக்கடி வர ஆரம்பித்தான். இவளை விட நான்கு வயது மூத்தவன். இதுவரை ஒரு வேலையும் இல்லாமல் பாலிடெக்னிக் படித்துவிட்டு வெட்டியாக ஊரைச் சுற்றி வருபவன். வந்தால் சும்மா இருக்கமாட்டான். பாட்டி இல்லாத நேரங்களில் கனி அக்காவின் பக்கத்தில் அமர்ந்தபடி எதாவது சில்மிஷம் செய்வான். அவள் எதிர்பாராத நேரத்தில் இடுப்பை

வெடுக்கெனக் கிள்ளுவான். அவள் அவனுடைய கையைத் தட்டிவிட்டு வலியால் நெளிந்தபடி என் முகத்தைப் பார்ப்பாள். எனக்கு எரிச்சலாக இருக்கும். கீழே குனிந்துகொள்வேன். உடனே சட்டைப்பையிலிருந்து சில்லரைகளை எடுத்துக் கொடுத்து ரஸ்னா வாங்கி வரச் சொல்லுவான். எனக்குக் கோபமாக வரும். “வெய்யிலா இருக்கு ண்ணா அப்புறம் போறேன்” என்றாலும் விடமாட்டான். மேலும் கொஞ்சம் காசைக் கொடுத்து “டேய் நீ அங்கேயே ஒரு பாக்கெட்ட வாங்கிக் குடிச்சிட்டு மெதுவா வாடா” என்பான். முகத்தைச் சுழித்தபடியே போவேன். அவன் அவளுடைய முறைப்பையன்தான் என்றாலும் எனக்கு அவன் மீது அதிக கோபம் இருந்தது. நாம் சென்ற பிறகு இவன் அவளோடு என்ன செய்வான்? ஒருவேளை சினிமாவில் காட்டுவதைப் போலக் கட்டிப் பிடிப்பானோ அல்லது கன்னத்தில், உதட்டில் முத்தம் கொடுப்பார்களே அப்படி எதுவும் செய்வானோ என்றெல்லாம் நினைக்கத் தோன்றும். பிறகு மோகன் வீட்டில்தான் எப்போதும் ஆள் நடமாட்டம் இருக்குமே என்பதை நினைத்துக் கொஞ்சம் ஆசுவாசம் கொள்வேன்.

தைத்த துணிகளைக் கொடுக்கும் கெடு முடியும் காலங்களில் விடிய விடிய உட்கார்ந்து தைத்துக்கொண்டிருப்பாள். இரண்டு வீடு தள்ளிதான் என்னுடைய வீடு. சாப்பிட்டுவிட்டு வந்து கனி அக்காவிடம் எதையாவது பேசிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் அவளின் கால்மிதி அருகேயே படுத்துத் தூங்கிவிடுவேன். “ஏறித் திண்ணையில படுடா” என்பாள். ஆனால் எனக்கு அவளின் காலசைவைப் பார்த்தபடி படுப்பதே பிடித்தமான செயலாகிப்போனது. எப்போதாவது தூக்கம் கலைந்து எழுந்து பார்க்கும்போது தூங்குவதற்கு முன் எப்படி அமர்ந்திருந்தாளோ அதிலிருந்து கொஞ்சமும் மாறாமல் அப்படியே அமர்ந்திருப்பாள். அவள் அமர்ந்து அமர்ந்து திண்ணையோரச் சுவற்றில் அவளுடைய பிசுப்பிசுப்பு படிந்து கறுப்பாக உருவம் ஒன்று முளைத்திருந்தது.

இப்படியே தொடர்ந்த நாட்களில் சட்டைகளுக்கு காஜா எடுக்கவும், பட்டன், கொக்கியையும் கட்ட கற்றுக்கொண்டேன். அதுவரை அப்பா தரும் நாலணாவை மட்டுமே பார்த்திருந்தவனுக்கு வேலைக்குக் கூலியாக ஐந்து ரூபாயைத் தந்தவள் கனி அக்காதான். வாரத்தின் ஐந்து நாட்களுக்கு ஒவ்வொரு ரூபாயாகச் செலவு செய்வேன். அப்பொழுதெல்லாம்

நான் ஏதோ பணக்கார வீட்டுக் குழந்தையென எண்ணிக்கொள்வேன். விடுமுறை நாட்களிலும் அவளே கதியெனக் கிடப்பதால் என்னோடு சேருவதைத் தவிர்த்த கூட்டாளிகளும் உண்டு. தைத்து முடித்த துணிகளைப் போய் ஆத்தூரில் கொடுத்துவிட்டு வர நான்தான் அவளோடு துணைக்குப் போவேன். பஸ்ஸில் எல்லோரும் அவளையே குறுகுறுவெனப் பார்ப்பது எனக்கு வினோதமாக இருக்கும். அவள் எதையும் கண்டுகொள்ளாமல் ஜன்னலோரம் வேடிக்கை பார்த்தபடி பஸ்ஸில் ஓடும் ஏதாவது இளையராஜா பாடலைப் பாடிக்கொண்டு வருவாள்.

துணிகளை மொத்தக் கொள்முதல் அலுவலகத்தில் ஒப்படைத்துவிட்டு அதற்கான தொகையை வாங்கிக்கொண்டு வரும்போது பேருந்து நிலையத்திற்கு வெளியே வலப்புறமுள்ள 'ஹோட்டல் கௌரி சங்கரில்' சாப்பிட கூட்டிச்செல்வாள். ஹோட்டல் சாப்பாட்டை அறிமுகப்படுத்தியதுகூட அவள்தான். இரண்டு பூரி மட்டும் எனக்குப் போதுமென்பேன். அவள் ஒரு நாளில் பொங்கல் வடை வாங்கிக்கொள்வாள், ஒரு நாள் நான்கு இட்லி மட்டும் வாங்குவாள். போய் வந்த கதையை நான்கைந்து நாட்களுக்குக் கூட்டாளிகளோடு தம்பட்டம் அடிப்பேன்.

அவளுக்கு சைக்கிள் ஓட்டத்தெரியும். அவள் சைக்கிள் ஓட்ட நான் பின்புற கேரியரில் அமர்ந்திருப்பேன். வெந்தயத்தை வறுத்தால் வரும் வாசனை போலவே அவளுடைய வியர்வை வாசனை இருக்கும். முதன் முதலில் எனக்குப் பரிச்சயமான பெண்ணின் வாசனை அவளுடையதுதான். ஐந்து கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ள ஊரில் திங்கள் கிழமை வாரச் சந்தை கூடும். இருவரும் மாலை நான்கு மணி வாக்கில் சைக்கிளில் செல்வோம். அவளுக்கு முதுகில் வியர்த்து வடியும். குலுக்கத்தில் உரசுவது போல லேசாக வியர்வை ஈரத்தில் முகத்தை ஒத்திக்கொள்வேன். அது அவளுக்குள் எந்த மாற்றத்தையும் நிகழ்த்தாது. வெயில் காலங்களில் அதிகம் தாவணி பாவாடைதான் உடுத்துவாள். கரண்டி இல்லாத நேரங்களில் புழுக்கத்தைப் போக்க மாராப்பை எடுத்து விசிறிக்கொள்வாள். அப்போது வேறுபக்கம் திரும்பிக் கொள்வேன். நான் இருக்கும் நினைவே அவளுக்கு வராதாவென நினைக்கத் தோன்றும். தையல் மிஷினிலிருந்து இறங்கி நான் காஜா எடுத்து வைத்திருக்கும் துணிகளை எடுக்கும்போது எப்போதாவது அவளுடைய மார்பு என் மீது உரசுவதைக் கண்டுகொள்ள மாட்டாள். அப்படியான

தருணங்களில் ஒரு மின்னல் வெட்டிய தென்னை மரம் போல என்னுடல் கொதிக்கும்.

பக்கத்து ஊரில் இருக்கும் சிறிய துணிக்கடைக்குத் துணைக்கு அழைத்துச் செல்வாள். சற்றும் கூச்சமின்றி 'என்பது சைல்ல ரெண்டு பஞ்ச வச்ச ஜட்டி கொடுங்க' என்பாள். எனக்கு ஒரு மாதிரி இருக்கும். கடைக்காரரின் முகத்தைப் பார்ப்பேன். ஒரு தினுசான பார்வையோடே எடுத்து வந்து தருவான். வரும்போது எனக்குக் கடலையுருண்டையோ எள்ளுருண்டையோ வாங்கித் தருவான். இன்று நான் கடைக்குச் சென்றால் எவ்வளவு கூட்டம் இருந்தாலும் உரத்த குரலில் பேசி பொருட்களை வாங்கி வருவதுகூட அவளிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டதுதான்.

அது எனக்கு ஆறாம் வகுப்பு விடுமுறைக் காலம். அந்த வருடம் ஊரில் மழைமிகவும் குறைவு. இப்படி மழை பொய்க்கும் காலங்களில் பொன்னர் சங்கர், நல்லதங்கான், பெரியகாண்டி போன்ற கூத்துக்களை நடத்தினால் மழை வரும் என்பது ஊர் ஐதீகம். கூத்து தொடங்கிய நாளிலிருந்து முடிவதற்குள் ஏதாவது ஒரு நாளில் மழை நிச்சயம் வந்துவிடும் என்பது இன்றுவரை நம்ப முடியாத ஆச்சரியம். துறையூர், முசிறி போன்ற பகுதிகளில் இருந்து கூத்துகட்டுபவர்கள் வருவார்கள். மொத்தம் இரண்டு மூன்று கூத்து பத்து நாட்களுக்கு மேல் விடிய விடிய நடக்கும். கூத்திற்கு ஒவ்வொரு நாளும் கட்டிக்கொள்ள ஊரில் உள்ள பெண்களிடம் பழைய சேலை, ஜாக்கெட்டுகளை வீடு வீடாகச் சென்று வாங்குவார்கள். வசதியான சில வீட்டுக்காரர்கள் புது சேலையே எடுத்துத் தருவார்கள். ஒரு மதிய நேரம் பாவாடைத் துணியைக் கத்தரித்துக்கொண்டிருக்கும்போது இவளது வீட்டிற்கும் அந்தக் கும்பல் வந்தது. உடனே உள்ளே சென்று மூன்று படி அரிசியும் கூடவே தன்னுடைய சிகப்பு நிற தாவணிப் பாவாடையையும் எடுத்து வந்து தந்தாள். அவர்கள் போன பிறகும் நான் அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். மெலிதாகப் புன்னகைத்தாள். அன்றிரவு காஜா எடுக்கப் போகவில்லை. அவளுடைய தாவணியை யார் கட்டுகிறார்கள் என்பதைக் காண்பதற்காகவே கூத்து நடக்கும் கோவில் திடலுக்குச் சென்றிருந்தேன். நள்ளிரவு ஒரு மணியைப் போல் ஒல்லிப்பிச்சானாக இருந்த ஒருவன் சிகப்பு தாவணியுடுத்தி வந்தான். என்னால் ஜீரணிக்க முடியாமல் கிளம்பிவிட்டேன். நல்லவேளை அவள் ஜாக்கெட் எதுவும் தரவில்லை.

கூத்து தொடங்கி ஒரு வாரம் ஆகியிருக்கும். அன்றிரவு வழக்கம் போலக் கோவில் திடலில் ஊரே கூடியிருந்தது. கனியக்காவின் பாட்டி ஏழு மணிக்கே கூத்தைக் காணச் சென்றுவிட்டாள். கோவிலுக்கும், வீட்டிற்கும் அரை கிலோ மீட்டர் இருந்தாலும் ரோட்டில் இருபுறமும் கட்டியிருக்கும் மைக்கெட்டில் கூத்தில் பேசும் வசனங்கள் தெளிவாகக் கேட்கும். நல்லதங்காள்தனது குழந்தைகளைக் கிணற்றில் வீசிவிட்டுத் தானும் தற்கொலை செய்துகொள்ளும் காட்சி கோரமாக ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. அடுத்த நாள் துணிகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதால் இன்னும் தைக்காமலிருந்த நூறு துணிகளை மும்முரமாகத் தைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

காஜா எடுத்துக்கொண்டிருந்தவன் எப்படி தூங்கினேன் என்று தெரியவில்லை. திடீரென்று மிஷின் சத்தம் கேட்காததால் தூக்கம் கலைந்துவிட்டது. நல்லதங்காளின் துயர வசனம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கண் விழித்துப் பார்த்தேன். தாழ்வாரத்தின் டியூப் லைட் அணைக்கப்பட்டிருந்தது. வானம் ஒரு பக்கம் லேசாக மின்னிக்கொண்டிருந்தது. திண்ணை சுவற்றில் அவள் அமர்ந்திருக்கும் இடத்தில் படிந்திருந்த வியர்வை பிசுப்பைக் கண்டு அவள் இருப்பதாகவே எண்ணிக்கொண்டு மீண்டும் கண்ணயர்ந்தபோதுதான் வீட்டின் உள்ளிருந்து பாத்திரங்கள் உருளும் சத்தம் கேட்டது. தாழ்வாரத்தின் வலப்புறத்தில் உள்ள கதவினருகே செல்ல நான்கு தப்படி வைத்தால் போதும். திண்ணையைப் பிடித்தபடியே எழுந்து கதவினருகே சென்றேன். கூத்தின் வசனங்களையும் தாண்டி கம்மிய குரலில் கனி அக்கா பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

‘மாமா வேணா மாமா யாராவது வந்துட்டா வம்பாயிடும்.’

‘ஏய் அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்ல யாரும் வரமாட்டாங்க.’

‘மாமா வேணா மாமா, சொன்னாக் கேளு.’

‘ஏய் சத்தம் போடாதடி ஒண்ணும் இல்ல.. இதுக்குத்தானே இவ்வளவு நாளா காத்திருந்தேன்.’

இந்த உரையாடல் வெகுநேரம் நீண்டது. இது அவளுடைய மாமன் மகனின் குரல்தான் என்பதை ஊர்ஜிதப்படுத்திக்கொள்ள எனக்குக் கொஞ்ச நேரம் ஆனது. கனியக்கா எவ்வளவோ தடுத்த பிறகும் பிரகாசத்தின் பிடி விலகுவதாகத் தெரியவில்லை. அன்று ரஸ்னா

வாங்க போனபோது நினைத்துக்கொண்ட சினிமா காட்சிகளெல்லாம் மீண்டும் ஒருமுறை நினைவில் வந்து போனபோது அந்நேரம் கூத்தில் யாரோ ஒருவன் குழந்தையைக் கத்தியால் இரு துண்டாக வெட்டும் காட்சியின் வசனம் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. கத்தரிக்கோலை எடுத்துப்போய் அவனைக் குத்திவிட்டு ஓடிவிடலாமா எனத் தோன்றியது.

அதற்குள் அக்காவின் குரல் முனகலாக மாறியது. எனக்குக் கோபம் உச்சிக்கு ஏறிவிட்டது. என்ன செய்வதென்று தெரியாத இயலாமையில் கண்களில் கண்ணீர் தாரைதாரையாக வழியத் தொடங்கியது. கதவைத் தட்டி சத்தம் போடலாமென நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்போதே காலடிச் சத்தம் கேட்டது. அந்த இருட்டில் திண்ணையைப் பிடித்துக்கொண்டு தடுமாறியபடி வந்து பழையபடியே படுத்துக்கொண்டேன். வெளியே வந்து செருப்பைப் போட்டவன் இருட்டோடு இருட்டாக நொடிப்பொழுதில் மறைந்துவிட்டான். உள்ளே அவள் நீண்ட நேரமாக விசும்பிக்கொண்டிருந்தாள். அதன் பிறகு எனக்கோ தூக்கம் வரவில்லை. வானம் தூறத்தொடங்கியிருந்தது.

முந்தைய இரவு நடந்ததை நினைத்து இனிமேல் அங்கே போகவே கூடாதென முடிவெடுத்திருந்தேன். அது ஏனென்று தெரியவில்லை. எனக்குச் சொந்தமான பம்பரத்தை விளையாட்டில் தோற்றுப்போன கோபத்தில் வாசு எடுத்துக்கொண்டு ஓடிய அன்று எனக்கு இப்படியான மனநிலைதான் இருந்தது. இருப்பு கொள்ளவில்லை. கனியக்காவின் முகத்தில் நேற்றிரவு நடந்த தடயங்கள் ஏதுமின்றி இருக்கிறாளா இல்லை சோகமாக இருக்கிறாளா என்பதைப் பார்த்துவிட மனம் துடித்தது. ஒருவேளை அவள் சந்தோசமாக இருந்தால் இனிமேல் அங்கே போவதை நிறுத்திக்கொள்ளலாம் என்று ஒருவாறு எனக்குள்ளாகவே சில கேள்வி பதில்களை நினைத்துக்கொண்டு அன்றைக்கு மதியமாகப் போனேன். எப்பொழுதும் குளித்து முடித்து எண்ணை வைத்துத் தலை வாரி பூச்சுடி பிரகாசமாக இருப்பவள் அன்று எந்த அலங்காரமும் இல்லாமல் துணி தைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

‘ஏனக்கா குளிக்கலையா..’ என்றேன்.

‘இல்லடா உடம்பு ஒரு மாதிரியா இருக்கு அதான்.’

‘என்னாச்சுக்கா காய்ச்சலா?’

‘இல்லடா அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்ல.’

‘அப்புறம் ஏன்க்கா குளிக்கல..’ என்று அவளின் பதிலுக்காகவே மீண்டும் கேட்டேன்.

‘ஒண்ணுமில்லனா விடேன்டா..’ என்று கொஞ்சம் எரிச்சலோடு பதில் சொன்னாள்.

நீண்ட நேரம் மௌனமாக அவளுடைய முகத்தையே பார்த்தபடி நின்றிருந்தேன். அதற்கு மேலும் அவளுடைய கலையில்லாத முகத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை.

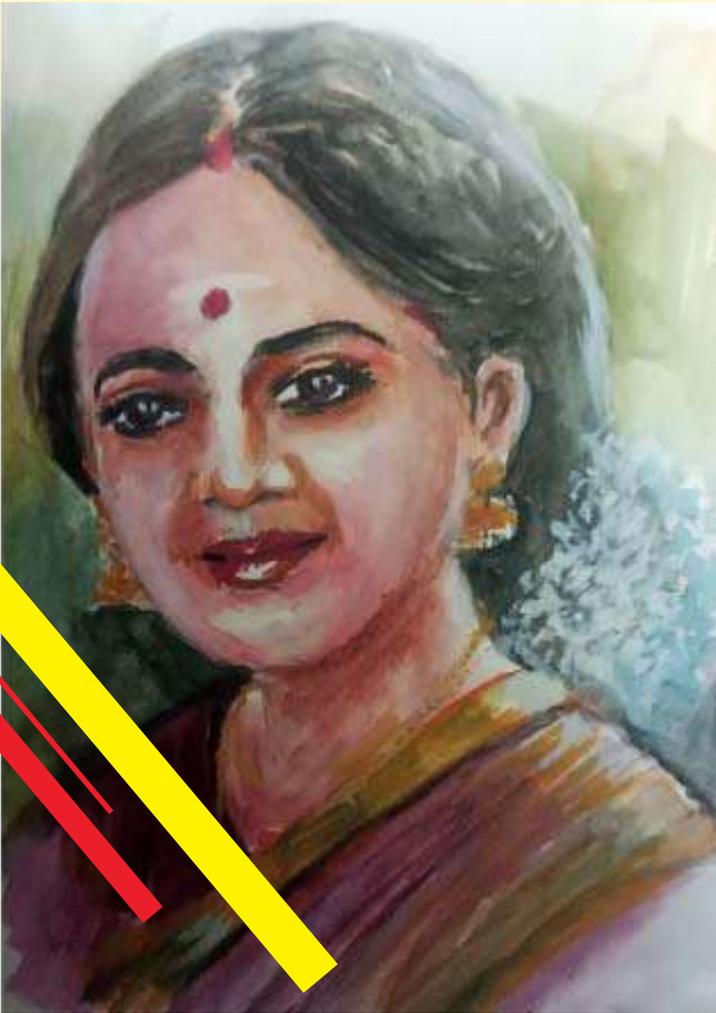
‘ஏன்க்கா ராத்திரி நடந்தத நெனச்சு எதும்கவலப்படறியா?’ என்றதுதான் தாமதம்.. ஏற்கனவே கலவரமாக இருந்த அவளுடைய முகம் மேலும் இருண்டுவிட்டது. என்ன நினைத்தாளோ தெரியவில்லை மின்னலைப்

போல் தையல் மிஷினிலிருந்து எழுந்துவிட்டாள். அதன்பிறகு நான் எதையும் கேட்கவில்லை. “நான் வேணானுதான்டா சொன்னேன். அவன் கேட்கலடா, கழுத்தப் பிடிச்ச நெரிச்சுக்கிட்டான். என்னால எதுமே பண்ண முடியலடா. யாருக்கிட்டயும் சொல்லிடாதடா..” என்று எனக்கு முன் தலை கவிழ்ந்துகொண்டு இரு கைகளால் முகத்தைப் பொத்தியபடி அழுததை என்னால் ஏற்க முடியவில்லை. எப்பொழுதும் விசிறிவிட்ட சோலிகளைப் போல் சிரித்த முகத்தோடு பார்த்தவளை அப்படி பார்க்கவே வேதனையாக இருந்தது. ‘சரிக்கா’ என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டு விறுவிறுவெனக் கிளம்பிவிட்டேன். நெடுநேரமாக என் வீட்டுத் திசையையே பார்த்தபடி நின்றிருந்தேன். அதன்பிறகு முன்பு போல இயல்பாக என்னிடம் அவளால் பேசமுடியவில்லை. எனக்கு அவள் சொன்ன பதிலை முழுதாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. மீண்டும் வாசு என்னுடைய பம்பரத்தோடு ஒருமுறை நினைவில் ஓடினான். அப்போதிலிருந்து மெல்ல நானும் அங்கே செல்வதை நிறுத்திக்கொண்டேன்.

வண்டிச்சுக்கரம் போல் காலம் வெகு வேகமாகச் சுற்றிவிட்டதில் பதிமூன்று வருடங்கள் ஓடியிருந்தது. அவளுக்குத் திருமணம் ஆனதுகூடத் தெரியவில்லை. தலைவாசலில் ஒரு கிழங்கு மில்காரனைக் கட்டிக்கொண்டதாகப் பிறகொருநாள் தங்கம்மா பாட்டி சொல்லித் தெரிந்துகொண்டேன். கடைக்குப் போய்விட்டோ, துணியைக் கொடுத்துவிட்டோ இந்த ரோட்டில் நடந்தும், தாவணிப் பாவாடை அணிந்தபடி சைக்கிள் ஓட்டியும் வந்தவளின் பிம்பங்களையே பதிந்துவைத்திருந்த மனது இன்று தன்னுடைய இரண்டு குழந்தைகளோடு அவள் வந்திருப்பதை ஏற்க மறுத்தது. அன்றிரவு அவள் கூச்சலிட்டிருந்தாலாவது எதுவும் நடந்திருக்காதே.. ஆனால் ஏன் அப்படி செய்யவில்லை எனும் கேள்வி இன்றுவரை எனக்குள் இருக்கிறது.

வெளியே அம்மாவோடு சிரித்துச் சிரித்துப் பேசுவளிடம் அந்தச் சிரிப்பு மட்டும் மாறாமலிருந்ததை நினைக்கையில் வெயில் தாகத்தில் பானை நீரைக் குடிப்பது போலக் குளுமை பரவியது. கிளம்பும்போது ‘சேகர் எங்க போயிட்டான்?’ என்றாள். ‘அவன் நைட் ஷிப்ட்டு வேலக்கிப் போயிட்டு வந்து தூங்கிட்டு இருக்காங்கண்ணு’ என்றாள் அம்மா. இதைக் கேட்டுக்கொண்டு தூங்குவதைப் போலவே படுத்திருந்தேன்.

யாரோ யாரையோ
எப்போதும் திட்டிக்கொண்டிருக்கும்
கூட்டம்தான்
இந்தச் சமூகமா?
மன்னித்து அன்புசெய்ய
ஏன் மறந்துவிடுகிறோம்
என்று தோன்றியது

எல்லோரையும் திட்டங்கள்...
நீங்கள் திட்டவதற்காகவே உங்களிடத்தில்
சில சொற்கள் காத்திருக்கலாம்
என்று சொல்லியபடி
வெளியே வந்தான்

நீங்கள் திட்ட மறந்துவிட்டு
பின்பு உங்களுக்குள் புலம்பிக்கொள்வது
அவ்வளவு நல்லதல்ல என்றான்

வஞ்சித்தல் அறமல்ல என்றேன்

கோபமாகத் திட்டினாலும்
இறுதியில் அது
சந்தோஷத்தையும் திருப்தியையும்தானே
தரப்போகிறது உங்களுக்கு என்றான்

திட்டும்போதுதான்
நீங்கள் அதிகம் யோசிக்கிறீர்கள்...
ஒருமையில் திட்டவதா?
பன்மையில் திட்டவதா?
சில நேரம்
நேருக்கு நேர் திட்டவதே கூட
உங்கள் நேர்மையை நிரூபிக்கக்கூடும்...

தட்டினால் திறக்கும் கதவுகளைவிட
திட்டினால் திறக்கும் கதவுகளே
அதிகம் இப்போது என்றான்

நானோ அன்புதானே மனநிம்மதியைத் தரும்
என்றேன்

அவனோ
யார் சொன்னது

எல்லாத் துயரும்
அன்பின் வழியென
அறிந்ததில்லையா என்றான்

திட்டுவது என்பதும்
ஒருவகை தூய்மைப்படுத்துவதுதான்...
உங்களுக்கே தெரியாமல்
உங்களுக்குள் உள்ள
கழிவுகளை வெளியேற்றுகிறீர்கள்

தினமும்
உங்களுக்கு நீங்களே வேலை கொடுப்பது
மனதிற்குள் மற்றவர்களைத் திட்டவதுதானே

யாராவது திட்டிவிடுவார்களோ என
பயந்ததுதான் உலகின் மூத்த பயமாக
இருந்திருக்கும்...
அல்லது உங்களின் முதல் பயமாக
இருந்திருக்கும் என்றான்

அவன் கூற்று உண்மைதான்

இப்போது கூட பாருங்கள் இத்துடன் இந்தக்
கவிதை
முடிகிறது என்கிறேன்...
இது
முடிவாகவும் இருக்கலாம்
நீங்கள் என்னைத் திட்டும்
தொடக்கமாகவும் இருக்கலாம் இல்லையா

- அவன் இன்னும் சொல்வான் ■

திரைப்படம் : Black Book

வாழ்வுக்கும் சாவுக்கும் இடையே ஒரு தோட்டாவோ ஒரு காட்டிக்கொடுத்தலோ போகிறபோக்கில் பார்க்கிற ஓர் அலட்சியப் பார்வையோ போதுமானதாக இருக்கிறது.

'ரெய்ச்சல்' யூத இனப் பெண். வேறு என்ன வேண்டும் அவள் கொல்லப்பட வேண்டியதற்கான காரணம்.

அவள் ஒரு பாடகியும் கூட அது ஒரு கலை வடிவத்துக்குள் வந்துவிடுகிறது. அது ஒரு எதிர்ப்புக் குறியீடாக மாறிவிடுகிறது. ஹிட்லரின் ஆட்சியில்... எதிர்ப்புக்குணங்கள் இருக்கவே கூடாது என்பது தாரக மந்திரம். ஈமீசையில் ஓட்டாத பெரும் பேராசை அது. அதுவும் யூத இனத்துக்கு சாவது ஒன்றுதான் கொடுக்கப்பட்ட வாழ்வியல் நியதி. அதுதான் அங்கு நிகழ்கிறது. யூத மனிதர்களும் அத்தனை சாதாரணமானவர்கள் கிடையாது. பெரும்பாலும் சமயோசித புத்திசாலித்தனம் நிரம்பிய குரூர குணம் படைத்தவர்கள்தான். அவர்களின் குரூர புத்திசாலித்தனம்தான் இன்றைய இஸ்ரேல் என்று அறிக.

ரெய்ச்சல் துரத்தப்படுகிறாள். அவள் வீடு அழிக்கப்படுகிறது. அவளின் குடும்பம் திருட்டுப் படகில் தப்பிக்க முயற்சிக்கையில் கூட்டு வீழ்த்தப்படுகிறது.

ஒரு கட்டத்தில் படம் முடியும் நேரத்தில் அவள் 'எல்லிசாக மாறிய பின் பேசும் ஒரு வசனம் என்னைத் தூங்க விடவில்லை. "இன்னும் இது இப்படியே எத்தனை நாளைக்கு" என்பது போலத் தொனி கொண்ட ஒரு வசனம். ஓடி ஓடிக்கி களைத்து ஏமாற்றி ஏமாந்து அடித்து அடி வாங்கி என்னவெல்லாம் செய்து இந்த உயிரைக் காக்க முடியுமோ அத்தனையும் செய்த பிறகு துரோகத்தின் விளிம்பில் மாட்டிக்கொண்டு சரிந்து கிடக்கும்போதுதான் மேற்சொன்ன வசனம் வருகிறது.

அது அத்தனை கனமானதாக இருக்கிறது.

ஒரு பெண்ணின் தன் மீட்பு

எல்லா ஊரிலும் இருப்பது போல ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்க்கும் ஒரு புரட்சிக் குழு அங்கும் இருக்கிறது. அதில் அவள் உளவாளி ஆகிவிடுகிறாள். ரெய்ச்சலாக இருக்கும் அவள் எல்லிஸ் என்ற உளவாளியாக மாறிவிடுகிறாள். உளவாளிகள் வாழ்வென்பது வாழ்வது அல்ல. சாவது. வண்புணர்வோ வேறு வழி இல்லாத தன் புணர்வோ எது வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம். புணர்ச்சியின் ஊடாகவே பெரும் பெரும் காரியங்கள் அரங்கேறுகின்றன. ஏனெனில் அதுதான் ஆதி. அதற்குள்ள்தான் ஆகமம் ஒளிந்திருக்கிறது. அதுதான் இருட்டும் வெளிச்சமும். சிருஷ்டியும் மரணமும் கூட ஒரு காட்சியில் ரெய்ச்சல் தன் பெண் குறியில் இருக்கும் கருப்பு மயிர்களுக்கு செம்பட்டை சாயம் அடித்துக்கொண்டிருப்பாள். நமக்குள் நிறமற்று நின்றுவிடுகிறது காட்சி விளக்கம்.

அத்தனை நுட்பமான உடல் சார்ந்த பாதுகாப்பை அவள் கொண்டிருக்கிறாள். ஓர் உளவாளியாக எந்த நேரத்திலும் எந்த விதமான சோதனைகளுக்கும் அவள் ஆட்பட நேரிடும். அதில் ஒன்று... புணர்ந்தல். நுண்ணிய அறிவின் பயத்தை அவள் பேண்டிசுக்குள் ஒளித்துக்கொண்டே முன்னேறுவது... இன்னமும் இது மிருகத்தனமான வேட்டை சமூகம்தான் என்பதை இன்னொரு முறை உறுதிப்படுத்துகிறது.

மானுடகுலம் ஒவ்வொரு முறையும் இப்படித்தான் தன் நிலை பிறழ்ந்து தானே சுட்டுக்கொண்டு வீழ்ந்தும் விடுகிறது. வீழ்வும் விடுகிறது.

தன் புரட்சிக் கூட்டத்தில் இருந்து மூன்று முக்கிய நபர்கள் காவலர்களிடம் மாட்டிக்கொள்ள, அவர்களைக் கண்டுபிடிக்க, எப்படியாவது தப்பிக்க வைக்க, அவள் உளவாளியாகச் செல்கிறாள். நினைத்த கோட்டில் நன்றாகவே காட்சி நகருகிறது. அந்த உயர் அதிகாரிக்கு அவள் மீது காமம் சார்ந்த காதலோ, காதல் சார்ந்த காமமோ எதுவோ ஒன்று ஆழமாக வந்துவிடுகிறது. அவளுக்கும் அது அப்படியே நிகழ்ந்துவிடுகிறது. புணர்ந்தலின் வழியே இவ்வாழ்வு கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது ஊர் தாண்டி நாடு தாண்டி கலாச்சாரம் தாண்டி ஆண் பெண்

தாண்டி உயிர்களின் பொதுவுடைமையாக்கப்பட்டு விடுகிறது.

தான் ஒரு யூதப் பெண் என்று தன் மீது சந்தேகம் வந்த பிறகு துணியில்லாத தன் மார மீதும் அவன் கைகளைத் தொட்டியாக்கிக் கவ்வ வைத்துவிட்டு “இதுவ தெரியுதா நான் யூதப் பெண்ணென்று” என்று கேட்கையில் சகிக்க இயலாத சூழல்களில் இருந்தே மகத்தான கேள்விகள் பிறக்கின்றன என்பதை நம்ப முடிகிறது. வெற்று மார்புகளைக் கொண்டு எந்த இனம் என்று எப்படிச் கூறுவது. “இல்ல இதில தெரிகிறதா...?” என்று புட்டத்தைத் தடவவைத்துக் கேட்டுவிட்டு, யோனி காட்டுகையில் அவனாகவே நம்பி விடுகிறான். செம்பட்டை சாயம் காப்பாற்றிவிடுகிறது. ஆம் அவள் யூதப் பெண் இல்லை என்று நம்பி அதன் பிறகு புணரத் தொடங்குகிறான். எத்தனை வன்மம் யூதர்கள் மீது.. அவர்கள் புணரக்கூட தகுதி இல்லாதவர்கள் என்று ஓர் இனத்தின் மீதுருக்கும் வெறுப்பை அவர்கள் மயிர் கொண்ட உடல்களின் தத்துவத்தில் எழுதிவைத்திருப்பது என்ன வகை சட்டமோ.. அரசியலோ..?

மாற்றி மாற்றிக் கண்டுபிடித்துவிடுகிறார்கள். புத்திசாலித்தனங்கள் விளையாடுகின்றன. யார் காட்டிக்கொடுக்கிறார்கள், யார் காப்பாற்றுகிறார்கள் என்று காட்சிக்குக் காட்சி மாறிக்கொண்டே இருக்கிறது நிஜமும் நிழலும். இவ்வலகில் எந்த மனிதன் நல்ல மனிதன். அவன் எதுவரைக்கும் நல்ல மனிதன். எந்த மனிதன் கெட்டவன். அவன் எதுவரைக்கும் கெட்டவனாக இருக்கின்றான் என்று கணிக்க முடியாத சூழலில் அவள் தோழி அவளைத் தப்பிக்க வைத்துவிடுகிறான். உயர் மட்டக் குழு எப்போதுமே போதைக்குள்தான் தத்தளித்துக்கொண்டு இருக்கிறது... இங்கும் அதுதான் நிகழ்கிறது.

ஒரு திருப்பத்தில் எல்லிஸ்துரோகி என்று அவள் குழுவால் தேடப்படுகிறாள். உளவாளிகள் வாழ்வு அப்படித்தான். நிமிடத்தில்... ஒரு திருப்பத்தில்... ஒரு வளைவில்... தன் தோற்றத்தை மாற்றிவிடும். செய்யும் வேலை அப்படி அதையும் தாண்டி அவள் தப்பித்துக்கொண்டே இருக்கிறாள். இறுதியில் கையில் கிடைக்கும் அந்தக் கருப்பு நோட்டில் (பிளாக் புக்) எல்லா உண்மைகளும் பொதிந்து இருக்கின்றன. அது சரியான தீர்வைத் தந்துவிட்டதாகப் படம் முடிக்கையில்... படம் முடிவதில்லை. மாறாக படம் மீண்டும் அப்புள்ளியில் இருந்து தொடங்குவதாகவே எனக்குத் தோன்றியது.

ஒரு பெண்.. தானற்றுத் திரிவதுதான் இப்படம்.

தனக்குள் இருக்கும் தானை தன் இருத்தலை தன் விடுதலையை எப்படியாவது கண்டுபிடித்துப் பத்திரமாக மீட்டெடுத்துவிட வேண்டும் என்பதுதான் கதையின் கரு ஆனால் ஒவ்வொரு

கட்டத்திலும் இந்த உலகம் அவளை உறிந்து எடுத்துக் கையாக்கிக்கொண்டே இருக்கிறது. ஆனால் எந்த இடத்திலும் அவள் தன் நம்பிக்கையை விடுவதில்லை. அவள் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறாள். தடுமாற்றம் இல்லாத பளிச் ஓட்டம். வெள்ளை சாயலில் தேவதைதான் அவள். அந்த முகத்தில்தான் எத்தனை சோகம்! அது தீரவே முடியாத தோட்டாக்களால் நொடிதோறும் மாய சல்லடையாக்கப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது.. மலர்பூக்கும் கனவோடு.

யூதப் பிணங்களினெல்லாம் பண மரங்களும் காசுக் கிளைகளும் நகைக் கிடங்குகளும் ஒளிந்திருக்கின்றன. அத்தனையும் கொள்ளை அடிக்கப்படுகிறது. அது அவர்களின் வறுமைக்கும் வாழ்வுக்கும் சேர்த்து வைத்த எதிர்காலம். பொட்டெனத் தெறித்த இனப்படுகொலையில் அத்தனையும் இல்லாமல் போகிறது. பிணக்குவியல்களில் மொய்க்கும் ஈக்களில் கூட வஞ்சமே ரீங்காரமிடுகின்றன.

வாழ்வின் விளிம்பு நிலை மனிதன் தன் வாழ்வை மீட்டெடுக்க வேறு வழியின்றி ஆயுதம் தாங்க வேண்டியிருக்கிறது. அதன் பரப்புகள் நம்பிக்கையாலும் அவநம்பிக்கையாலும் துரோகத்தாலும் அடி உதைகளாலும் தோட்டாக்களாலும் குருதிகளாலும் கொடி நாட்டப்படுகின்றன. ரத்தங்கள் சிந்தியே புரட்சிகள் ஜெயிக்கின்றன என்பதுதான் வரலாற்று உண்மை. இங்கும் முதுகில் லத்தியால் சரமாரியாக அடி வாங்கிச் சரிந்து கிடக்கையில் தலையில் கொட்டப்படும் மலங்கள் உலகம் முழுக்க இருக்கும் தீண்டாமையை நாற்றத்தோடு கொட்டுகிறது.

இரண்டாம் உலகப் போர் தொடர்பான சினிமாக்களைப் பார்க்கையில் எல்லாம் மனம் தாறுமாறாகத் தடுமாறுவதைத் தவிர்க்கவே முடிவதில்லை.

இந்த ‘பிளாக் புக்’ ஒரு இனத்தின் கருப்பு வாழ்வைப் பக்கம் பக்கமாய்க் கொண்டிருக்கிறது. படிக்கப் படிக்கத் துக்கம் போரிடுவதை இப்படி எழுதிக் கடந்துவிடுகிறது காணும் கண்கள். யூதர்களின் சிகை அலங்காரம் எப்போதுமே வசீகரமானவை. அதிலும் பெண்கள் நேர்த்தியான அழகோடு இருப்பதாகவே நம்புகிறேன். அவர்களின் யூத மொழியில் கூட வசீகரம் ததும்புவதாக நம்பும் வழியில் யூதக் காடுகள் மனதுக்குள் விரிகின்றன.

அங்கே ஹிட்லரைச் சுட்டு வீழ்த்திக்கொண்டே நகர்கிறார்கள் யூதர்கள். யூத ஹிட்லர்களும் இருக்கிறார்கள். கவனம்.

திரைப்படம் : Black Book

இயக்குநர் : Paul Verhoeven

ஆண்டு : 2006

மொழி : டச்சு, ஜெர்மன், ஆங்கிலம், ஹிப்ரு..

ஒரு கொலை வழக்கும் பல படைப்புகளும்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், நியூயார்க்கில் நடந்த ஒரு உண்மைச் சம்பவம், உலகம் முழுவதும் ஏற்படுத்திய பரபரப்பின் காட்சிகளைப் பார்க்கப் போகிறோம், தயார்தானே!

கிரேஸ் பிரவ்ன் - இளம் பெண். இந்த விளையாட்டுப்பெண் “தான் மூன்று மாதம் கர்ப்பம் சுமந்து, பயங்கரமாகப் படுகொலை செய்யப்படுவோம்” என்பதை அறியாத பேதைப்பெண்.

1906ஆம் ஆண்டு ஜூலை 11ஆம் நாள் தொடங்கும்போது, ‘நான் மிகவும் ‘புகழ்’பெறப் போகிறேன்’ என்பதை கிரேஸ் அறிந்திருக்கவில்லை. அந்த இளம்தாய் வஞ்சகமாக, மிகவும் துல்லியமாகச் செதுக்கப்பட்ட சதியில், அவளது தாய்மைக்குக் காரணமான காதலன் கில்லட் என்பவனால் படுகொலை செய்யப்படுகிறாள். நியூயார்க்கில் நடந்த இந்தப் படுகொலையைப் பற்றி மறுநாள் அமெரிக்கப் பத்திரிக்கைகள் பத்தி பத்தியாக எழுத, அது பேன்ட்மிக் தொற்றாக உலகம் முழுவதும் தொற்ற, மூன்றே வாரங்களில் விசாரணை முடிந்து மின் மயானத்தில் மரணதண்டனை - சுபம்.

அந்தச் சம்பவம் புனைவாக, அபுனைவாக, ஆங்கில, ஃபிலிப்பினோ மொழிகளில் திரைப்படமாக, 4 திரைப்படங்கள், 4 நூல்கள்,

தொடர் டி.வி. சீரியல்கள் என விரிய, அது தமிழுக்கும் வந்ததில் ஆச்சரியம் இல்லைதானே - பார்ப்போம்.

அந்த உண்மைச் சம்பவத்தை விரிவான ஆய்வுகளுடன் 800 பக்கங்களுக்கும் மேலாக, தியடோர் ட்ரைலர் 1925ஆம் ஆண்டு “An American Tragedy” என்ற தலைப்பில் புனைவாக்குகிறார். இது அவரது 5 வருட உழைப்பு.

புனைவின் சுருக்கம்.

அதிகம் படிப்பில்லாத, முதிர்ச்சியில்லாத அழகன் கிலைட் கிரிஃபித். இளமையிலேயே அவனுக்குக் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பு வருகிறது. ஒரு ஓட்டலில் பணியாளாக வேலையும் கிடைக்கிறது. கூடவே கெட்ட நண்பர்கள் அறிமுகமும் கிடைக்கிறது. ஒருமுறை பணக்கார நண்பர்களுடன் காரில் பயணிக்கும்போது, அவர்கள் கார் மோதியதில் ஒரு சிறுமி மரணிக்கிறாள். எல்லாரும் அந்த இடத்தைவிட்டு மறைகிறார்கள். இந்தப் பொறுப்பின்மைதான் நாவலின் மிக முக்கியமான கரு.

சிகாகோ நகரத்திற்கு வருகிறான். அதே ஓட்டல் பணியாளர் வேலை. அங்கு தன் ஜவுளித் தொழிலதிபர் மாமாவைச் சந்திக்கிறான். அவரது தொழிற்சாலையில் மேலாளர் பணியில் அமர்த்தப்படுகிறான். இவன் தொழிற்சாலையில் பணிபுரியும் கிராமியப்பெண் ராபர்டா இவன்

மீது பற்றுக்கொள்ள, இருவரும் லவ்வுகிறார்கள். கிலைட் நேசம் காட்டுவதில் எல்லை மீறுகிறான், இது அவனைக் கர்ப்பமாக்குகிறது. இவைகளுக்கு மத்தியில், மற்றொரு தொழிற்சாலை அதிபரின் மகள் சோந்த்ராவிிற்கும் கிலைட் மீது ஒரு கண். இருவரும் நெருக்கமாகப் பழகத் தொடங்குகிறார்கள்.

ஒரு பக்கம் ராபர்டா அவனைத் திருமணத்திற்கு நெருக்க, அவனோ அதனைப் புறக்கணித்து சோந்த்ராவுடன் கனவுலகில் வாழத் தொடங்குகிறான். கோபமுற்ற ராபர்ட்டா, “நீ திருமணத்திற்குச் சம்மதிக்கவில்லையென்றால் நமக்குள் இருக்கும் தொடர்பை வெளிப்படுத்துவேன்” என்று வாதிடுகிறான். அப்போதுதான் கிலைட் மனத்திற்குள், அந்தப் பொறி, ராபர்ட்டாவைக் கொலைசெய்யும் எண்ணம் முளைவிடத் தொடங்குகிறது. சமீபத்தில் படித்த படகு விபத்து நினைவிற்கு வர, ராபர்ட்டாவை அழைத்துக்கொண்டு பிக்பிட்டர்ன் ஏரிக்குச் செல்கிறான். படகிலேயே ராபர்ட்டாவைத் தன் கேமிராவினால் தாக்கி, ஒரு விபத்துபோல படகைக் கவிழ்க்கிறான். நிலைகுலைந்த ராபர்ட்டா, நீரில் மூழ்கி மரணிக்கிறான். கிலைட் நீந்தித் தப்பிக்கிறான். விசாரணையில் ஆவணங்கள் அனைத்தும் கிலைடிற்கு எதிராக நிற்க அவனுக்கு மரணதண்டனை வழங்கப்படுகிறது.

கிரேஸ் பிரவ்ன் - கில்லட் - இருவரும் லவ்விய காலத்தில் தங்களுக்குள் காதல் கடிதங்களைப் பகிர்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் காலத்தில் காதல் கடிதங்கள்தானே காதலர்களை இணைத்தன. இந்தக் காதல் கடிதங்கள்தான் கில்லட்டிற்கு எதிராக முக்கியமான ஆவணமாகிப்போனது. இந்தக் கடிதங்கள் தொகுக்கப்பட்டு, ஒரு நூலாக வெளிவந்தது தனிக்கதை. அந்தக் காதல் கடிதங்களின் சில சொற்றொடர்களைக் கவித்துவமாகத் தன் புனைவில் தெளிக்கிறார் தியடோர் ட்ரைஸர்.

ட்ரைஸரின் நாவலை “An American Tragedy” என்ற அதே தலைப்பில் 1931ஆம் ஆண்டு மூலக் கரு சிதையாமல் ஆங்கிலத் திரைப்படமாக்கினார்கள். 1951ஆம் ஆண்டு “A Place in the Sun” வெளிவருகிறது. இந்தியாவிலும் வசூலில் சாதனை ஏற்படுத்திய படம். தொழிலதிபரின் மகள் சோந்த்ராவாக, கிலைடை விரட்டி விரட்டிக் காதலிக்கும் வேடத்தில் எலிஸபத் டெய்லர். ஏராள, தாராள

முத்தங்களை வாரி வழங்குகிறார் - அப்புறம் முத்தம் வாங்குவோம். இப்ப, தமிழ்நாட்டிற்கு வருகிறோம்.

வீணை எஸ். பாலசந்தரை உங்களுக்குத் தெரியுமா? புதுமைகளின் காதலர், பன்முகத் திறன்கள் கொண்ட கலைஞர். நடிகர், இயக்குநர், இசையமைப்பாளர். கதை, திரைக்கதை ஆசிரியர், திரைப்படத் தொகுப்பாளர், தயாரிப்பாளர், புகைப்படக் கலைஞர், பாடலாசிரியர், செஸ் விளையாட்டு வீரர், பாடகர். திரைப்படத் துறையில் பல “முதல்களை” முதன் முதலில் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர். வீணை, சித்தார், தபேலா, மிருதங்கம், ஷெனாய், புல்புல்தாரா, தில்ருபா, ஆர்மோனியம் போன்ற இசைக்கருவிகளை ஆசான் எவரும் இன்றி இசைக்கக் கற்றுக்கொண்டவர். ஏழு வயது சிறுவனாக இருக்கும்போதே கொல்கத்தாவில் நடைபெற்ற இசைக் கச்சேரியில் தனது கஞ்சிரா ஒலியைப் பக்கவாத்திய இசையாக அரங்கேற்றிச் சாதனை புரிந்தவர். ‘மேஜிக் ம்யூசிக் ஆஃப் இந்தியா’, ‘தி இம்மார்டல் சவுன்ட்ஸ் ஆஃப் தி வீணா’ உள்ளிட்ட பல இசை ஆல்பங்களை வெளியிட்டுள்ளார். இவை உலகம் முழுவதும் விற்பனையாகிச் சாதனை படைத்தன.

“அவனா இவன்!?” (1962) :

‘எஸ்.பி. கிரியேஷன்ஸ்’ என்ற படக் கம்பெனியைத் தொடங்கி வீணை எஸ். பாலசந்தர் எடுத்த முதல் படம். “கிரியேஷன்ஸ்” என்ற பதத்தை இந்தியத் திரைப்பட வரலாற்றில் உருவாக்கியவர் அவர்தான். ஆச்சரியக் குறி, கேள்விக்குறிகளுடன் படத்தின் தலைப்பை வைத்தார். ஆறு ஆஸ்கர் விருதுகளை வென்ற, மேலே குறிப்பிட்ட எலிசபெத் டெய்லரின் “எ பிலேஸ் இன் தி சன்” திரைப்படத்தைத் தமிழுக்கேற்ற வகையில், ட்ரைஸரின் “American Tragedy” புனைவிலிருந்து சில மாற்றங்களைச் செய்து வெளியிட்டார்.

அவரது நான்கு படங்கள் தமிழ்த் திரைப்பட உலகிற்குப் பாடங்களாக அமைந்தன. மிக மிகக் சுருக்கில் அவைகளைப் பார்ப்போம். அவை அனைத்தும் ஹாலிவுட்டைக் கோலிவுட்டிற்கு அழைத்துவந்த படங்கள்.

“இது நிஜமா?” (1948) :

கிருஷ்ணகோபால் இயக்கத்தில் வெளிவந்த பேய்ப்படம். முதன் முதலில் பாலசந்தர் கதாநாயகனாக நடித்த படம். கேள்விக் குறியுடனும் “நவீனத்திலும் நவீனம்!” என்ற விளம்பரத்துடனும் வெளிவந்தது. கதை,

திரைக்கதை, வசனம், இசை ஆகியவற்றுடன் இரட்டையர்களாக இரட்டை வேடத்தில் பாலசந்திரன் (எஸ்.பாலசந்தர்) நடித்திருந்தார். ஒரே மாதிரியான இரட்டை (Super-Identical Twins) வேடத்தில் டேனி கே (Damy Kaye) கலக்கி, 1945ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த “Wonder Man” ஆங்கிலப் படத்தைத் தழுவி எடுக்கப்பட்ட படம் இது.

“அந்த நாள்” (1954) :

“A Picture without a song or a dance, Made for the first time in this part of India” என்ற விளம்பரத்தோடு வந்த AVM தயாரிப்பு. அகிரா குரசோவாவின் “ராஷமான்” (“Rashomon”) திரைப்படத்தை ஒரு திரைப்படத் திருவிழாவில் 1950ஆம் ஆண்டு வீணை எஸ்.பாலசந்தர் பார்த்த பிறகு, அதன் பாதிப்பில் உருவான படம் இது. பின்னர் 2013ஆம் ஆண்டு CNN News 18இன் மிகச்சிறந்த இந்தியத் திரைப்பட வரிசையில் (“100 Greatest Indian Films of All Time”) 100 படங்களின் பட்டியலிலும் இணைந்தது.

“பொம்மை” (1964) :

ஒரே நாளில் நடக்கும் நிகழ்வு. கதை, திரைக்கதை, வசனம், இசை, தயாரிப்பு, நடிப்பு, பாடல், இயக்கம் என அத்தனை பொறுப்புகளையும் ஏற்றிருந்தார். அத்துடன் ஒரு பொம்மையை முக்கியக் கதாபாத்திரத்தில் நடிக்கவைத்த புதுமையையும் செய்தார். கே.ஜே. ஜேகதாலை முதன் முதலில் பின்னணிப் பாடகராக அறிமுகம் செய்துவைத்தார்.

தனது குடும்ப நண்பர் ருஷா ஷாவை (Rochelle Shaw) ஒரு காட்சியில் (Airport Scene) நடிக்கவைத்தார். “நான் நடித்த முதலும் கடைசியுமான படம் பொம்மைதான்” என “The Hindu” (21 January, 2016) நாளிதழுக்கு அளித்த பேட்டியில் குறிப்பிட்டிருந்தார் மிஸ். ருஷா ஷா.

இந்தப் படத்தில் டைட்டில் கார்டில்

புதுமை செய்திருந்தார். திரைப்படத்தின் இறுதிக் காட்சியில், “நான்தான் எஸ்.பாலசந்தர். இந்தப் படத்தில் சோமசுந்தரமாக நடித்ததை நீங்கள் பார்த்திருப்பீர்கள்,” எனத் தொடங்கி படத்தில் பணியாற்றிய அனைத்து நடிப்புகள், தொழில்நுட்பக் கலைஞர்களையும் திரையில் தோன்றவைத்து அறிமுகம் செய்துவைத்த விதம் இந்தியத் திரைப்பட வரலாற்றில் புதுமையாகக் கருதப்பட்டது.

இது ஆல்ஃப்ரட் ஹிட்ச்காக்கின் “Sabotage” (1936) ஆங்கிலப் படத்தை சஸ்பென்ஸ் தரில்லராகத் தமிழுக்குக் கொடுத்த படம்.

“நடு இரவில்” (1970) :

பாலசந்தரின் இயக்கம், தயாரிப்பு, நடிப்பில் வெளியான ஒரு க்ரைம் தரில்லர். இதுவரை வெளிவராத மர்ம நாவல் எனப் புகழப்பட்ட அகதா கிரிஸ்டியின் “And Then There Were None” (1939) நாவலைத் தழுவி எடுக்கப்பட்ட திரைப்படம்.

1906ஆம் ஆண்டு ஜூலை 11ஆம் நாள் நிகழ்ந்த ‘கிரேஸ் பிரவுன் கொலைச் சம்பவம்’ புரட்டிப்போட்ட வரலாறுகளைச் சேர்த்துப் பார்ப்போம்.

1925 - “An American Tragedy” புனைவு.

1935 - “An American Tragedy” திரைப்படம்.

1951 - “A Place in the Sun” திரைப்படம்.

1962 - “அவனா இவன்!?” வீணை எஸ். பாலசந்தர் இயக்கிய படம். “A Place in the Sun” ஆங்கிலப் படத்தைத் தழுவி எடுக்கப்பட்ட தமிழ்ப்படம்.

1980 - ஃபிலிப்பினோ மொழியில் “An American Tragedy” - “Nakaw na Pag-ibig” திரைப்படம்.

1986 - விரிவான ஆய்வுகளுடன் இரண்டு அபுனைவு நூல்கள். “Adirondack Tragedy : The Gillette Murder Case of 1906”. ஆசிரியர்கள் ஜோஸஃப் ப்ரவுனல், பேட்ரீஸியா ஈனாஸ்.

க்ரைக் ப்ரான்டனின் “Murder in the Adirondacks : An American Tragedy Revisited”

2003 - ஜெனீஃபர் டானலியின் புனைவு, “A Northern Light”.

2005 - லூடி ஆலனின் “Match Point” திரைப்படம்.

இந்தச் சம்பவமோ, புனைவு, அபுனைவுகளோ, தமிழைத் தவிர வேறு எந்த இந்திய மொழிக்குள்ளும் செல்லவில்லை. ■

அந்த நதியின் பயணம் !

கார்காலத்தின் உச்சம்
செம்மண் நிறத்தோடு
புதுப்புனல் பாய்ந்து வர
மனமோ கெண்டையானது.
மணநாள் நினைத்து
கன்னம் சிவக்கத் தலை கவிழும்
நங்கைபோல் நதிக்கரை
நாணல்களின் அணிவகுப்பு.
மாலைநேரத்துத் தென்றலிடம்
மௌன மொழி பேசும் தென்னைகள்
ஒற்றுமையின் சின்னமாய்
அந்திவானத்துப் பறவைகள்
நதியுடன் கைகோர்த்து
இயற்கை எழில் கூட்ட
மற்றவர்களை மட்டுமே
கரை சேர்க்கும் பரிசல் பெண்
இவை யாவும் புகை படிந்த
ஓவியமாய் நெஞ்சில்
ஆம்.. நாற்பதாண்டின் வாழ்வியலை
புரட்டிப்போட்டது காலச்சக்கரம்
கொள்ளைபோன மணலோடு
மாண்டுபோனது
எனது கிராமத்துத் தோற்றம்
அலைவருடிய
கூழாங்கற்களுக்கு மட்டுமே
தெரிந்திருக்கிறது...
அந்த நதியின் பயணம்!

- கா.ந.கல்யாணசுந்தரம்

பிரேத மனிதனிடம்
கொஞ்சம்
கதைக்கலாம் என்று இருக்கிறேன்
கைகால்கள் சுருக்கப்பட்டு
குருதியுறைந்து
வெள்ளுடை தரித்தவனிடம்
சொல்வதைக் கேட்கும்
திறனிருக்குமா?
கேட்டுவிட்டு
பதிலுரைப்பானா?
தெரியாது
தெரியவே தெரியாது
கையில் அவனுக்குப் பிடித்த
தேநீர் இருக்கிறது
குடித்துமுடிப்பதற்குள்
கடந்துவிடவேண்டும்
இவ்வறையை விட்டு.....!

- கருவை ந.ஸ்டாலின்

•

உழுன்றுகொண்டே
இருக்கும்
கடலின் அலைக்கு
என்
அம்மாவின் சாயல்

- அமுதா தமிழ்நாடன்

•

தலையை வெட்டியவனுக்குக் கூட
தாகம் தீர்க்கிறது
இளநீர்

- சுயம்பு

சமாதானம்

குழந்தைகளுக்கு இடையிலான
சண்டைகளில் அடிக்கடி
சமாதானத்திற்குச் செல்கிறேன்
சொல்லிப் புரியவைப்பதற்கான
சொற்களைத் தேடிக்கொண்டு
இருக்கையில்
கையில் கிடைக்கும்
ஒரு கன்ன மறு கன்ன
கோட்பாடுகளையெல்லாம்
கொஞ்சம் தூரம் எறிந்துவிட்டு
அறைதல் தவறென்று
ஆகச்சிறந்த சமாதானம் ஒன்றை
கூறிவிட்டு வருகிறேன்
அந்நேரம்
எதிரில் வரும் கடவுளை
கொஞ்சம் கர்வத்தோடுதான்
பார்க்கிறேன்
மறுமொழிக்கு
கடவுள் கண்களைக் கொஞ்சம்
கீழிறக்கிக்கொள்கிறார்

- மணிவண்ணன் மா

•
சாவியை வைத்து
பூட்டிவிட்டு
எங்கே செல்கிறாய்!
பூட்டை உடைத்து
சாவி எடுத்து
என்ன செய்யப் போகிறேன்?
வெளிச்சத்தின் நுழைவுவாயிலில்
நிற்குகொண்டு
இருளை ஏன் தரிசிக்கிறாய்!
உன்னிடம் யாசிப்பது
இருளா ஒளியா?
இல்லாத ஒன்றின் மேல்
ஒய்யாரமாய்ச் சாய்ந்திருக்கிறாய்
நீயும் கூட இல்லாத ஒன்றாய்!

- மு.முகமது ஃபாரூக்

சிறு வயதில்
புதிதாக வாங்கி வந்த
கூண்டுக்கிளிக்கு
தக்காளிப் பழுத்தையும்
கேரட் துண்டினையும்
உண்டி வளர்த்த பொழுதுகள்
எப்படியோ தப்பித்துப் பறந்தபோது
மறந்தே போனது.
சிறகுகளை வளர விடாமல்
வெட்டிய வினை
மனதைக் கத்தரித்துக்கொண்டே
இருக்கிறது
சுதந்திர வானத்தை முடக்கிப்போட்ட
கொரோனா காலத்தின்போது.

- தி.கலையரசி

- வத்திராயிருப்பு தெ.ச.கவுதமன்
- ஓவியங்கள் : அழ.ரஜினிகாந்தன்

சம்முவம் வாத்தியார்!

“டேய் சம்முவம் வாத்தியாரு வந்துட்டாருடோய்!”

சண்முகம் ஆசிரியரின் சைக்கிள் பெல் சத்தம் பள்ளி வளாகத்தினுள் கேட்டதுமே மைதானத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த மாணவர்கள் அனைவரும் தெறித்து ஓடி அவரவர் வகுப்பறைக்குள் ஐக்கியமாவார்கள். அந்தத் தனியார் பள்ளிக்கூடத்தில் நடக்கும் தினசரிக் கூத்துக்களில் ஒன்றுதான் இது. மாணவர்கள் மத்தியில் தலைமையாசிரியரைவிட, தமிழாசிரியரான சண்முகம் ஆசிரியருக்குத்தான் மரியாதையும் பயமும் அதிகம்.

மகாகவி பாரதியின் ரசிகரான சண்முகம் ஆசிரியருக்கு, அவரது முரட்டு மீசைதான் பெரிய ப்ளஸ்! தேவர் மகன் கமலுக்கு இருந்த மீசையைவிடப் பெரியதாக, கன்னத்தின் மையப்பரப்பைப் பெரிதும் கவர் செய்திருக்கும். பொமேரியன் நாய்க்குட்டியைத் தடவிக் கொடுப்பதுபோல் மீசையைத் தடவிக் கொடுத்தபடியேதான் பேசுவார். சிரிக்கும்போது ‘கல்யாண சமையல் சாதம்’ ரங்காராவை நினைவுபடுத்துவார். மீசைக்கு அடுத்தபடியாக அவர் கையிலேயே எப்போதும் அடைக்கலமாகியிருக்கும் செதுக்கிய கம்பு மீதும் மாணவர்களுக்குப் பயமுண்டு. அந்த கம்பு, எவனையாவது புட்டத்தில் அடித்துப் பழுக்க வைக்கவும், கரும்பலகையில் கோடு இழுப்பதற்குமாக டூ இன் ஒன் பயன்பாடுடையது!

கிட்டத்தட்ட இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அந்தப் பள்ளி மைதானத்தில் கால் பதிக்கும் கோவிந்தராஜுக்கு சண்முகம் வாத்தியார் நினைவுக்கு வந்ததில் வியப்பில்லை. அவர் இருந்தவரை ஒழுக்கம் என்றாலே அந்தப் பள்ளிதான் என்றிருந்தது. சண்முகம் வாத்தியார் பள்ளிக்குள் நுழைந்ததிலிருந்து வீட்டிற்குக் கிளம்பும்வரை அவரது குரலுக்குப் பள்ளிக்கூடமே கீழ்ப்படிந்து அமைதியாக இருக்கும்.

கோவிந்தராஜின் பையன் அகிலன், “அப்பா போரடிக்குதுப்பா” என்று செல்போனுக்குத் தூண்டில் போட்டான்.

“அப்பா படிச்ச ஸ்கூலுக்கு வந்திருக்கோம். உனக்கும் கயலுக்கும் என்னோட ஸ்கூலைச் சுத்திக் காட்டணும்னு வந்தா இங்கயும் செல்போன்தானா?” அதட்டலாகக் கேட்டதும் அகிலனுக்கு முகம் சுருங்கிப்போனது.

அவனைச் சமாதானப்படுத்தியபடி, இன்னொரு கையால் மகள் கயலைப் பிடித்துக்கொண்டு பத்தாம் வகுப்பு அறையின் ஜன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்தான். மாணவர்கள் எண்ணிக்கை 38 என்று காட்டியது. இவன் படித்தபோது அப்போதுதான் அந்தப் பள்ளியில் பத்தாம் வகுப்பு அறிமுகம். மொத்தமே 18 பேர்தான். தற்போது இரு மடங்காகியிருக்கிறது.

“அந்தாருக்கு பாத்தியா, அந்த மூலைலதான் நா ஒக்காந்திருப்பேன்” கயலையும், அகிலனையும் தூக்கிக் காட்டினான்.

“இரும்பு பெஞ்செல்லாம் துருப்பிடிச்சிருக்கேப்பா?”

“நாங்க படிச்சப்ப மரப்பெஞ்ச்தான் இருந்துச்சி. இப்ப மாத்திட்டாங்க போல.”

விறுவிறுவென ஒவ்வொரு வகுப்பாகச் சுற்றிவந்தபின் குழந்தைகளோடு பஜாருக்கு வந்தான். அங்கே பழனிச்சாமியின் கூல்ட்ரிங்ஸ் கடையினுள் நுழையவும், “வாடா கோவிந்தா... இதான் உம் பசங்களா?” என விசாரித்தபடியே வட்ட ப்ளாஸ்டிக் சேர்களை மூவருக்குமாக அட்ஜஸ்ட் செய்து போட்டான் பழனிச்சாமி.

“ஆமாடா, எங்க வீட்டைக் கிரயம் பண்ணணும்னு சொன்னேன்ல. நாளைக்கு ரிஜிஸ்டர் பண்ணலாம்னு வந்தேன். அதுக்கப்புறம் இங்க எப்ப வருவேனோன்னு இருந்ததால பசங்களுக்கு ஸ்கூலக் காட்டலாம்னு கூட்டிட்டு வந்தேன்...”

“ஒங்க வீட்ட வித்தாப்ல இங்க வரமாட்டியா என்ன? ஏன் நம்ம வீடெல்லாம் இல்லயா?” உரிமையோடு கோபித்த பழனிச்சாமியைக் காட்டி, “இந்த அங்கிள் பெயர் பழனிச்சாமி. அப்பாவோட படிச்சவங்க,” என்றான்.

“ஒங்களோடவா? எத்தனாப்பு?”

“எட்டாப்பு வரைக்கும்.”

“அப்புறமா அங்கிள் பெயிலாகிட்டாங்களா?”

பழனிச்சாமியின் தந்தை இறந்ததால்

படிப்பை நிறுத்திவிட்டு கடையைக் கவனிக்கத் தொடங்கியதைப் பிள்ளைகளிடம் விளக்கும் பொறுமை கோவிந்தராஜாக்கு இல்லை.

“அங்கிள் சூப்பராப் படிச்சாங்க. எனக்கு ஹோம்வொர்க்கூட அங்கிள்தான் எழுதிக்குடுப்பாங்க!” தன்னை விட்டுக்கொடுக்காமல் பேசியது கண்டு பழனிச்சாமிக்கு நெகிழ்ச்சி.

“எங்க உன்னோட வீட்டுல? அவங்களக் கூட்டிட்டு வரலையா?”

“என்னோட வீட்டுல, வீட்டுல இருக்காங்க!” காமெடி பண்ணியதாகப் பலமாகச் சிரிக்கவும், பழனிச்சாமியும் சேர்ந்து சிரித்தான்.

“அவங்கள வீட்டுல விட்டுட்டு பசங்கள மட்டும் ஸ்கூலக் காட்டுறதுக்காகக் கூட்டிட்டு வந்தேன். இன்னைக்கு ஞாயித்துக்கெழமங்கறதால வாத்திமாருங்க யாரையும் பார்க்க முடியல!”

“வாத்திமாருங்க இருந்தாலும் ஒனக்கு யாரையும் அடயாளம் தெரியாது. எல்லாரும் ரிட்டயர் ஆயிட்டாங்க. நம்ம சயின்ஸ் வாத்தியார்கூட போன வருஷத்துக்கு முந்துன வருஷந்தா ரிட்டயர் ஆனாரு!”

“டே, நம்ம சம்முவம் வாத்தியார் என்ன பண்ணார்? இங்கதான் இருக்காரா? இல்ல மில்ட்ரி கில்ட்ரில சேந்துட்டாரா?!”

கேட்டதுமே பழனிச்சாமியின் முகம் வாடியது.

“அவரு பாவன்டா. இங்கதா இருக்காரு... முன்னல்லாம் எங்கடைக்கு வரற்ப்ப ஒன்னப்பத்தி வெசாரிப்பாரு... நீ சென்னைல வாத்தியாரா இருக்குறதா சொல்லுவேன். சந்தோசப்பட்டுக்குவாரு!”

“அப்டியா? இப்ப எங்கடா இருக்காரு? என்ன பண்ணாரு? அவரோட பையன் ஒருத்தன் துறுதுறுன்னு இருப்பானே, அவனுக்குக் கல்யாணம்லாம் முடிஞ்சிருக்கும்ல?”

“அதையேன் கேக்குற, எப்டியிருந்த மனுஷன், இப்ப சீந்துறதுக்குக்கூட ஆளே

இல்லாம தனியாக்கெடக்காருடா.”

“என்னடா சொல்ற?”

“ஆமாடா, அவருகூட சண்ட போட்டுட்டு அவரோட பொண்டாட்டியும், பையனும் அவங்க சொந்த ஊருக்கே போயிட்டாங்க... அவரு மட்டும்தான் இங்க தனியாக் கெடக்காரு!”

“ஆச்சர்யமா இருக்குடா... எப்டியிருந்த மனுஷன்!”

“நீ ஒண்ணு பண்ணு, பசங்கள வீட்டுல விட்டுட்டு இங்க வா... நாம போயி சம்முவம் சாரப் பாக்கலாம்... ஒன்ன பாத்தா சந்தோசப்படுவாரு... அப்டியே நானும் பாத்த மாதிரி இருக்கும்.”

பழனிச்சாமி சொன்னபடியே பிள்ளைகளை மனைவியிடம் விட்டுவிட்டு, “சார் ஒருத்தரப் பாத்துட்டு வர்றேன்” எனக் கூறிவிட்டு பழனிச்சாமி கடைக்கே திரும்ப வந்தான்.

“அவரு பையன் பேரு பாலகுமாரோ என்னவோதானடா வரும்? மனுஷன் எவ்ளோ ஸ்ட்ரிக்ட்டா ஸ்கூல்ல இருப்பாரு, அவருக்கென்ன பிரச்சன?”

“அவரு ஸ்ட்ரிக்ட்டா இருக்குறது மட்டும்தான் ஒனக்குத் தெரியும். ஆனா அவரோட வீட்டுல நெலமையே தலகீழா இருக்கும். அவரோட பொண்டாட்டி அவர மதிக்கவே மதிக்காது. அவரோட பையனுக்கும் ஓவர் செல்லம் குடுத்துட்டாரு.”

“அவருக்கென்ன கொறச்சல்? அவர ஏன் அவரோட ஓய்ஃப் மதிக்காம இருந்தாங்க?”

“என்ன பெரச்சனைன்னு ரொம்பல்லாம் தெரியாது. அவரு வொய்ப் வீட்டு சைடுல செம வெயிட் பார்ட்டிங்க... இவர பெருசா மதிக்கமாட்டாங்க... முன்ன எங்க வீட்டுப் பக்கமாத்தான இருந்தாங்க. பொழுதன்னிக்கும் அவரு பொண்டாட்டி அவரத் திட்டிக்கிட்டேதான் இருக்கும். ஏழெட்டு வருஷத்துக்கு முன்னதான் அவங்க பையன் கல்யாணத்துக்காக அவங்க சொந்த ஊருல புது வீடு கட்டிப்போனாங்க. ஆனா இவரு மட்டும் இங்கயே வாடக வீட்டுல

இருக்காரு. ஒரு வேலக்காரம்மாதான் தெனமும் சோறு பொங்கிப்போட்டுட்டு போகுது.”

“இவ்ளோ நடந்திருக்கா? எனக்கு இதெல்லாம் தெரியாதுடா.”

“நீயெங்க, படிக்கிற காலத்துலயே நல்லாப் படிக்கிறவிங்கல்லாம் ஒரு செட்டா இருப்பீங்க... நா ஒண்ணு சொன்னா ஆச்சர்யப்படுவ... எல்லாரையும் திட்டுற சம்முவம் வாத்தியாரு எங்கிட்ட மட்டும் கோவிக்கவே மாட்டாரு தெரியுமா?”

சிறிது யோசித்துவிட்டு, “ஆமாடா, உங்கிட்ட அவரு கோவிச்சுப் பார்த்ததா ரூபகமே இல்லையே... என்னையெல்லாம் மனுஷன் அடி பிரிச்செடுத்திருக்காரு... அதுவும் அந்தச் செதுக்குன கம்பைப் பார்க்குறப்பல்லாம், ஒரு நாளைக்காவது அவர அதாலயே திருப்பி அடிக்கமாட்டோமான்னு தோணும்டா!”

“நா ஏழாப்பு படிக்கிறப்ப ஒருக்க நம்மூரு தியேட்டர்ல ஷகீலா படம் பாக்கப் போயிருந்தேன்... அப்ப இடைவேள விடுறப்ப பக்கத்துல ஒக்காந்து சிகரெட் அடிச்சிட்டு இருந்தவர கடுப்புல திட்டலாம்னு பாத்தா சம்முவம் வாத்தியாரு! அப்டியே எனக்கெல்லாம் பயத்துல ஒதறலாயிடுச்சு... அம்புட்டுதா செத்தோம்... ஸ்கூல்ல அடி பின்னிருவாருன்னு நெனச்சேன்... ஆனா இடைவேளைக்கு வெளில வந்து எனக்கு முறுக்கு வாங்கிக் குடுத்துட்டு, இதெல்லாம் ஸ்கூல்ல சொல்லிறாதன்னு மனுஷன் பரிதாபமாப் பாத்தாருடா. அன்னையலருந்து என்னைய மட்டும் அவரு திட்டுனதே இல்ல... பாவம், அவருக்கு என்ன கஷ்டமோ...”

“சரி, மதியச் சாப்பாட்டுக்கு கடையடச்சுட்டுத்தான கெளம்புவ?”

“ஆமாடா, அப்டியே ஒரெட்டு சம்முவம் வாத்தியார் வீடுவரைக்கும் போயிட்டு அப்புறமா எங்க வீட்டுல சாப்புடலாம்... உன் வீட்டுக்காரம்மா, பசங்களயும் கூப்புட்டு வா.”

“சாப்புடுறது இருக்கட்டும்... மொதல்ல சம்முவம் வாத்தியாரப் பாக்கலாம்.”

பழனிச்சாமியின் பைக்கிலேயே
சண்முகம் ஆசிரியரின் வீட்டுக்குச்
சென்றார்கள்.

வெளிப்புறச் சுவரெங்கும்
செதில்செதிலாகப் பெயிண்ட் உதிர்ந்திருந்த
அந்த வீட்டு வாசல், பெருக்காமல்,
தெளிக்காமல் சருகுகளாகக் குவிந்து,
பெண்கள் இல்லாத வீடென்பதைப்
பளிச்செனக் காட்டியது. வீட்டின் ஒரு கதவு
லேசாகச் சாத்தியிருக்க, அதைத் திறந்து
இவர்கள் நுழையவும், “யாரு, கனகமா?”
என உள்ளறையிலிருந்து மெலிதான குரல்
கேட்டது.

குரல் வந்த அறைக் கதவைத் திறக்கவும்,
வெளிச்சமில்லாத அறையில், நரைத்த மீசை
தாடிக்குள் ஓடிசலாக சண்முகம் வாத்தியார்
படுத்திருந்தார். அவரைப் பார்த்த நிமிடத்தில்,
கோவிந்தராஜின் மூளை, ஏற்கனவே
இருந்த கம்பீரமான சண்முகம் ஆசிரியரின்
உருவத்தை அழித்துப் புதிய உருவத்தை
வரைய மிகவும் சிரமப்பட்டது. முற்றாக
மாறியிருந்தார்.

பழனிச்சாமியைக் கண்களால் கூர்ந்து
நோக்கியவர், “ஏ, பழனிச்சாமி, எப்படிப்பா
இருக்க? யாரு உங்கூட?” என விசாரித்தார்.

“நாந்தான் உங்கட்ட படிச்ச
கோவிந்தராஜ் சார். பழனிச்சாமி செட்டுதான்.”

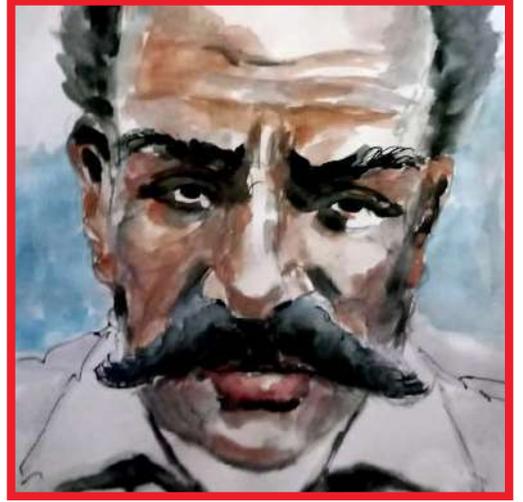
சில நிமிடங்கள் யோசித்தவர், “எந்த
கோவிந்தராஜ், அந்த பேங்க்காரர் மகனா?”
சற்றே மலர்ச்சியுடன், “நீயிப்ப சென்னைல
இருக்கறதால்ல சொன்னாங்க?” என்றார்.

தன்னைச் சரியாக அடையாளங்
கண்டுகொண்டதில் மகிழ்ச்சியான
கோவிந்தராஜ், “ஆமா சார். நா
சென்னைலதான் இருக்கேன். நானும் ஓங்கள
மாதிரி வாத்தியார்தான்...” என்றான்.

“வாத்தியாராத்தான் இருக்கியாக்கும்!”
சந்தோசப்படுவார் என நினைத்த சண்முகம்
ஆசிரியரின் சலிப்பு கோவிந்தராஜுக்கு
ஆச்சர்யத்தைக் கொடுத்தது.

“ஏன் சார் சலிச்சுக்கிறீங்க? வாத்தியார்
உத்தியோகமனா எம்புட்டு பெருமை!”

மெல்ல எழுந்து அமர எத்தனிக்கவும்,
இருவரும் சேர்ந்து கைத்தாங்கலாகத்

தூக்கி அமர வைத்தனர். அருகிலிருந்த
தலையணையால் முதுகுக்கு
முட்டுக்கொடுத்தார். தேய்பிறை
நிலாவைப் பார்த்துப் பலமுறை கவிதை
எழுதியிருக்கிறான். ஆனால் தேய்பிறை
என்பது நிலாவுக்கு வேணும்னா அழகா
இருக்கலாம், மனிதர்களில் தேய்பிறை,
மனதை எவ்வளவு வலிக்கச்செய்யும்
என்பதை அப்போது உணர்ந்தான்.

“வாத்தியார் உத்தியோகத்துக்கெல்லாம்
மரியாதையே இல்ல.”

“ஏன் சார் அப்படி சொல்றீங்க?
ஸ்கூல்லயே ஹெட்மாஸ்டர்விட
ஓங்களுக்குத்தான் அதிக மரியாதையே,
தெரியுமல்ல?”

“அதெல்லாம் எவ்வுத்தியோகத்துக்கு
இல்ல” என்றவர், பழைய ஸ்டைலில்
மீசையைத் தடவிக்கொடுத்தார். “எல்லாம்
இந்த மீசைக்கும், அந்த அலமாரியில
இருக்குற கம்புக்கும்தான்!” என்று
கைகாட்டிய திசையில் அவரது செதுக்கிய
கம்பு இருந்தது. அதைப் பழனிச்சாமி
எடுத்துவந்து கோவிந்தராஜிடம் ஆர்வமாக
நீட்டினான்.

“இந்தக் கம்பால எத்தன தடவ நா
அடிவாங்கியிருக்கேன் தெரியுமா சார்!
ஸ்கூலுக்கு லேட்டா வர்றப்பல்லாம்
முட்டிபோடச் சொல்லி எண்ணி எண்ணி
அஞ்ச அடி அடிப்பீங்க சார்!”

“ம்ம்ம்... எனக்குத் தேவையில்லாத வேல!”

“எத சார் சொல்றீங்க?”

“பசங்களக் கண்டிச்சத்தா சொல்றேன்!”

“நீங்க கண்டிச்சதாலதான் சார் இம்புட்டு பொறுப்பா வந்திருக்கேன்!”

“உண்மையச் சொல்லணும்னா ஒங்களக் கண்டிக்கணும்னுல்லாம் நா நெனைக்கல. அப்பயிருந்த ஹெட்மாஸ்டர் பய சரியான திருட்டுப்பய! மேனேஜ்மெண்ட்கூட சேந்துக்கிட்டு நெறைய துட்டடிச்சான்! பசங்களயும் கண்டிக்கறதேயில்ல... அதனாலதான் நா பசங்கள ஸ்ட்ரிக்ட் பண்ணினேன். ஒரு காலத்துல நாம் படிச்ச வளர்ந்த ஸ்கூல் அது! அந்தப் பாசத்துல பண்ணினது.”

“ஓ... அப்டியா சார்?”

“ஆமா... ஸ்ட்ரிக்ட்டா இருந்ததே பின்ன எனக்குப் பிரச்சனையாயிடுச்சு. சீனியாரிட்டிப்படி அடுத்த ஹெச்.எம்மா நா வந்திருக்கணும். ஆனா மேனேஜ்மெண்ட் என்னைய வர விடல. வராததால வீட்டுலயும் பெரச்சன!”

“வீட்டுலயுமா?”

“ஆமா. அவா என்னைக்குமே என்னோட உத்தியோகத்த மதிச்சதேயில்ல. மாசச் சம்பளத்தவிட பத்துப் பைசா கூட ட்யூஷன்ல சம்பாதிக்கத் முடியாத என்னோட தமிழ் வாத்தியார் உத்தியோகத்துமேல அவளுக்குக் கொஞ்சங்கூட மரியாதை இல்ல... எம்மேலயும்தான். அதான் அவா, இப்ப எம்பையன், மருமகளோட அவளோட சொந்த ஊருக்கே போயிட்டா!”

“இதுக்காகவா சார் ஒங்கமேல அம்புட்டு கோவம்?”

“பொம்பளைங்க கோவப்படுறதுக்குப் பல நேரம் என்ன காரணம்னே கண்டுபிடிக்க முடியாது. என்னதான் நல்லவிதமாக் கவனிச்சுக்கிட்டாலும், அவங்க என்ன நென்ப்போட கட்டிக்கிட்டாங்களோ, அப்டியிருந்தாத்தான் ஆம்பளய புடிக்கும்.”

“இப்பியே தனியா எப்டி சார் இருக்கீங்க?”

“அப்டியே பழகிப்போச்சு...” என்றவர், “நாம்பாட்டுக்க பேசிட்டே இருக்கேன். அந்தக் கனகம் வேற இல்ல, இல்லன்னா காபியாவது வாங்கிட்டு வந்து குடுப்பா,” என்றார்.

“ஒங்களுக்குக் காபி வாங்கியாரவா சார்?” பழனிச்சாமி கேட்டான்.

“எனக்கு எதும் வேணாம், ஒங்களுக்குத்தா கேட்டே..”

“எங்களுக்கு எதும் வேணாம் சார். நா எங்க சொந்த வீட்ட விக்கப்போறேன். நாளைக்கு ரிஜிஸ்டர் ஆபீஸ்ல கையெழுத்து போட்டுட்டு அப்டியே சென்னைக்குக் கெளம்பிடுவேன். அதான் ஒங்களப் பாத்துட்டுப் போலாம்னு வந்தேன் சார்.”

“ஒனக்கு எத்தன பசங்க? என்ன பாடம் எடுக்குற?”

“ரெண்டு பசங்க சார். நா சயன்ஸ் எடுக்குறேன் சார்.”

சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு, “சரி சார், நாங்க கெளம்பறோம்” என்றான்.

அவரிடமிருந்து கிளம்புவது தர்மசங்கடமாக இருந்தாலும், கிளம்பியாக வேண்டுமே! எழுந்தபோது பழனிச்சாமியின் கையிலிருந்த அந்தச் செதுக்கிய கம்பை வாங்கினார்.

அதைக் கோவிந்தராஜிடம் கொடுத்து, “இந்தா, இந்தக் கம்ப நீயே வச்சுக்கோ. என்னடா இதப்போயி குடுக்குறேனென்னு நெனைக்காத, இது பர்மா தேக்குல ஸ்பெஷலா செதுக்குனது. நீ வாத்தியாரா இருக்கதால ஒனக்கு இனி யூஸாகும்” என்றவரைக் கண்ணீர் ததும்பப் பார்த்தான்.

அவனது கையைப் பிடித்துக் கிட்டத்தில இழுத்தவர், அவன் காதருகே மெல்ல, “இந்தக் கம்ப போர்டுல கோடு போட மட்டும் வச்சிக்கோ, இதால பசங்கள அடிக்க வேணாம்” என்று கூறியபோது சண்முகம் வாத்தியாருக்குள் இருந்த இன்னொரு பாசமுள்ள மனிதர் மனதில்பட்டார். ■

**ஊர்மிளை, மனநிலைக் குறிப்புகள்
அடுத்த இதழில் வெளிவரும்.**

கவிதைக்குள் கலந்திருக்கும் கதை

மகாகவி பாரதி தொடங்கிவைத்த தமிழின் மறுமலர்ச்சிக் கவிதை மரபை பாரதிதாசன், சுரதா, வாணிதாசன் போன்றோர் தொடர்ந்து முன்னெடுத்தனர். அந்த மரபின் வழிநின்று கவிதைகள் படைத்தவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் கவிஞர் முருகுசுந்தரம். சண்முகசுந்தரம் எனும் இயற்பெயரையுடைய கவிஞர் முருகுசுந்தரம், 'புரட்சிக் கவிஞர்' பாரதிதாசனைத் தனது ஆசானாக ஏற்றுக்கொண்டவர். 1962ஆம் ஆண்டில் புரட்சிக் கவிஞரைச் சந்தித்த சில நாள்களிலேயே அவரின் உள்ளம் கவர்ந்த உறவாகிப் போனவர்தான் முருகுசுந்தரம்.

தமிழ்க் கவியுலகம் பெரிய அளவில் இவரைப் பற்றிக் கவனம்கொள்ளாத நிலையிலும், தனது கவிதைகளால் இன்றளவும் கவனிக்கத்தக்க ஆளுமையாய் நிலைபெற்றிருப்பவர் கவிஞர் முருகுசுந்தரம். 'மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர்' என்று அழைக்கப்படும் இவர், நாமக்கல் மாவட்டத்திலுள்ள திருச்செங்கோட்டில் முருகேசன் - பாவாய் தம்பதியினரின் மகனாக 1929 டிசம்பர் 26 அன்று பிறந்தார்.

படிக்கிற காலத்திலேயே கவிதைகள் மீது ஆர்வத்துடன் இருந்தவர், தனது இளநிலைக் கல்வியை முடித்து, 1947ஆம் ஆண்டில் திருச்செங்கோடு மகாதேவி வித்தியாலாவில் ஆசிரியப் பணியில் சேர்ந்தார். 1955இல் தனித்தேர்வின் மூலமாகத் தமிழ் வித்துவானாகி, சேலம் நகரவை உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழாசிரியரானார். 1979ஆம் ஆண்டில் ஈரோடு நகரவைப் பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியராகவும் பணியாற்றினார்.

1960ஆம் ஆண்டிலிருந்து கவிதைகள் எழுதத் தொடங்கினார். இவருக்குள்ளிருந்த கவிதையாற்றல் பீறிட்டு வெளிவர, பாவேந்தருடனான சந்திப்பும் முக்கிய காரணமாக அமைந்தது. 'உணர்ச்சியின் தும்மல் கவிதை' என்றெழுதிய கவிஞர் முருகுசுந்தரத்தின் முதல் கவிதை நூல் 'கடை திறப்பு' 1969இல் வெளியானது. பனித் துளிகள் (1974), சந்தனப் பேழை (1975), தீர்த்தக் கரையினிலே (1983), எரிநட்சத்திரம் (1993), வெள்ளை யானை (1998) ஆகிய கவிதை நூல்களையும், பத்துக்கும் மேற்பட்ட உரை நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

'முருகுசுந்தரம் கவிதைகள்' (காவ்யா வெளியீடு - 2003) நூலில் 'நானும் என் கவிதைகளும்' எனக் கவிஞர் எழுதியுள்ள முன்னுரையின் வாக்குமூல வரிகளிலை:

'பாரதிதாசனைப்போல் / எழுதுவதுதான் என் முதற்குறிக்கோள். / சுரதாவின் புதிய உத்திகள் / இளங்கவிஞனாகிய என்னைப் / பெரிதும் வசீகரித்ததுண்டு. / இன்று நான் நானாக எழுதுகிறேன்' என்று சொல்லும் முருகுசுந்தரத்தின் கவிதைகள், பாரதிதாசனும் சுரதாவும் சேர்ந்து படைத்த கலவையாக விளங்கின.

தமிழ்க் கவிதைகளில் பல்வேறு சோதனை முயற்சிகளைச் செய்து பார்த்த தனிச் சிறப்புக்குரியவர் முருகுசுந்தரம். இவர் படைத்திருக்கும் அத்தனை நூல்களிலும் ஏதேனுமொரு புதுமுயற்சியைக் கவிதையினூடாகக் கையாண்டிருப்பதை வாசிப்பவர் உணர முடியும்.

கண்ணீர்த் தவம், பனித் துளிகள் எனும் இரு காப்பியங்களையும், எரிநட்சத்திரம் எனும் கவிதை நாடகமொன்றையும், இரு கதைக் கவிதைகளையும் எழுதி, தமிழ்க் கவிதையில் புதுமைக்கு வளம் சேர்த்திருக்கும் கவிஞர் முருகுசுந்தரம், புகழ்பெற்ற தலைவர்களின் உரைகளையும், உலகின் சிறப்புக்குரிய நிகழ்வுகளையும், கடிதங்களையும் கூட கவிதையாக்கியுள்ள விதம், தமிழின் வீர்யமிக்க வெளிப்பாட்டிற்கான எடுத்துக்காட்டெனச் சொல்லலாம்.

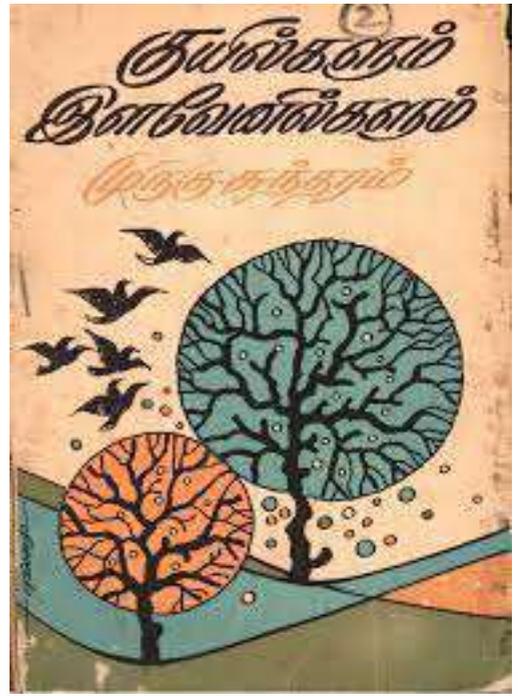
நான் பள்ளி மாணவனாக இருந்த நாளில், கவிஞர் மீராவின் அன்னம் பதிப்பக வெளியீடாக வந்த 'தீர்த்தக் கரையினிலே' எனும் கவிதை நூலை, நூலகத்திலிருந்து எடுத்துவந்து வாசித்தேன். அந்தக் கவிதைகளின் வீச்சான மொழியும், அனல் தெறிக்கும் சமூகக் கோபமும் என்னைக் கவர்ந்தன. கவிஞர் முருகுசுந்தரத்தின் கவிதை நூல்களைத் தேடிப் படிக்கும் ஆர்வம் உண்டானது. வாசிக்கக் கிடைத்த கவிஞரது நூல்கள், எனது ஆர்வத்திற்குத் தீனி போடுவதாக இருந்தன.

கவிதைக்குள் என்னைக் கைப்பிடித்து அழைத்துச் சென்ற கவிஞரின் உரைநடை நூல்கள் சிலவற்றையும் நூலகத்தில் கண்டெடுத்தேன். பாரதி பிறந்தார், கென்னடி வீர வரலாறு, பாட்டும் கதையும், சுரதா ஓர் ஒப்பாய்வு, பாவேந்தர் நினைவுகள் ஆகிய நூல்கள் எனக்குப் பிடித்த நூல்களாயின.

1990ஆம் ஆண்டில் பாவேந்தர் பாரதிதாசனின் நூற்றாண்டினையொட்டி, கவிஞர் முருகுசுந்தரம் எழுதிய பாவேந்தரைக் குறித்த கட்டுரைகளின் தொகுப்பான 'பாவேந்தர் ஒரு பல்கலைக்கழகம்' எனும் நூலை அன்னம் வெளிக்கொண்டு வந்தது. பாவேந்தரோடு தான் பழகிய காலங்களை நினைவிலிருத்தி, மிகத் தேர்ந்த சொற்களால் பாவேந்தரைப் புதிய தலைமுறையினருக்கு அறிமுகம் செய்திருந்தார். பாவேந்தர் எனும் மொழிக் காப்பாளரை, இன மீட்பாளரை, இலக்கியக் காதலரை, தமிழின் ஆற்றல் மிக்க கவிஞரைத் தனது கட்டுரைகளின் வழியே நெருக்கமாக அறிமுகம் செய்யும் விதத்தில் அந்த நூல் அமைந்திருந்தது.

கவிஞர் முருகுசுந்தரத்தின் பரந்து விரிந்த உலக இலக்கிய வாசிப்பும், ஆங்கிலப் புலமையும் பாவேந்தரின் கவிதைகளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கத் தூண்டின. பாவேந்தரோடு அறிமுகமான தொடக்கக் காலத்திலேயே அவரின் கவிதைகளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்க, அவை 'குயில்' இதழை அலங்கரித்தன.

புதிதாக எழுதத் தொடங்கும் பலருக்கும் எழுதுவதை விட மிகவும் சிக்கலான / குழப்பமான விஷயமாக இருப்பது எந்தப் பெயரில் எழுதுவது என்பதே. உள்ளூரில் நண்பர்கள் நடத்திய இதழ்களில் எனது இயற்பெயரிலேயே எனது படைப்புகள் வெளியாகி வந்தன. பள்ளிக் காலத்தில் நண்பர்களோடு சேர்ந்து, 'விடியல்' என்ற மாத இதழொன்றைத் தொடங்கினேன். அந்த இதழில் கவிதை, கதை, கட்டுரை, கேள்வி - பதில் என இதழின் பெருவாரியான பக்கங்களில் எனது எழுத்துக்களே இடம்பெற்றன.

'ஒரே பெயரில் வேண்டாம்; ஏதாவது ஒரு புனைபெயரில் எழுது' என்று நண்பர்கள் பரிந்துரைக்க, பல நாட்கள் புனைபெயர் தேடும் குழப்பத்திலேயே கடந்தன. எனது நண்பர்கள் சிலர் புனைபெயர்களில் அப்போது எழுதிக்கொண்டிருந்தனர். நண்பர் ராஜ்குமார் - கவித்தூரிகை, எஸ்.விஜயகுமார் - ஏழைதாசன், அண்ணன் கிருஷ்ணமூர்த்தி - மின்சாரக் கவி, ராஜேந்திரன் - வசந்தராசன், சங்கரநாராயனன் - நிலாச்சூரியன், தலைமையாசிரியர் சுப்பிரமணியன் - புதுகை

வில்லாளி... இப்படியாகப் பலர் எழுதினர். எழுத்தாளர் ராஜேஷ்குமாரின் க்ரைம் நாவல்களை அதிகம் படித்திருந்த ஆர்வத்தில், முகேஷ்குமார் என்றும், அப்பா-அம்மா பெயர்களைச் சேர்த்து முத்துமாரி மகன் என்றும் எழுதத் தொடங்கினேன்.

ஓரிரு இதழ்களிலேயே இந்தப் புனைபெயர்கள் சலிப்பைத் தர, மீண்டும் வேறு பெயர்களை யோசிக்கத் தொடங்கினேன். கவிஞர் முருகுசுந்தரத்தின் படைப்புகளைத் தொடர்ந்து வாசித்த வந்த காலமது. அதன் தாக்கத்தாலும், எனது பெயரின் சுருக்கமாக இருந்ததாலும் முருகுபாரதி, சின்னமுருகு ஆகிய பெயர்களிலும் எழுதத் தொடங்கி, அது இன்றளவும் தொடர்கிறது.

1998இல் கவிஞர் முருகுசுந்தரம் 'வெள்ளை யானை' எனும் குறுங்காவியமொன்றை எழுதினார். அகலிகை எனும் பழந்தொன்மத்தின் மீதான புது விசாரணையே அந்தப் படைப்பு. அந்த நூல் கவிஞர் பாலா எழுதிய ஆய்வுரையோடு வெளிவந்தது. அந்த ஆய்வுரையில், 'ஹைசு நன்றா?' எனும் கேள்வியை எழுப்பிய

பாலா, “இனிமை, அழகு, பொருந்திரட்சி அனைத்தும் இருப்பினும், ஹைகூவின் குறுகிய வடிவு இன்றைய வாழ்வின் அகண்டத்திற்குப் பொருந்துவதாக இல்லை. நெருக்குதலில் வாழ்க்கை கிடந்தாலும், நம் துன்பங்கள் அகிலம் எங்கும் இருந்து வந்து நம்மைத் தாக்குகின்றன. நம் மன வெளி அகண்டத்தைக் குறுகத் தரிக்க எண்ணுவது பொருந்தவில்லை. எனவே, ஹைகூ எழுதுவதைத் தவிர்ப்போம்” என்றெழுதியது எனக்கு ஒப்பவில்லை. தமிழில் பரவலாக ஹைகூ கவிதைகள் கவனம் பெறத் தொடங்கியிருந்த காலமது.

இது குறித்து கவிஞர் பாலாவிடமே பலமுறை நான் நேரிலேயே கேட்டிருந்தாலும், இது பற்றிக் கவிஞர் முருகுசுந்தரத்தின் கருத்தினை அறிய ஆவலாக இருந்தேன். ஒருமுறை சேலம் சென்றபோது, அவரைச் சந்திக்க முயன்றேன். அவர் ஊரிலில்லை. பிறகு, சென்னையில் சந்தித்தபோது கேட்டேன். “அது பாலாவின் கருத்து” என்றார் ஒற்றை வரியில். அதற்கு மேலும் எதுவும் கேட்கத் தோன்றவில்லை எனக்கு.

அறுபதுகளின் பிற்பகுதியில் தொடங்கி, எழுபதுகள் வரை தமிழகத்தின் கவியரங்க மேடைகளைக் கட்டியாண்ட குரல்களுள் ஒன்று முருகுசுந்தரத்தின் கவிக்குரல். கலைஞர் மு.கருணாநிதியோடு சேர்ந்து, கவியரங்கங்களைப் பொலிவுறு இலக்கிய மேடையாக மிளிரச் செய்தார்.

திராவிட இயக்கக் கொள்கைகளில் ஈடுபாடு கொண்ட கவிஞர் முருகுசுந்தரம், 1960களில் பலரும் எழுதிக்கொண்டிருந்த மரபுக் கவிதை பாணியிலிருந்து வேறுபட்டு, புதியதொரு பாணியில் எழுதினார். புதுப்பார்வையும், புதிய சொல்லாடலும் முருகுசுந்தரத்தைத் தனித்துவமிக்க கவிஞராக அடையாளங்காட்டின.

‘புகழ்பெற்ற புதுக்கவிஞர்கள்’ எனும் கவிஞரின் கட்டுரை நூல் குறிப்பிடத்தக்கதொரு நூலாகும். அந்த நூலில், ‘புத்தகம் கையில் எடுத்துவிடு; அதுவே உன் போர்வாள்’ என்றெழுதிய

ஜெர்மானியக் கவி பெர்டோல்ட் ப்ரெக்ட், சிலிக் கவி பாப்லோ நெருடா, சோவியத் கவி விளாடிமிர் மாயாகோவ்ஸ்கி, அமெரிக்கப் பெருங்கவி எஸ்ரா பவுண்ட் உள்ளிட்ட உலகமறிந்த கவிஞர்களைப் பற்றிய அறிமுகக் கட்டுரைகளை எழுதியிருந்தார். இந்த நூல் உலகக் கவிஞர்களைப் பற்றி தமிழ்க் கவிஞர்கள் அறிய பேருதவி புரிந்தது.

தானொரு சமத்துவத்தை விரும்புவன் நாத்திகள் என்பதை ‘ஏனென்றால்...’ என்றொரு கவிதையில் மிக அழகாகப் பதிந்திருப்பார் கவிஞர்.

‘நான் கோவிலுக்கோ / மசூதிக்கோ / மாதா கோவிலுக்கோ / சென்றதில்லை./ அதற்காக நான் / வெட்கப்பட்டதுமில்லை’ என்பதாகத் தொடரும் அந்தக் கவிதை, இப்படியாக முடிகிறது. ‘ஆனால் - நான் / எந்த முஸ்லீமையும் / வெட்டிச் சாய்த்ததில்லை./ எந்த இந்துவையும் / உயிரோடு எரித்ததில்லை. / எந்தக் கிறித்தவனையும் / சிலுவையில் அறைந்ததில்லை. / சீக்கியக் குடும்பங்களைக் / கூண்டோடு வெட்டிக் / கொலை செய்ததில்லை. / ஏனென்றால்... / நான் நாத்திகள்’.

கற்பனையிலிருந்து மட்டுமில்லாமல், வரலாற்றின் பக்கங்களிலிருந்தும், அன்றாட வாழ்வின் சம்பவங்களிலிருந்தும் தனது கவிதைகளின் கருப்பொருளைத் தேடிக் கண்டெடுத்தவர் கவிஞர் முருகுசுந்தரம்.

1964ஆம் ஆண்டு ஜூன் 19ஆம் நாள், அமெரிக்கப் பாராளுமன்றத்தில் குடியுரிமை மசோதா நிறைவேறக் காரணமாக இருந்தவர் ஜான் எஃப் கென்னடி. 1962இல் நிறுவெறிக்கு எதிரான உரையொன்றினை அவர் வானொலியில் ஆற்றினார். அந்த வானொலி உரையை உணர்ச்சிமிக்க கவிதையாக, ‘எச்சிலிலை நாகரிகம்’ எனும் தலைப்பில் கவிதையாக்கினார் முருகுசுந்தரம்.

மதுரையில் பல்கலைக்கழகப் பட்டமளிப்பு விழாவில் பேரறிஞர் அண்ணா ஆற்றிய சொற்பொழிவை, ‘கூடல் நகர் பெற்ற பாடல்’ எனும் தலைப்பில் எழுச்சிமிக்க கவிதையாக்கினார். இப்படியாகப் பட்டியலிட்டால் நீரும் பல

சர்வதேசச் செய்திகளை, புகழ்மிக்க சரித்திர நிகழ்வுகளையெல்லாம் தனது கவிதைக்குள் கொண்டு வந்த பெருமை முருகுசுந்தரத்திற்கு உண்டு.

'பனித் துளிகள்' கவிதை நூலுக்காகத் தமிழக அரசின் சிறந்த கவிதை நூலுக்கான பரிசினைப் பெற்றதோடு, 1990ஆம் ஆண்டில் தமிழக அரசு வழங்கிய 'பாரதிதாசன் விருதினை'யும் பெற்றார். கால வெள்ளம் 2007ஆம் ஆண்டு சனவரி 12ஆம் நாள் கவிஞர் முருகுசுந்தரத்தை அடித்துக்கொண்டு போனது. தமிழக அரசு 2010இல் கவிஞரது நூல்களை நாட்டுடைமையாக்கியது.

ஏராளமான கதைக்கவிதைகளை எழுதியிருக்கும் கவிஞர் முருகுசுந்தரம், 'கதைக் கவிதைகள்' எனும் தலைப்பிட்டு இரு க(வி)தைகளை எழுதியுள்ளார். மயிலுக்குப் போர்வை தந்த பேகன் பற்றி 'போர்வை' எனும் தலைப்பிலும், மொகலாயக் கலையுலகின் இன்பக் கனவுகளுள் ஒன்றான சலீம் - அனார்கலி பற்றி 'வேந்தன் அணைத்த விளக்கு' எனும் தலைப்பிலும் இரு கதைக் கவிதைகளை எழுதிய கவிஞர், தனது கவிதைகளில் கதையின் உயிர்ப்பு சற்றும் குறையா வண்ணம் செய்நேர்த்தியையும் கவித்துவத்தையும் குழைத்துத் தந்திருக்கிறார்.

'வேந்தன் அணைத்த விளக்கு' எனும் மூன்றரைப் பக்கக் கதைக் கவிதையிலிருந்து சில துளிகளைப் பருகலாம்.

'ஈரநிலா ஏன்கீழே வருவ தில்லை?

எனக் கேட்டான்; என்முகத்துக் கஞ்சி என்றான்.

கூரான வாழைப்பூ குனித லென்ன?

கூறென்றான்; என்மாட்புக் கஞ்சி என்றான்.

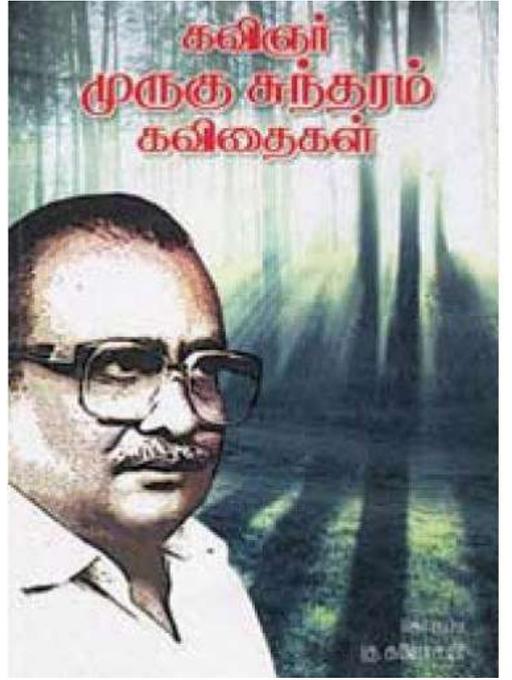
தேரோடி மறைவானேன்? என்று கேட்டான்.

தெரியாதா? என நாணிச் சிரித்தான்; போதும்

ஆராய்ச்சி என்று சொன்னான்; அசைந்து சென்றே

அறைக் கதவை ஓசையின்றி அடைத்து வந்தான்.

இப்படியான ரசமான கேள்விகளோடு அந்தக் கவிதை தொடர்ந்துபோக, காதலர்கள் ஒருமித்துக் கலந்திருந்த வேளையில்,

கதவிடுக்கில் இரு கண்கள் இவர்களை உற்றுப் பார்க்கின்றன. காதலர்கள் தன்னைப் பார்த்துவிட்டதை அறிந்ததும், பதட்டமாகிப் பறவையாகிச் சிறகடிக்கிறாள். 'சதுகாரி யார்?' என சலீம் கேட்டதும், காவலர்கள் அவளைச் சிறைபிடிக்க விரைகின்றனர்.

'கடைவாயில் நின்றிருந்த சலீம் முன்னால்

காவலர்கள் அப்பெண்ணைக் கொணர்ந்தார்;

'பெண்ணே!

விடிவதற்கு முன்பாக விளக் கணைத்து

விடுகின்றோம்; ஏன்? என்றான்; தெரியாதென்றான்.

'நடுஇரவில் நடப்பதைக்கண் ட்வி விளக்கு

நாலுபே ரிடம் சொல்லும் அதனால்!' என்றான்.

உடைவாளை அவனெடுத்தான்; அந்தப் பெண்ணின்

உயிர் விளக்கை அக்கணமே அணைத்து விடான்.'

- என்று அக்க(வி)தை முற்று பெறுகிறது.

கவிதைகளும் கதைகளும் முடிவுறலாம். ஆனால், ஒருபோதும் காதல் முடிவதில்லை.

- இன்னும் சொல்வேன் ■

கவி : நிலாகண்ணன்
சித்திரம் : அன்பழகன்

இருமல் பூக்கள்

திடீரென்று அன்பைத் தொலைப்பது
தலையணையின்றிப் படுத்திருப்பதைப்போல்
உள்ளது

தனிமைப்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு
சன்னல் அருமருந்தாகிறது
அதுவும்
சிறு பூண்டினைப்போல கொஞ்சம் மேகமும்
குறுமிளகினைப்போல சில பறவைகளும்
இடப்பட்ட சன்னல்

எல்லோரும் கைவிட்ட இரவில்
நிலா சற்றுக் கூடுதலாக ஒளிர்வதும்
இதம் தரும் ஆறுதலாகத்தானுள்ளது

இப்பெரு நகரத்தின் நடுநிசியில்
வெந்நீர் காயவைப்பது
தனிமையைக் கொதிக்கச்செய்து
மனதை ஆறவைப்பது

நெஞ்சொடு பொருந்தாது
பூத்துதிரும் இருமல் பூக்களை
கூட்டி அள்ளிக் கொட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன்
சோர்ந்து போகவில்லை.
நான் வாழ்வேன் இன்னும் மதுரத்தோடு...
இன்னும் இன்னும்.. அதிமதுரத்தோடு.....

சுவாசிக்க சிரமமற்ற வெட்டவெளியில்
பூரணச் சந்திரனை நோக்கி ஓடுகிற
வெளிச்சமான நதியில் கால் நனைப்பேன்

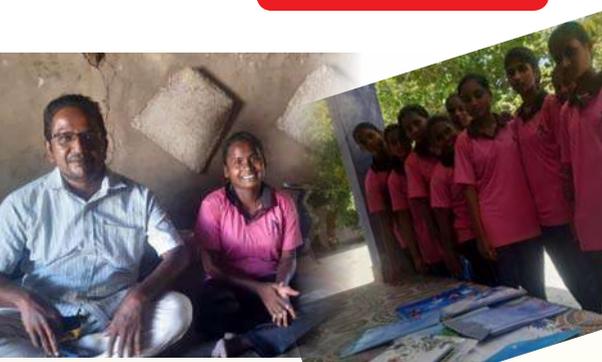
அதன் குளிர்மை எப்போதும் என்னை
சோர்வடையச் செய்யாது

நம்பிக்கையுண்டு

அப்போது நான்
மிதந்து போகின்ற ஊதா நிற சங்குப்பூக்களை
நம்பிக்கையின் பெயர் சொல்லி விளிப்பேன்

எல்லோரும் முகக்கவசமின்றி
கூடிச் சிரிப்போம் அந்நாளில்.

தேநீர் சரலல

ஓர் அமைதிப் புரட்சி!

நாங்கள் பராசக்தியின் வீட்டுக்குப் போனபோது சூரியன் உச்சியில் இருந்தது. பராசக்தியின் வீட்டுக்கு ஒரு பக்க சுவர் இல்லை. ஒரு ஓரத்தில் குட்டிகளை ஈன்ற பூனை பால் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது. உள்ளே ஆட்டுக்குட்டி எங்களை மிரட்சியோடு பார்த்தது. அதை பராசக்தி வாரியணைத்துக்கொண்டாள்.

கூரையின் ஒரு மூங்கிலில் மாட்டிய பையிலிருந்து அவள் தன்னுடைய சான்றிதழ்களை எடுத்துக்காட்டினாள். ரிலே ரீஸ், நானாறு மீட்டர் ஓட்டம், ஜூனியர் ஹாக்கி என ஒரு கோப்பு நிறைய சான்றிதழ்கள். அவள் வாங்கியிருந்த மெடல்கள் ஏரவாணத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. எனக்கு ஏதோ ஷைனி வில்சன், பீனமோல், அஞ்சு பாபி ஜார்ஜ் போன்றோர் வீட்டுக்குள் நிற்பதுபோன்ற உணர்வு.

சர்வதேச தடகள போட்டிகளில் இந்தியப் பெண்கள் 600க்கும் அதிகமாக பதக்கங்கள் வாங்கியிருக்கிறார்கள். என்றபோதும் ஒலிம்பிக்கில் 5 இந்தியப் பெண்களே பதக்கங்களை வென்றிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக கேரளப் பெண்கள் விளையாட்டுத் துறையில் சாதனை நிகழ்த்தினார்கள். அங்கு நிலவிய பொதுவுடைமை அரசியலால், ஆணாதிக்கம் மிகுந்த விளையாட்டுத் துறையில் பெண்களும் ஜொலித்தனர்.

கோ. ஆதனார் என்கிற சிறிய கிராமத்தில், உடற்பயிற்சி ஆசிரியர் ஆரோக்கிய ஜெயராஜ் ஒரு அமைதிப் புரட்சியை நிகழ்த்தியிருக்கிறார். அவர்தான் என்னைத் தன் மாணவியான பராசக்தி வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

பிறகு, சுபஸ்ரீ வீடு. அவளும் தடகள மற்றும் ஹாக்கி வீராங்கனை அம்மா வாய் பேசமுடியாதவர். கண்களால் பேசுகிறார். அந்த பாஷை மகளுக்குப் புரிகிறது. தன் மகள் ஓடுவது முன்னேற்றத்தின் திசையை நோக்கி என அந்தத் தாய் நம்புகிறாள்.

அடுத்ததாக வைஷ்ணவி வீட்டுக்குச் சென்றோம். அப்போதுதான் அவர் தாய் நடவு வயலில் களை பறித்து வந்திருந்தார்.

இப்படியாக சண்முகப்பிரியா, சதா, வைஷ்ணவி, ராஜராஜேஸ்வரி, சதயா, சுபஸ்ரீ, அபிநயா, ஆர்த்தி, பராசக்தி, அனிதா, ரமணி, பிரேமா என அனைவரையும் தமிழ்ச்செல்வி பள்ளியில் ஒன்று சேர்த்தோம். இவர்கள் அனைவருமே தமிழ் பள்ளியில் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை படித்தவர்கள். தமிழ் தன் மாணவிகளுக்கு பிஸ்கெட்டும் தேநீரும் கொடுத்து உபசரித்தார்.

அருகில் உயர்நிலைப் பள்ளி. அங்குதான் இந்த மாணவிகள் பத்தாவதுவரை படித்தார்கள். அந்தப் பள்ளிக்கு பகுதி நேர உடற்பயிற்சி ஆசிரியராக வந்தவர்தான் ஆரோக்கிய ஜெயராஜ்.

ஒரு நல்ல ஆசிரியர் மாணவர்களிடம் ஒளிந்திருக்கிற மருத்துவரை, பொறியாளரை, கவிஞரை, கணக்காளரைக் கண்டுபிடிக்கிறார். ஆரோக்கிய ஜெயராஜும் அப்படித்தான். அவர் முதன்முதலாக இந்த மாணவிகளிடம் ஹாக்கி ஸ்டிக்கைக் காட்டி 'இது என்ன?' என்றபோது ஒரே குரலில் 'குச்சி சார்' என்றார்கள். அந்தப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஒரு கிரவுண்டும் இல்லை. சிறிய பள்ளி வளாகத்துக்குள் ஊர்க்காரர்கள் முனீஸ்வரனுக்குக் கோவில் கட்டியிருக்கிறார்கள்.

ஒரு ஹாக்கி கோர்ட்டை கோல் போஸ்ட்டைப் பார்க்க வேண்டுமென்றால் ஒவ்வொருவரும் 100 ரூபாய் செலவு செய்ய வேண்டும். நெய்வேலிக்கோ கடலூருக்கோ போனால்தான் ஹாக்கி கோர்ட்டைப் பார்க்க முடியும்.

இவர்கள் அரைக்கால் சட்டை அணிந்து, ஹாக்கி ஸ்டிக்கைப் பிடித்தபோது, அப்பா அண்ணன்கள் சண்டைக்கு வந்துவிட்டார்கள். மகன்கள் கடலூருக்கும் திருவண்ணாமலைக்கும் சென்று, கோப்பை மற்றும் சான்றுகளோடு வந்தபோது பெற்ற மனம் பூரித்தது. குறுவட்டம், வட்டம், மாவட்டம், மாநிலம் என்று, இந்தச் சிறுமிகள் பல தடைகளைத் தாண்டி வெற்றிக் கோட்டைத் தொட்டார்கள்.

காலை ஒன்பது மணிக்குப் போட்டி திருவண்ணாமலையில். தகவல் தொடர்பில் தடை. காலை ஆறுமணிக்கு கோ.ஆதனூர் வந்து பைக்கிலேயே வைஷ்ணவியை அழைத்துச் சென்றிருக்கிறார் ஆரோக்கிய ஜெயராஜ்.

வசதி படைத்த பள்ளிகள், இந்த மாணவிகளைப் போட்டிக்கு அழைத்து வராதே என்று ஆரோக்கிய ஜெயராஜிடம் பேரம் பேசியிருக்கின்றன. எந்தச் சலனமுமில்லாமல் தன் பிள்ளைகளை உயரத்துக்குக் கொண்டுபோக ஏணியாக நின்றார் ஆரோக்கிய ஜெயராஜ். இவருக்குப் பகுதிநேர ஊழியம். சொற்ப ஊதியம். மனைவி பபியான் ஜென்மராக்கி இடைநிலை ஆசிரியர். அவரது ஊதியத்தில் குடும்பத்தை நடத்தி, தன்னுடைய காசை மாணவிகளின் நலனுக்குச் செலவிடுகிறார். பாரதிதாசன், பாரதியார், அண்ணாமலை, திருவள்ளூர், அண்ணா, மனோன்மணியம் என அனைத்துப் பல்கலைக்கழகப் போட்டிகளிலும் இம்மாணவிகள் வென்றிருக்கிறார்கள்.

தடகளம், ஹாக்கி போன்ற விளையாட்டுப் பயிற்சிகள் இன்று வணிகமாக மாறியிருக்கின்றன. இவர்களுக்கோ மாற்று ஜெர்கீனும் இல்லாத நிலை. 'உங்களுடைய டயட் என்ன?' என்று கேட்டேன். பிள்ளைகள் சிரித்தார்கள். கொஞ்ச நாட்களாய் இரவில் நல்ல சாப்பாடு கிடைப்பதே சிரமமாக இருக்கிறது. சொல்லக் கூச்சப்பட்டார்கள். உளுத்தம் கஞ்சி, சோள சோறு, கம்மங்கூழ், முருங்கைக் கீரை, அம்மா களை பறிக்கும்போது கொண்டுவரும் கலப்புக் கீரைகள்தாம் இவர்களுடைய டயட்.

தங்கள் வயது பிள்ளைகள் கடைகளில் வாங்கிச் சாப்பிடும் குர்குரே, லேஸ் போன்றவற்றை இவர்கள் தொடுவதில்லை. எண்ணெயில் பொறித்த உணவுகள் இயல்பாகவே இல்லை. ஃபிட்னெஸ், வொர்க்கவுட் போன்றவை இவர்கள் வாழ்முறையில் அர்த்தமற்ற சொற்கள்.

எவ்வித வசதிகளுமே இல்லாமல், பல வெற்றிக் கோப்பைகளை ஏந்திய இந்தப் பிள்ளைகள் இதோ +2 முடித்துவிட்டார்கள். அருகிலுள்ள விருத்தாசலம் அரசு கொளஞ்சியப்பர் கல்லூரியில் பயில விரும்புகிறார்கள். எதிர்காலத்தில் தமிழகம், இந்தியாவுக்கு ஆடுகளத்தில் சாதனையும் பெருமையும் சேர்க்க இவர்கள் தயார். சாதி பார்க்காமல், வசதி பார்க்காமல் தேசம் இவர்களைத் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

தனியார் தொண்டு நிறுவனங்கள், அறக்கட்டளைகள் இவர்களைத் தத்து எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அரசு விளையாட்டுத் துறையில் நிலவும் ஊழல்களைக் களைவதில் புதிய அரசு முனைப்பு காட்டவேண்டும். இதில் பல குழந்தைகள் கடந்த ஆண்டு முதலமைச்சர் மாவட்ட டிராஃபியை வென்றவர்கள். ஆனாலும் இவர்களுக்கு எந்தப் பொருளாதாரப் பயன்களும் கிடைக்கவில்லை.

'நீங்கள் பார்த்த விளையாட்டு பற்றிய படங்கள் என்ன?' என்று கேட்டேன். மாணவிகள் சக்தே இந்தியா, டங்கல், இறுதிச் சுற்று போன்ற படங்களைக் குறிப்பிட்டார்கள்.

'இன்று முதல்வர் ஒரு விளையாட்டு வீராங்கனைக்கு உதவினாரே தெரியுமா?' என்றேன். 'ஆமாம் சார், ஒலிம்பிக் போட்டியில் பங்கு பெறவிருக்கும் வாள் வீச்சு வீராங்கனை பவானிக்கு சிஎம் ஐந்து லட்சம் தந்திருக்காங்க சார்!' என்றார்கள். 'உங்களுக்கும் விரைவில் உதவுவார். இன்னும் மூன்று ஆண்டுகள். உங்கள் தொடர் ஓட்டம் தடைபடாமல் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். உங்கள் வீடு, உங்கள் வாழ்வு எல்லாம் மாறிவிடும்!'

அந்தக் குழந்தைகளின் கண்களில் மாலைக் கதிரின் பிரகாசம். அவர்களை 'கோ கோ' பட விமர்சனத்தில் குறிப்பிட்டு எழுதியமைக்காக ஆரோக்கிய ஜெயராஜ் டீம் எனக்கு ஒரு கைத்தறி ஆடையைப் போர்த்தினார்கள். அதைப் படித்துவிட்டு நிறைய அயலக நண்பர்கள் அழைத்துப் பாராட்டியதைப் பகிர்ந்தார்கள்.

ஒரு சின்ன கிராமத்தில் மிகப்பெரிய கனவொன்று வளர்ந்து வருகிறது. அது பெண் குலத்தின் கனவு மட்டுமல்ல தமிழ்ச் சமூகத்தின் கனவும்கூட. அதைப் பாதுகாக்கவும், வளர்த்தெடுக்கவுமான பொறுப்பில் நாமும் இணைவோம்!

பி.கு : உடற்பயிற்சி ஆசிரியர் ஆரோக்கிய ஜெயராஜின் தொடர்பு எண் 9787271621

சீர்காழி ஹாஸ்டலில் படிக்கும்போதுதான் முதன்முதலில் பரோட்டோ எனக்கு அறிமுகமானது. ஹாஸ்டல் சாப்பாடு அவ்வளவாகப் பிடிக்காது. கையில் காச இருந்தால் ரங்க விலாஸில் ஒரு மாவு தோசை, ஒரு துண்டு அல்வா சாப்பிடுவோம்.

நண்பனொருவன் மணிக்கூண்டு அருகே, சின்ன பரோட்டா கடைக்கு அழைத்துச் சென்றான். அப்போதான், முதன்முதலாக பரோட்டா, சால்னா போன்ற வார்த்தைகளைக் கேள்விப்பட்டேன். முதல் விள்ளலியே அதன் சுவை எனக்குப் பிடித்திருந்தது. சின்ன சைஸ் தோசை மாதிரி தெரிந்தாலும், வயதுக்கு வந்த இளம் பெண்ணின் மனம்போல அது தன்னுள்ளே பல இழைகளைக் கொண்டிருந்தது.

பிறகு பரோட்டா சாப்பிட்ட கதையை நண்பனொருவனுக்கு நீண்ட கடிதமாக எழுதினேன். அப்போது கையில் காச கொஞ்சமே இருக்கும். வளர்கிற வயசு. வயிற்றில் பசி நிரம்ப இருக்கும். பரோட்டா சூரி மாதிரி, 100 பரோட்டோவாவது சாப்பிடுவது ஒரு கனவாக இருந்தது. என்ன செய்ய? இரண்டே இரண்டு பரோட்டாவை வாங்கி, ஒரு வாளி சால்னா கேட்போம். ஊற்றி ஊற்றி சர்வருக்குக் கை அசந்துவிடும்.

அந்த சீர்காழி சால்னா ருசியை, பிறகு அனுபவிக்கவே முடியவில்லை. கல்லூரி காலத்தில் அதே பரோட்டோ அதே சால்னா மயிலாடுதுறையில் கிடைத்தது. இன்னும் சொல்லப்போனால் இது கூடுதல் ருசியாக இருந்தது. சீர்காழி பரோட்டா ஸ்ரீதேவின்னா, மயிலாடுதுறை பரோட்டா ஸ்ரீபிரியா போல. ஸ்டீப் அதிகம்.

அதற்கடுத்து சிதம்பரம் ரத்ன விலாஸ் நெய் பரோட்டா! மறக்க முடியாத சுவை. வளர வளர பரோட்டா ஆசையும் வளர்ந்தது. சிலோன் பரோட்டா, வீச்சு பரோட்டா, முட்டை பரோட்டா, சில்லி பரோட்டா, பீஸ் பரோட்டா, கொத்து பரோட்டா, பொறித்த பரோட்டா எனத் தினுசதினுசாகப் பரோட்டாக்களால் வளர்ந்த உடம்பிது.

டிபெர்மென்ஸில் ஒருவர் பெரிய மூட்டையைப் பிரித்தார். நூறு பரோட்டாக்களாவது இருக்கும். 'இவ்ளோ பரோட்டாவை என்ன செய்வீங்க?' என்றேன். 'இது விருதுநகர் பரோட்டா. ஃபிரிஜில் வைத்து ஒரு வாரம் சாப்பிடுவேன்' என்றார்! தமிழரின் சமகால வரலாற்றைப் பரோட்டாவைத் தவிர்ந்து எழுத முடியாது! எனத் தோன்றியது.

பைபாஸில் கக்கூஸ் இருக்கிறதோ என்னவோ? 10 மீட்டருக்கு ஒரு பரோட்டா கடை இருக்கிறது. ஒரு நாளில் எங்கள் டவுனில் மட்டும் அநேகமாக அஞ்சு மில்லியன் பரோட்டாக்களாவது சுடுவார்கள்.

பரோட்டா காதலால் 'தொட்டபெட்டா ரோட்டு மேல முட்ட பரோட்டாவை' காலர் டியூனாக வைத்திருந்தேன். டீ மாஸ்டருக்கு அடுத்து நிறைய பரோட்டா மாஸ்டர்கள் எனக்குப் பழக்கமானவர்கள். அவர்கள் மைதா மாவைக் கொஞ்சம் தண்ணீரும், எண்ணெயும், கூடவே நெற்றி வேர்வையையும் வழித்துப் போட்டுப் பிசைவார்கள்.

சிறிய மாவு உருண்டையை விசிறி விசிறி, பரோட்டாவாக்கும் அந்த சர்க்கார் மேஜிக் பார்க்கப் பார்க்க அலுக்காது.

வேளாங்கண்ணி கடற்கரையோரம் ஒரு மாஸ்டர் பரோட்டாவைத் தட்டி, பறக்க விடுவார். இன்னொரு மாஸ்டர் கேட்ச் பிடித்து, கல்லில் வேக வைப்பார்.

இப்போது (கொஞ்சமாய்) வயதாகத் தொடங்குகிறது! பரோட்டாவைக் கைவிடச் சொல்லி வலியுறுத்த ஆரம்பித்தார் தமிழ். பரோட்டா இல்லாமல் ஒரு தமிழ் ஜீவன் எப்படி உயிர் வாழும்? விழித்தேன்.

எந்த மகராசனோ, கவலையைவிடச் சொல்லி, கோதுமை மாவால் பரோட்டா கண்டுபிடித்தார். எடிசனைவிடவும் முக்கியமான கண்டுபிடிப்பாளர் அவர்.

இன்று 'ஜகமே தந்திரம் பார்ப்போம்!' என்றேன் தமிழிடம். முன்பு தியேட்டருக்குப் போனால் அப்படியே அர்ச்சனாவில் பரோட்டா சாப்பிடுவோம். இப்போ என்ன செய்வது? விசனப்பட்டார். 'விடு கவலையை' என்று அய்யர் பவன் போனேன்.

அய்யர் பவனில் கோதுமை பரோட்டாவுக்கு இரண்டு சால்னா தருகிறார்கள். எனக்கு சென்னா மசாலா ரொம்ப இஷ்டம். கூடவே தயிர் வெங்காயமும். தயிர் வெங்காயத்தையும் சால்னாவையும் குழப்பி பரோட்டாவைச் சாப்பிடுவது தனி சுவை.

விருத்தாசலம் வருகிறவர்கள் அய்யர் பவன் கோதுமை பரோட்டாவை, சென்னா மசாலாவை மில் பண்ணக்கூடாது.

இனிதான் ஜகமே தந்திரம் பார்க்க வேண்டும். கோதுமை பரோட்டாவைக் கார்த்திக் சுப்புராஜ் செரிக்க வைப்பாரா? தெரியவில்லை.

சங்க காலத்தில் பரோட்டா இருந்ததா? ஓக்கூர் மாசாத்தியிடம் கேட்க வேண்டும்!

குடமுழா என்னும் பஞ்சமுக வாத்தியம்

பறவைகளின் கீச்சொலிகளோடு, எழும்போதே காவேரியாற்றங்கரையின் நினைவுகள் உள்ளுக்குள் இசைக்கத் தொடங்கி விட்டன.

ஏதேதோ நினைவுகள். காவேரி மண் கவிதைகளையும், கதைகளையும் மட்டுமா சுமந்து மணக்கிறது?

இயல், இசை, நாடகம் அத்தனைக்கும் பிறப்பிடமல்லவா... வீரம் செறிந்த காதலோடு கலை பல பயின்ற மாந்தர்களைப் படைக்கும் காவேரியை நினைக்கத் தொடங்கினேன்.

கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர், இளங்கோவடிகள், கல்கி, தி.ஜா, கு.ப.ரா, கு.ப.சேது, க.நா.சு, ந.பிச்சமுர்த்தி, கரிச்சான் குஞ்சு, தஞ்சை ப்ரகாஷ், எம்.வி.வெங்கட்ராமன், தேனுகா, திரிலோக சீத்தராம், ந. விச்சுவநாதன், வாலி, சுஜாதா... என நீளும் காவேரியாறு கொடுத்த கொடை வரிசையில் இன்று என்னை இசைக்கிறது காவேரியோடு இசை.

பயிருக்கு மட்டும் மண்ணைப் பிரித்தால் போதாதா? படைப்புக்குமா மண்ணைப் பிரிக்க வேண்டும் என்ற கேள்வி என்னுள் எப்போதும் உண்டு, எனினும் பிறந்த மண்ணின் இசை மீட்டும்போது மயங்காதிருக்க முடியுமா?

காலையில் துயிலெழும்போதே திருவாரூர் தியாகராஜ சுவாமி கோயிலின் சாயரட்சை (காமிக) பூஜையில் இசைக்கும் குட முழாவும் (ஐமுக வாத்தியம் / பஞ்சமுக வாத்தியம்), பாரி நாயனமும், பிரம்ம தாளமும் என்னுள் இசைக்கத் தொடங்கிவிட்டன.

சிறுவயதில் கேட்டு ரசித்த யாவும் கொள்கைகளைப் புறந்தள்ளும் ஆற்றலுடையவை.

இசையும், இலக்கியமும் இசைந்து கொடுக்க அவற்றைச் சிற்பமாக்கிக் கொண்டன, திருவாரூர், தஞ்சாவூர், கங்கை கொண்ட சோழபுரம், கும்பகோணம், தாராசூரம், ஸ்ரீரங்கம் கோயில்கள்.

அவற்றை வரைந்து கொண்டன கோயில் கூரைகளும், தஞ்சைத்தட்டு ஓவியங்களும்.

இசைக்கருவியையும், சிற்பங்களையும் செய்யும் ஓசையில், இசை சுருதி பிசகாமல் தாளமிட காவேரியோடு கரகமும், பொய்க்காலும் ஆனந்தக் கூத்தாடின.

குடமுழா கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டிலேயே வடிவமைக்கப்பட்டதோல் இசைக்கருவி என ஆய்வுகள் சொல்கின்றன. குடமுழா, இப்போதும் வாசிக்கப்படுவது இரண்டு இடங்களில்தான். ஒன்று திருவாரூர் தியாகராஜ சுவாமி கோயில், இன்னொன்று திருத்துறைப்பூண்டியில் உள்ள பிறவி மருத்தீஸ்வரர் கோயில். திருவாரூர் பலவற்றுக்குப் பெயர் பெற்ற ஊர். திருவாரூரில் பிறந்தேன் எனும் பேறு பெரிதென உவக்கிறேன்.

சங்க கால இசைக்கருவியை நேரில் பார்த்து இசை கேட்டு வளர்ந்திருக்கிறேன், அந்தக் கருவியைத் தொட்டுப் பார்த்திருக்கிறேன்.

தியாகராஜ பிரம்மம், முத்துசாமி தீட்சிதர், ஷியாமா சாஸ்திரிகளின் மும்மூர்த்தி சபாவைத் தினசரி கடந்திருக்கிறேன். தமிழகத்தில் போற்றி வளர்க்கப்பட்ட இவர்கள் ஒரு கீர்த்தனையைக்கூட தமிழில் இயற்றவில்லையே என்ற எண்ணம் எப்போதும் என்னுள் தோன்றும்.

கர்நாடக இசை, தமிழிசை இரண்டுமே பிடிக்கும் என்றாலும், இரண்டும் ஒரே நேரத்தில் நடந்தால், தமிழிசை மற்றும் கிராமிய இசை கேட்கவே செல்வேன்.

சோழர்களின் இசைஞானத்திற்குத் தாராகரம் ஐராவதீஸ்வரர் கோயில் பலிபீடத்தில் அமைந்துள்ள பத்து இசைப் படிக்கட்டுகளைக் கொள்ளலாம். இவற்றை ஒவ்வொன்றாகத் தட்டும்போது சு,ரி,க,ம,ப,த,நி,ச என்ற சங்கராபரண இசையொலி எழுகின்றது. மதுரை மீனாட்சியம்மன் மற்றும் சசிந்திரம் ஸ்தானுமால்ய ஸ்வாமி கோயில்களில் உள்ள இசைத் தூண்களுக்கு இந்த இசைப் படிக்கட்டுகளே முன்மாதிரியாகத் திகழ்ந்தன.

...

இலக்கியத்தில் குடமுழா

தா, தாம், தீம், நாம் எனும் இசையெழுப்பும் குடமுழா பற்றி சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மதுரைக்காஞ்சி, மலைபடுகடாம், அகநானூறு, கலித்தொகை, ஐங்குறுநூறு, குறுந்தொகை, பதிற்றுப்பத்து,

பெருங்கதை, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவக சிந்தாமணி, தேவாரப் பதிகம், ஆழ்வார் பாசுரங்கள், கல்லாடம், திருப்புகழ் போன்ற பல்வேறு சங்க இலக்கியம் மற்றும் பக்தி இலக்கியங்களிலும் செய்திகள் கிடைக்கப்பெறுகின்றன.

அவற்றுள் சில...

வண்டனை கொன்றை வன்னியு மத்தம்
மருவிய கூவிளம் எருக்கொடு மிக்க
கொண்டணி சடையர் விடையினர் பூதங்
கொடுகொட்டி குடமுழாக் கூடியு முழவப்
பண்டிகழ் வாகப் பாடியோர் வேதம்
பயில்வர்முன்பாய்புணைகங்கையைச்

சடைமேல்

வெண்பிறை சூடி உமையவ ளோடும்
வெங்குரு மேவியுள் வீற்றிருந் தாரே.

1.75.4

விட்டிசைப் பன கொக்கரை கொடு

கொட்டி தந்தளகம்

கொட்டிபாடுமித் துந்துபி யொடு

குடமுழா நீர் மகிழ்வீர்.

என அப்பர் அடிகள் தேவாரத்தில் குடமுழவு கேட்டு, ஆரூர்கூத்தன் உவகை கொண்டாடியதை விவரிக்கிறார்.

மேலும்,

தொண்டைவாய் உமை ஓர் பாகம்

கூடுமே; குடமுழவம், வீணை, தாளம்,

குறுநடைய சிறு பூதம் முழக்க, மாக்கூத்து

ஆடுமே; அம் தடக்கை அனல் ஏந்து(ம்)மே;-

அவன்ஆகில் அதிகைவீரட்டன் ஆமே.

என ஆறாம் திருமுறை தேவாரப் பதிகத்தில் குடமுழா எனும் இசைக்கருவியைப் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன.

...

சிற்பங்களில் குடமுழா

வங்கநாட்டுப் பாலர்கள், கங்கர்கள், காகதீயர்கள், மேலை மற்றும் கீழைச் சாளுக்கியர்களின் சிற்பங்களிலும் ஆடல்வல்லனுக்கு / சிவனின் நிருத்த சிற்பங்களுக்கு முன்பாக குடமுழா வாசிக்கப்படுவது போன்றும் சிற்பங்களில் குடமுழா அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலம்,

குடமுழா பிரபலமான இசைக்கருவியாக இருந்ததும், இதைப் பல்வேறு பகுதியைச் சேர்ந்த மக்களும் போற்றிக் கொண்டாடி இருந்ததற்குமான சான்றாகச் சிற்பங்கள் இருக்கின்றன...

குறிப்பு : நிருத்தம் என்பது பரதநாட்டியத்தில் சுத்த நடனம் ஆகும். இது உடல் அழகையும், உடலின் அழகிய அசைவுகளையும், தாளத்தின் மிக நுணுக்கமான அளவைகளையும், கைகள், விரல்களின் அழகான முத்திரைகளையும், பாதஜால வித்தைகளையும் இசை, அதன் தாள மெல்லின வல்லினங்களையும் உருவகப்படுத்தும் ஒரு கலையாகும்.

திருவலஞ்சுழி கோயில் விதானத்தில் குடமுழா இசைப்பது போன்றொரு ஓவியம் உள்ளது. அது தஞ்சை நாயக்கர் காலத்தில் வரையப்பட்டதென அறியப்படுகிறது.

தரங்கம்பாடி, செந்தலை, கங்கைகொண்ட சோழபுரம், திருப்புள்ளிருக்குவேளூர் என்ற பெயருடைய வைத்தீஸ்வரன் கோயில் மற்றும் தென்திருவலங்காடு ஆகிய சிவாலயங்களில் ஆடல்வல்லானின் முன்பு வாசிக்கப்படுவதாக இருக்கிறது. இப்படி, பல்வேறு சிறப்பம்சங்களைக் கொண்ட இக்கருவி ஆடலுக்கு இசைக்கக்கூடிய கருவியாக இருந்திருக்கிறது.

- ஆக்கல் - சதியோஜாதம்- மேற்கு
- காத்தல் - வாமதேவம்- வடக்கு
- அழித்தல் - அகோரம் - தெற்கு
- மறைத்தல் - தத்புருஷம் - கிழக்கு
- அருளல்- ஈசானம் - வானம்
- ஆகிய மேற்கூறிய ஐந்து செயல்களைக் குடமுழா குறிப்பதாகச் சொல்கிறார்கள்.
- இது பஞ்ச உலோகத்தால் ஆகியது. அதன்

அடிப்பகுதி கடம் என்னும் வாத்தியம் போலப் பெரிய பாணை வடிவத்தில் இருக்கும். அதற்கு ஐந்து முகங்கள் உண்டு. அவை ஒவ்வொன்றும் வட்ட வடிவில் இருப்பதால் அதை வட்டத் தட்டு என்பர். இதைப் பசுத்தோல் போர்த்தி மூடி இருப்பர். ஒவ்வொரு முகத்தின் - வட்டத் தட்டின் - மீதும் மூடப்பட்ட தோலின் கனமும் வெவ்வேறு அளவில் இருப்பதால் இது வெவ்வேறு ஒலியை எழுப்பும்.

அதாவது ஐந்து முகங்களும் ஐந்து விதமான ஓசையை எழுப்பும். ஒவ்வொரு முகத்தின் கழுத்தின் அளவிற்கு ஏற்பவும், கட்டப்பட்டிருக்கும் மான் தோலின் தடிமனுக்கு ஏற்பவும் இசை எழுப்பும்.

குடமுழா பற்றி குடவாயில் பாலசுப்ரமணியம் அவர்கள் எழுதிய "குடமுழா" என்ற நூலில் விரிவாக இருக்கிறது.

தஞ்சை பெரிய கோயிலை விடவும், திருவாரூர் பெரிய கோயில் மனதிற்கு நெருக்கமானது. இறைவனைத் தேடி எல்லோரும் அங்கு போனபோது, நான் மட்டும் அங்கு இசையை, சிற்பங்களை, கதைகளை, புல்வெளியை, கோயில் கோபுரத்தில் இருந்து படபடத்துப் பறக்கும் புறாக்களைத் தேடி இருக்கிறேன்.

இக்கருவியைப் பாராசைவர்களான முட்டுக்காரர்கள்தான் வாசித்து இருக்கிறார்கள். கடைசியாக முட்டுக்காரர் சங்கரமூர்த்திதான் இருகோயில்களின் குடமுழாவையும் வாசித்து இருக்கிறார். தற்சமயம் அக்கலை அழிந்து விடக்கூடாது என முட்டுக்காரர் வழி வந்த தேவமங்கை எனும் பெண் குடமுழாவை வாசித்து வருகிறார்.

இன்று, கொரோனாவால், குடமுழா இசைக்கப்படவில்லை...

எத்தனை தாண்டவங்கள், விழாக்கள், ராஜ உபசரணைகள், பூஜைகள் எனக் கொட்டி முழக்கிய இசைக்கருவிகள் மூலையில் கிடக்கலாமோ?

இப்படி மறக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு தமிழிசைக் கருவிகளும் மௌனமாக பல்லாயிரமாண்டு வரலாற்று நிகழ்வுகளை இசைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

அடுத்த பகுதியில் கெத்தா வர்றேங்க...
அட கெத்து அப்படிங்கறது ஒரு இசைக்கருவியோட பேருங்க.

தேய

தீவிரமாய் நிரப்ப
முயல்கிறேன் இரவினை.
மது
புணர்ச்சி
நண்பர்கள் கூடுகை
இசை
நடனம்
நிலா பார்த்தல்
எரிந்த நட்சத்திரம்
கவிதை
முற்றிய நோயின் சுவாசிப்பு
இளமையின் நினைவுகள்
இயன்ற அளவுக்கு முயன்றேன்.

இரவு நிரப்புதலின் அளவு
அதன் காலங்களில்
புதைந்துகிடக்கிறது

இராட்சதப் பறவையின்
ஓர் இறகு
இரவு.
மற்றொன்று
இரவில்லாத மற்றவைகள்.

இரவை நிரப்புதல் என்பது
என்னையே
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
நானே தின்னுதல். ■

இளங்கோ கிருஷ்ணன்

கவிதையியல் குறித்துப் பேசுவது, ஓர் உரையாடலைத் துவங்குவது போன்ற முன்னெடுப்புகள் சமகாலத்துக்குத் தேவையாக இருக்கிறது. இது இலக்கியச் செயல்பாட்டின் ஒரு முக்கியமான பகுதி. பலருக்கும் இதில் ஆர்வம் இருந்தபோதும் உரையாடலைச் சாத்தியப்படுத்த முடியவில்லை ஏன்?

தொடர்ச்சியான கலையியல் உரையாடல் என்பது நிகழ்த்தான் வேண்டும். ஆனால், அவை நிகழ்வதற்கான வெளிகள் இங்கு என்னென்ன உள்ளன என்று நோக்க வேண்டும். இதழ்கள், பல்கலைக்கழக வளாகங்கள் அல்லது கல்விப் புலங்கள், இலக்கியக் கூட்டங்கள் ஆகிய வெளிகளோடு இன்று முகநூல் போன்ற சமூக வலைதளங்களும் கலை உரையாடல்களுக்கான வெளிகளாக இருக்கின்றன. இதில் முகநூல் போன்ற தளங்களில் தொடர்ச்சியான, கூர்மையான, சிதறலற்ற உரையாடல் நிகழ்வது என்பது சாத்தியமற்றது என்பதே எதார்த்தம். அதுவே எனது நடைமுறை அனுபவமும் கூட. இதன் முதன்மையான காரணம் முகநூலின் இயல்புதான். தமிழின் முதன்மையான படைப்பாளிகள் முதல் நாளை கவிதை எழுத வாய்ப்புள்ள இளம் வாசகன் வரை பலரும் புழங்கும் வெளி இது. இவ்வளவு பரவலான வெளியில் உரையாடலை மைய நோக்கு சிதறாமல் எடுத்துச்செல்ல இயலாது. உரையாடலைத் தொடங்கியவர் முதல் ஒவ்வொருவருமே சோர்ந்துவிடுவர். ஒரு கட்டத்தில் உரையாடல் முடிவடையும்.

கற்பனாவே.. கேட்பனாவே..!

நிஜமாகவே தீவிர உரையாடல் நிகழ வேண்டும் எனில் அது தேர்ந்தெடுத்த பங்கேற்பாளர்கள் உள்ள உள் அரங்குகளிலேயே சாத்தியம். இந்தத் தேர்ந்தெடுத்த என்பதைக் குறுகலாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டியதில்லை. அவரவர்க்குச் சாத்தியமான நண்பர்களோடு இணைந்து இதைச் செய்யலாம். மேலும், ஒரே இடத்தில் குழுமும்போது ஏற்படும் ஐக்கிய உணர்வும் தீவிரத்தன்மையை மேம்படுத்தும்.

பல்கலைக்கழகங்கள் இலக்கியத்தை விட்டு வெகுதொலைவில் இருக்கின்றன என்பதால் அவர்களை நாம் நம்புவதில் ஒரு பொருளும் இல்லை. ஆனால், அவர்கள் நினைத்தால் இலக்கியத்தைப் பரவலாக்கவும், இலக்கிய உரையாடல்களைச் செழுமைப்படுத்தவும் எவ்வளவோ செய்ய முடியும். அது அவர்கள் கடமையும் கூட. இந்த மொழியில் மட்டும்தான் ஒரு தமிழ்ப் பேராசிரியர் தன் சமகால இலக்கியவாதிகள் யாரெனத் தெரியாமலேயே தன் மொத்த வாழ்வையும் வாழ முடிகிறது. தனக்குப் பின் வரும் தலைமுறையையே அறிவுக் குருடாக்கிக் குழியில் தள்ளி, ஊழலின் வடிவாகவே வாழ்ந்திட முடிகிறது.

பல்கலைக்கழகங்களுக்கும் இலக்கியத்துக்குமான தொடர்பு ஆழமானது. உலகம் முழுவதும் இது நடக்கிறது. இன்றும் அமெரிக்க நவீன இலக்கியங்களை வழிநடத்துவது அங்கிருந்து வெளிவரும் சிற்றிதழ்களே. இங்கு நம் அண்டை மாநிலமான கர்நாடகாவில்கூட இது சிறப்பாகச் செயல்படுகிறது. இங்குதான் நாம் அதை எண்ணி பெருமூச்சு மட்டுமே விட்டுக்கொள்ள முடிகிறது.

இதற்கு அடுத்த நிலையில் இதழ்கள். தொடர்ச்சியான, தீவிர கலை, கவிதை உரையாடல்களை நாம் இதழ்களில் முன்னெடுக்கலாம். தொண்ணூறுகள் வரையிலான இலக்கியம் அப்படியே வளர்ந்தது. இன்று இணைய இதழ்களும் இருக்கின்றன. இந்த வெளிகளைப் பயன்படுத்தலாம். இதழாளர்கள் இதற்கான முன்னெடுப்புகளைச் செய்தால் உரையாடல் நிகழவே செய்யும்.

இலக்கியக் கூட்டங்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் தொடர்ச்சியாக நடந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன. தொடர்ச்சியான அதே வாசகர்கள் பங்கேற்கிறார்கள் என்பதால் இதில் சுவாரஸ்யம் கொஞ்சம் குறைவாக இருக்கலாம். ஆனால், கிட்டத்தட்ட சடங்குத் தன்மையோடாவது இங்கு இலக்கிய உரையாடல்கள் நிகழ்ந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன.

கவிதை சார்ந்து பேசவேண்டும் என்ற மனநிலையில் இருப்பவர்கள், அடிக்கடி ஒருங்கிணைந்து உரையாட வேண்டியது அவசியம். அது நிகழாமல் தீவிர உரையாடல்கள் சாத்தியமில்லை. அது ஒன்றும் நடக்க சாத்தியமற்றது அல்ல. அதே சமயம் அது சுலபமும் அல்ல. யாராவது முன்கை எடுக்க வேண்டும். மெனக்கெட வேண்டும். செய்வோம்.

தமிழ்க் கவிதை மரபை, சங்கத்தில் தொடங்கி எல்லோருக்குமான புழங்கு வெளியாக கவிதை ஆகாத காலம் வரைக்கும் கவனித்தோமானால் அரசியல், பொருளியல், சமூகவியல், திணையியல், பண்பாட்டு மானிடவியல், உளவியல்... இன்னும் வாழ்வின் அத்தனைப் பகுதிகளிலும் நுட்பமான விசாரணையை மேற்கொண்டது போலவே அமைந்திருக்கும். இந்த நுட்பமும் விசாரணையும் இப்போது இல்லையே என்ன காரணம்?

சிறுகதைகள், நாவல்கள் போன்ற வடிவங்கள் அந்த வேலையைச் செய்துகொண்டிருக்கின்றன. கவிதை மனதின் நுண் உணர்வுகளை நோக்கி நகர்ந்துவிட்டது என்பது இதற்கான எளிமையான பதில். கொஞ்சம் விளக்க முற்படுகிறேன். போர் அடிப்பவர்கள் அடுத்த கேள்விக்கு நகர்ந்திருங்கள்.

தமிழ் போன்ற ஒரு நெடிய வாழ்வுடைய மொழியில் கவிதை என்பது பல நூறு முகங்கள் கொண்டதாகத்தான் இருக்கும். மனித குலத்தின் அசைவியக்கத்துக்கும் முன்னேற்றத்துக்கும் ஏற்ப அதன் மொழியியல் தேவை மாற மாற கவிதை எனும் பண்பாட்டுக் கருவியின் நோக்கமும் தேவையும்கூட மாறியே வந்திருக்கின்றன. இம்மொழியில் கொடி என்று ஒரு சொல் உள்ளதல்லவா? அது, பல்லாயிரம் வருடங்களுக்கு முற்பட்ட வேட்டைச் சமூக வாழ்விலிருந்து வருகிறது. மிருகங்களின் தோல்களை, உப்புக்கண்டமிட்ட குடல்களை உலர்த்திப் பயன்படுத்திய பழங்குடிகளின் சொல் அது. அதையே இன்று ஒரு நவீன அரசியல் கட்சி வரை பயன்படுத்துகிறது.

இம்மொழியில் கவிதையில்தான் கதைகள் சொல்லப்பட்டன. வரலாறு பதியப்பட்டது. மருத்துவக் குறிப்புகள் முதல் சோதிட சாஸ்திரம் வரை சகலமும் கவிதையில்தான் எழுதப்பட்டன.

தத்துவங்கள், காப்பியங்கள் எல்லாமும் கவிதையில்தான் நிகழ்ந்தன.

இலக்கியத்தில் தனிக் கவிதை சிற்றெல்லை என்றால் காப்பியம் அல்லது காவியம் பேரெல்லை. வாழ்வின் ஒரு கணத்தை, உணர்வின் ஒரு தருணத்தை, ஒரு மைய தரிசனத்தை, ஒரு சிந்தனை வெடிப்பைப் பேசுவது தனிக் கவிதை என்றால், வாழ்வின் பல்வேறு முகங்களை, பல்வேறு இயல்புகளைச் சொல்லி, வாழ்வு பற்றிய தத்துவார்த்த தரிசனத்தை முன் வைப்பது, வாழ்வை மொத்தமாய் அள்ளிப் பார்க்க முயல்வது காவியம். ஒவ்வொரு செவ்வியல் மொழியிலுமே அதற்கான பிரத்யேகக் காவியங்கள் இருக்கின்றன. தமிழுக்குக் காப்பியங்கள்.

நமது பக்தி இலக்கிய காலம் என்பவை இதன் வளர்ச்சிப்போக்கில் நிகழ்ந்த இடையீடு. இதன் காரணங்கள், விளைவுகள் பற்றித் தனியாகவே பேச இயலும். ஆனாலும் அங்கும் பெரிய புராணம் போன்ற வாழ்வியல் நூல்கள் இருக்கவே இருக்கின்றன.

இப்படியான வளர்ச்சிப் படிநிலையில்தான் நவீனத்துவத்தின் வளர்ச்சியால் அச்சு இயந்திரங்களின் வருகை, காகித உற்பத்திப் பெருக்கம், நகர வாழ்வு ஆகிய மாற்றங்கள் மேற்கில் உரைநடை இலக்கியங்களை உருவாக்குகின்றன. அது முதல், கவிதையில் அனுசரிக்கப்பட்டு வந்த வாழ்வு பற்றிய அத்தனை தீவிர தத்துவார்த்த அணுகுமுறைகள், தேடல்களும் புனைவு இலக்கியங்களில் நுழைந்தன. தனிக் கவிதையின் இடத்தைச் சிறுகதையும், காவியத்தின் இடத்தை நாவல்களும் நிறைவு செய்ய முயன்றன.

கவிதை என்பதே தனிக்கவிதைதான் என்றாகிப்போனது அதன் பிறகுதான். பிறகும் உலக அளவில் நிகழ்ந்த நெடுங்கவிதைகள் சிலதின் பிரயத்தனம் இழந்த அந்தக் காவியப் பெருமையை மீட்டெடுப்பதாகவே இருந்தது. இன்று, நாவலின் இடத்தை சினிமா பிடித்துக்கொண்டுள்ளது. அதுவும் வளர்ந்து, வெப் சீரியல்களில் வந்து நிற்கிறது. இந்த மாற்றம் இயல்பானது. கவிதைக்கு இதனால் குறைவு ஒன்றும் இல்லை. மனிதன் எந்த நவீன கலையைத் தேடிப் போனாலும், கவிதைகள் வாழ்ந்துகொண்டுதான் இருக்கும்.

கவிதை எழுதப் புகுந்த எல்லோருக்கும் கவிதையியல் குறித்தும் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்று கருதுகிறீர்களா?

நிச்சயமாக நான் அப்படிக் கருதவில்லை. மேலும், அது சாத்தியமும் இல்லை என்றே கருதுகிறேன். கவிதை வேறு கவிதையியல் வேறு. முன்னது கலைச் செயல்பாடு, பின்னது தத்துவச் செயல்பாடு. கலைஞன் உணர்வுப்பூர்வமானவன், கணங்களில் வாழ்பவன். ஒவ்வொரு விஷயத்திலும்

அவனின் அப்போதைய மனநிலையே அவனின் எதிர்வினைகளில் தொழிற்படும். ஆனால், கலையியல் அல்லது கவிதையியல் என்பது வேறு. அதைச் செய்பவன் விமர்சகன். விமர்சகனின் அகம் வேறு. பெரும்பாலும் தர்க்கங்களால் இயங்குபவன். காரண, காரிய மனமும் நிதானமும், தொகுத்தும், பகுத்தும் உரையாடும் லாவகமும் கைவரப்பெற்றவன்.

தர்க்கமனம் இயங்கும் கவிஞர்களாலேயே கவிதையியலில் நுழைய முடியும். எல்லா மனிதருக்குள்ளும் எல்லாப் பண்புகளும் இருக்கும் என்ற அளவிலேயே கவிஞனிடம் தர்க்கம் இயங்கும். அதை நம்பி அவன் கவிதையியலில் நுழைந்தால் பெரும்பாலும் சலித்துவிடுவான். சட்டென வெளியேறிவிடுவான். பெரும்பாலான கவிஞர்கள் தாம் எழுதும் கவிதை மாதிரிகளையே கவிதையியலுக்கான லட்சணமாக முன் வைப்பார்கள். மற்றதை நிராகரிப்பார்கள். ஒரு விமர்சகன் இதைச் செய்ய மாட்டான். Reader text, writer text என இரண்டு உள்ளது. முன்னது ஒருவர் என்ன வாசிக்கிறார் என்பதோடு தொடர்புடையது. பின்னது, எதை வாசித்தாலும் அவர் என்ன எழுதுகிறார் என்பதோடு தொடர்புள்ளது. கவிஞன் பின்னதைப் பற்றியே அதிகம் உரையாடுவான். விமர்சகன் இரண்டையும் பேச வல்லவன்.

கவிஞனும் விமர்சகனும் ஒரே மனதில் இயங்கும்போது அவனுக்கு இந்த போதம் முக்கியம். டி.எஸ்.எலியட்டின் கவிதை பற்றிய கருத்துகளுக்கும் தேவதேவன் கவிதை பற்றிய கருத்துகளுக்கும் இடையே உள்ள ஒற்றுமை இருவரும் தத்தம் கவிதையியலைப் பேசினார்கள். ஆனால், வேறுபாடு எலியட் அதைக் கடந்தும் சென்றார் என்பதுதான்.

எனவே, கவிஞன் கவிதையியலுக்குள் வந்தாலும் அவன் மற்றும் அவன் சார்ந்த படைப்புலகம் பற்றி சில சுவரஸ்யமான தகவல்களைக் கூடுதலாகத் தெரிந்துகொள்ள இயலுமே அன்றியும் பொதுவான கவிதையியல் போக்குகள் பற்றி அவனிடம் நேர்மையான பதில் கிடைக்குமா என்பது துர்லபமே.

மறுபுறம் விமர்சகன் என்பவனோ ஒருவன் அல்ல. சமூக விஞ்ஞானிகள் முதல் அரசியல் ஆர்வலர்கள், தத்துவ ஆய்வாளர்கள் வரை பலதரப்பட்டவர்களாய் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வேறு காரணங்களுக்காகக் கவிதைக்குள் வருகிறார்கள். அவர்களிடம் கவிதை பற்றிச் சொல்லக் கேட்டால் ஒரு கவிஞன் எதிர்பார்ப்பது கிடைக்கும் என்றும் சொல்வதற்கில்லை. அந்தவகையில் கவிஞன் கவிதையைப் பற்றிப் பேசுவதைக் கேட்பதே ஒப்பீட்டளவில் உத்தமம் என்பேன்.

மற்றபடி, நிஜமாகவே கவிதை பற்றி பேசக்கூடிய கூருணர்வு உள்ள, கவிதையின் அகத்தை அறிந்த விமர்சகனும் இருக்கிறான்தான். அப்படி ஒருவன் ஒரு மொழிக்குக் கிடைப்பது அதன் நல்லாழ்.

நாச்சியாள் சுகந்தி

குற்றம் நிரம்பிய சமூக அரசியலைக் கவிதையாக்கும்போது ஒரு குற்றவுணர்ச்சி வந்துவிடுவது உண்டு. ஒரு கவிஞராக இதை எப்படி எதிர்கொள்கிறீர்கள்?

பொதுவாக என் கவிதைகள் இவற்றைக் கேள்விக்குட்படுத்தும். ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை என்கிற ஆதங்கம்தான் வருமே ஒழிய குற்ற உணர்வு வராது.

ஒழுங்கற்ற அல்லது உண்மையற்ற கலைப்பிரிதிகள் குப்பைக்குச் சமானம். அந்தக் குப்பைகளை அங்கீகரிக்கும் அல்லது கண்டுகொள்ளாத தமிழ்ச் சூழலின் தற்காலப் போக்கு குறித்து உங்கள் வெளிப்படையான கருத்து என்ன?

உண்மையைச் சொன்னால் இன்றைய சூழலில் எல்லா இடத்திலும் லாபிதான் நடக்கிறது. ஒரு படைப்பைப் போற்றுவதிலும் ஒதுக்குவதிலும் நுண்ணிய சாதி அரசியல், குழு அரசியல் இருக்கிறது. நான் எல்லா இடங்களிலும் ஏதோ ஒரு வம்பை விலை கொடுத்து வாங்கியுள்ளதால் புறக்கணிப்புகளைக் கண்டுகொள்வதில்லை. இன்றைய இலக்கியம் காஸ்மோ கிளப்புகளில் வளர்கிறது. இதில் என்ன சொல்ல முடியும்?

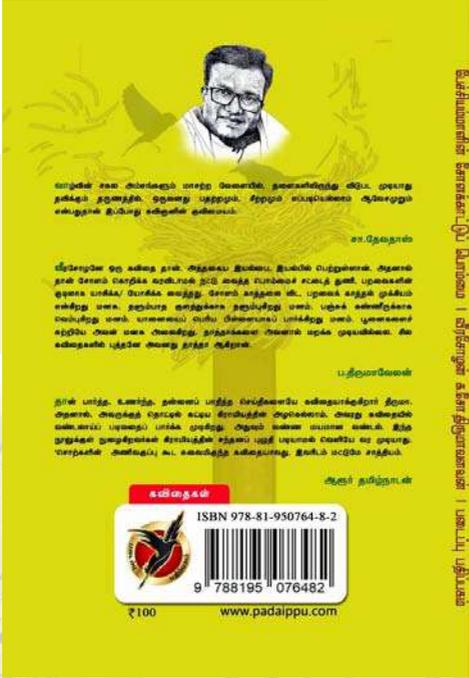
கவிதைகள் வாசகனின் அறிவை நம்ப வேண்டுமா அல்லது உணர்வை நம்ப வேண்டுமா?

உணர்வை நம்பும் படைப்புகள்தானே காலம் கடந்து நிற்கிறது.

● லட்சுமி ஆர்.எஸ்.

நினைவுகளைக் கிளர்ப்பும் கவிதைகள்

நூல் : பேச்சியம்மாளின் சோளக்காட்டுப் பொம்மை (கவிதைத் தொகுப்பு)

ஆசிரியர் : கவிஞர் வீரசோழன் க.சோ.திருமாவளவன்

முதற்பதிப்பு : 2021

வெளியீடு : படைப்பு பதிப்பகம்

தொலைபேசி : 9790821981

விலை : ரூ. 100

வயலின் அந்த பச்சை வண்ணமும், காற்றுக்கு நடனமாடும் அதன் ஜதிகளும், சீராக வளர்ந்திருக்கும் அதன் பாங்கும் அழகென்றால், அவை அனைத்தையும் விஞ்சி நிற்கும் ஆங்கே பதித்திருக்கும் சோளக்காட்டு பொம்மையின் அழகு..

ஒக்கூரில் என் பள்ளித் தோழி விசாலாட்சியின் வயலுக்கு அடிக்கடி செல்கையில் அந்தச் சோளக்காட்டு பொம்மையின் அழகில் மயங்கியிருக்கிறேன்.. அதன் உருண்ட பாளை வயிறும், வளையாத வைக்கோல் பிறி கரங்களும் கருப்பு முட்டைக் கண்களும், எனை ஈர்க்க, நின்று நின்று பார்ப்பேன்.. “வா பிள்ள வீட்டுக்குப் போகலாம்” என அவள் கரங்கள் பிடித்து

இழுத்து வீடு கொணர்ந்தாலும், மனம் அவனை விட்டு அசைந்ததில்லை.. அதற்குள் ஓர் மனிதன் இருக்கிறான் என்றே பல நாட்கள் நினைத்திருக்கிறேன்.

அந்தச் சோளக்காட்டு பொம்மையை அட்டைப்படமாகக் கொண்டு திருமாவளவனின் கவிதைப் புத்தகம் “பேச்சியம்மாளின் சோளக்காட்டுப் பொம்மை” வெளிவந்துள்ளது. புத்தகத்திற்குள் போகாமல் பொம்மையின் நினைவுகளில் சற்று நீராடிவிட்டு அட்டைப்படச் சித்திரத்தை உற்று நோக்கினேன். பறவைகளை விரட்டுவதற்காகச் செய்யப்பட்ட பொம்மையிலேயே பறவைகளின் வாசம். அட.. அட்டைப்படமே கவி பாடுகிறதே... அந்த நீலமும் சிவப்பும் மஞ்சளும் மிகச்சரியான தேர்வு.

ஒரு புத்தகத்தைப் படிக்க ஆரம்பிக்கையில் பதிப்புரையையோ அணிந்துரையையோ வாழ்த்துரையையோ முதலில் படிக்கும் வழக்கம் எப்போதும் எனக்கு இருந்ததில்லை. அவர்களின் கருத்துக்களிலேயே நானும் பயணப்பட்டுவிடுவேனோ என்ற அச்சம் காரணம். கவிதைகளை முடித்துவிட்டு அப்புறம்தான் இங்கு வருவேன். ஆனால் இப்புத்தகத்தின் முகவுரைகள் என்னை ஈர்க்க.. வழக்கத்திற்கு மாறாக அத்தனையையும் படித்தேன்.

ஜின்னா அஸ்மியின் பதிப்புரை ஆகட்டும், சா. தேவதாஸ் அய்யா, பத்திரிக்கையாளர் திருமாவேலன் அவர்களின் அணிந்துரைகள் ஆகட்டும், ஆரூர்தமிழ்நாடன் அய்யா அவர்களின் வாழ்த்துரை ஆகட்டும், கிரிக்கெட் ஆட்டத்திற்குப் பிறகு சேனல்கள் காட்சிப்படுத்தும் அந்த ஆட்டத்தின் ஹைலைட்டுகளைப் போலக் கவிதைகளின் சிறப்பைக் காட்சிப்படுத்தின.. படிக்கத் தூண்டின.

ஓர் மழைக்காலத்தில் மகனுக்குப் புத்தகங்களிலிருந்து விடுமுறை அளித்த தந்தை.. பெய்யும் மழையைத் தாள்களில் கிறுக்கிய மகன்... இதுதான் இத்தொகுப்பின் முதற் கவிதை. இதை ஒட்டி நிறைய எண்ண

ஒட்டங்கள் எனக்குள்.. அவன் மழையில் நனைய விரும்பியிருக்கலாம்.. தாழ்வாரத்தில் நின்று மழையை வேடிக்கை பார்க்க நினைத்திருக்கலாம்... காகிதக் கப்பல் விட நினைத்திருக்கலாம்.. ஆனால் கவிஞர், தந்தை ஏதேனும் எழுதச் சொல்கையில் தாள்களில் மழையைக் கிறுக்குகிறான் என முடிக்கிறார்.

கவிதையின் சுருக்கத்தில், அது தரும் விரிவான பொருளில் நான் மயங்கியதை விட எங்கு அதிகம் மயங்கினேன் தெரியுமா!!! சொல்லாடல்...

எதை வேண்டுமானாலும் எழுதெனச் சொல்லி

பால்யத்தை பரிசாக்கி

மழையினூடே மிட்டாயானார்

அச்சிறுவனுக்கு மிட்டாயை விட எது அதிகம் இனிப்பைத் தந்து விடப்போகிறது, அன்று அவனுக்கு விடுமுறை அளித்த அப்பாவே மிட்டாயாகிப்போனார். என்னே கற்பனை வளம்.

மாட்டு வண்டி கட்டிக்கொண்டு பக்கத்து வீட்டு அக்காக்களுடனும் அத்தைகளுடனும் எங்களுரில் தியேட்டர் இல்லாததால், 5 கிலோ மீட்டர் தூரமிருக்கும் கீழ்ப்பூங்குடியின் அபிராமி தியேட்டருக்குச் செல்வோம், அண்ணன்களும் மாமாக்களும் சைக்கிளில் மாட்டு வண்டி தொடர எங்களுக்குத் துணையாக. அவரவர் வீடுகளிலிருந்து தின்பண்டங்கள் எடுத்துக்கொண்டும், பெரிய குடத்தில் குடி தண்ணீருமாய்ப் பயணப்படுகையில் ஆட்டமும் பாட்டமுமாய் ஜல் ஜல் என மாடுகளின் சலங்கைகள் குலுங்க ஏகக் கொண்டாட்டமாய் இருக்கும்... அப்புறம் ஏதோ ஒரு புண்ணியவான் எங்கள் ஊரிலேயே காமாட்சி றூரிங் டாக்கிஸ் ஆரம்பிக்க கேட்கவா வேண்டும்? எத்தனை சினிமாக்கள்!

எம்.ஜி.ஆரின் வீரத்தையும், சிவாஜியின் பாசத்தையும் நம்பியாரின் துரோகத்தையும், அசோகனின் மையிட்ட விழிகளையும், எம்.ஆர்.ராதாவின் நையாண்டியையும் அங்கேதானே பார்த்து உணர்வுவயப்பட்டிருக்கிறேன்..

இந்த நினைவுகளைக் கிளறும் வகையில்
“பாலயங்கள் சுமந்த கொட்டகை” என்றோர்
அழகான கவிதை.

மாலையில் பவுடர் பூசி
இரண்டு மைல் நடந்து
அம்மா அப்பாவோடு
பாலமுருகன் திரையரங்கத்தில்
பார்த்த ‘பாகப்பிரிவினை’யை
இப்பவும் மனசு பாகம் பாகமாய்
ஓட்டிப் பார்க்கும்
இப்போது ஊருக்குப் போனால்
என் பாலயத்தைச் சுமந்த
பாழடைந்த செங்கல் உதிர்ந்த
பாலமுருகனிடமிருந்து
எனக்கு மட்டும் கேட்கிறது
“சோடா கலர் டி முறுக்கே”

இவ்வரிகளைப் படிக்கையில் சொந்த
ஊர் நினைவுகள் வந்து, “சோடா கலர் டி
முறுக்கே” விற்கும் எங்கள் ஊர் முருகேசன்
அண்ணன் நினைவு வந்து அண்ணனைப்
பார்க்கவேண்டும் போல் இருந்தது.
அழகையும் வந்தது. அழவைத்து விட்டீர்களே
கவிஞரே...

ஞாயிற்றுக்கிழமை என்றாலே ஒரு
குதூகலமும் கொண்டாட்டமும் நம்மை
அப்பிக்கொள்ளும். நேரம் கடக்க கடக்க,
மதியமும் மாலையும் நாளை திங்கட்கிழமை
(Monday syndrome), கால்களில் சக்கரங்கள் கட்ட
வேண்டும் என நினைக்கையிலேயே மனம்
வாட உழல ஆரம்பிப்போம். “தினங்களின்
மாலைப் பிரசங்கம்” என்றோர் கவிதை..

நான் அப்படியே கிடக்க
வேகமாய் நடக்கிறது கடிகார முள்.
பின் மதியத்தின் மேஜையில்
காலை உணவு.
அடுத்த ஐந்து மணி நேரங்கள்

செல்போனில் கரைய
நாளை அலுவலகமென
பின் சாயங்காலத்தில் நினைவு வர
அழுக்குத் துணிகளை
சோப்பு பவுடர் தின்னும்..
இந்த ஞாயிறு பற்றி
வேறென்ன சொல்ல?
வேறென்ன சொல்ல என்ற வரிகளில்
தொனிக்கும் வெறுப்பையும், ஏக்கப்
பெருமூச்சையும் Monday syndrome உள்ளவர்கள்
நிச்சயம் உணர்வீர்கள்.

மற்றோர் கவிதை... எனக்கு
இத்தொகுப்பில் மிகவும் பிடித்த கவிதை..
“கோரம் ஒளிந்திருக்கும் முகமூடிகள்”.
மனிதர்களிடம் பழகுகையில் அவர்களைப்
பற்றிக் கேட்டறிந்த, நாம் உணர்ந்த,
அவர்கள் உணர்த்தியவற்றையெல்லாம்
கடந்து அவர்களுக்கென ஓர் முகம்
இருக்கும்.. அம்முகம் எப்போதும் முகமூடி
அணிந்தே இருக்கும். நம்மால் கொஞ்சம்
கூட அறிய முடியாது... எப்பொழுதிலோ,
எச்சூழ்நிலையிலோ, அம்முகமூடி
கழன்று விழுகையில், உண்மை முகம்
தெரிகையில் சே. இவ்வளவுதானா என நாம்
துடித்துப்போவோம்.

இவ்வளவு ஏன்...? நாமே எதிர்
இருக்கும் மனிதர்களுக்குத் தக்கவாறு
நம்மை அறியாமலேயே முகமூடி
மாட்டிக்கொண்டுதான் பல சமயங்களில்
உலா வருவோம். அந்த முகமூடியை
ஆளுக்கேற்றவாறு கைக்கொள்கிற நியாயம்
என வரையறுக்கிறார் கவிஞர் என்றே
நான் கொள்கிறேன் இக்கவிதையைப்
படித்தபோது...

ராமனென்ன
ராவணனென்ன
திருதராஷ்டிரனென்ன
தர்மனென்ன
கர்ணனென்ன

கண்ணனென்ன
 அர்ஜுனென்ன
 துரியோதனென்ன
 ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு நியாயம்
 ஒரு முகமூடி
 அதற்குப் பிறகு தீட்டிய வரிகள்தான்
 க்ளாஸிக்..

முக மூடியில்லாமல்
 இருப்பது
 கருவறையிலும்
 பால் பல் சிரிப்பிலும்

சபாஷ் கவிஞரே.. எத்தகைய உண்மை
 இது! வெளிவந்து வளர ஆரம்பிக்கையில்
 அத்தனை பொழுதுகளிலும் விதவிதமான
 முகமூடிகள் அணிகிறோம்.. சிலவற்றை நாமே
 அறியாமலும் கூட.

“பம்பரத்தின் கலைக்கனம்” என்றோர்
 கவிதை.. சிறு பிள்ளையாய் இருக்கையில்
 “மதுர போய் பம்பரம் வாங்கியாந்தேன்”
 எனப் பெருமை பேசி வாங்கி வந்த
 பல வர்ணங்களிட்ட அந்தக் குண்டு
 பம்பரத்தையும் சிவப்பு ஜரிகையிட்ட
 சாட்டையையும் பக்கத்தில் வைத்தே
 தூங்குவேன். காலை விடிந்ததும் பம்பரத்தைச்
 சாட்டையால் வரிசையாகச் சுற்றி மோதிர
 விரலுக்கும், சுண்டு விரலுக்கும் இடையே
 நுனி பிடித்து உள்ளங்கையிலிருந்து
 பம்பரத்தை ஓங்கிக் கீழ் வீசி, அது சுழல்கையில்
 பெருமையுடன் பார்த்து, உள்ளங்கையில்
 எடுத்து, பிறகு லேசாகத் தூக்கிப்போட்டு
 கையைத் திருப்பி மேற் கையில் அது
 லகுவாக வந்து விழுந்து சுற்றுகையில்
 இப்பிரபஞ்சத்தை வென்றுவிட்ட பெருமீதம்
 அடைந்திருக்கிறேன்.

மரத்திற்கு மட்டுமில்லை
 மனசிற்கும்
 ஒற்றைக் கால் தவத்தைப் போதிக்கும்
 பால்ய கால டவுசர் பைகளில்
 சில்லறைகள் இருப்பதில்லை

ஆட இரு பைகளையும்
 அலங்கரித்து ஆவணம் செய்திருந்தது
 பம்பரம்!
 ஆமாம்தானே...!!
 பம்பரத்தின் ஒற்றைக்கால் தவம்..!!!
 சுழற்சி கூட ஒரு வகை தவம் எனப்
 புதிய கோணத்தைக் கவிஞர் காட்டுகிறார்..
 இப்போது ஏன் பிள்ளைகள் பம்பரமே
 விடுவதில்லை??? பம்பரங்கள் கடைகளில்
 விற்கின்றனவா என்ன? இப்படி எத்தனையோ
 நினைவுகளைக் கிளறும் கவிதைகள்
 இத்தொகுப்பில் கொட்டிக்கிடக்கின்றன.

மொத்தத்தில் இக்கவிதைத் தொகுப்பு
 எல்லாவற்றையும் பேசுகிறது..

ஆட்டைப் பற்றிப் பேசுகிறது..
 மேய்ப்பனைப் பற்றிப் பேசுகிறது..
 பூனையைப் பற்றிப் பேசுகிறது.. கிராமத்து
 வெள்ளந்தி மனிதர்களைப் பற்றிப் பேசுகிறது..
 கிராமத்துக் குளத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறது..
 தேநீர் கடை நாட்டாமை பஞ்சாயத்தைப்
 பற்றிப் பேசுகிறது... ஏன் முருங்கையின்
 மருத்துவ குணங்களைப் பற்றிக்கூட
 பேசுகிறது.

அன்னை ஓர் எலுமிச்சை விவசாயி என
 நூல் முதலிலேயே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு,
 “எலுமிச்சைக்கு அம்மாவின் வாசனை” என
 நம்மைக் கண்கலங்கவும் வைக்கிறார். இனி
 எப்போதெல்லாம் எலுமிச்சைகாண்கிறேனோ
 அப்போதெல்லாம் வேணி அம்மாவின்
 வாசனை உணர்வேன்.

அடிக்கடி புத்தனும் வந்து போகிறான்..

படித்து முடித்ததும் விழிகள் மூடி
 இருந்தேன் சற்று நேரம். கவிதைகள் கரம்
 பற்றி நம்மை நம் கிராமத்திற்கு இழுத்துச்
 சென்றதன்... படித்து முடித்தவுடன் நம்முலகம்
 திரும்புகையில் மனதில் அந்த வரிகள் நின்று
 நின்று பேசுகிறது..

ஓர் கவிதைத் தொகுப்பிற்கான
 அத்தனைப் பெருமைகளையும் இந்தப்
 புத்தகம் பெற்றுவிட்டதாக உணர்கிறேன். ■

படைப்பு பெருமையுடன் வழங்கும்

என்னுடிகே என்னுயரே

